

Ο Όρφεύς, περιστοιχιζόμενος από Μακεδόνας (από την Πιερειαν), παίζει την λύραν και τραγουδά. (Άγγειογραφία του 450 π.Χ.).

ΓΕΝΙΚΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Αδύνατον είναι να προσδιορισθῆ και να καθορισθῆ χρονολογικῶς από πότε ὁ ἄνθρωπος εἶχεν ἀρχίσει νά ἐνδιαφέρεται και νά παρατηρῆ τὰς κινήσεις τοῦ Ἡλίου, τῆς Σελήνης, τῶν Πλανητῶν και τῶν ἄλλων φυσικῶν φαινομένων πού προκαλοῦσαν τήν προσοχήν του. Ἡ ἀνατολή και ἡ δύσις τοῦ Ἡλίου, ἡ ἀνατολή και ἡ δύσις τῆς Σελήνης και αἱ μερिकाὶ και αἱ ὀλικαὶ ἐκλείψεις των, οἱ μετεωρίται πού διέσχίζον φλεγόμενοι τήν νύχτα τόν οὐρανόν, ἡ ἐμφάνισις και ἡ ἐξαφάνισις τῶν κομητῶν, αἱ καταγιγίδες, τὰ χιόνια και οἱ παγετῶνες, οἱ κεραυνοί, τὰ ἠφαιστεια και οἱ σεισμοί τόν ἐπροβλημάτιζον συνεχῶς και ὀλίγον κατ' ὀλίγον, τόν ἠνάγκασαν νά σκέπτεται και νά ἐρευνᾶ, ἄλλοτε διαπορῶν και ἄλλοτε περιδεῆς (τρέμων ἀπό φόβον), τὰς αἰτίας αὐτῶν τῶν φαινομένων.

Πάντως ἀπό τήν ἐποχήν πού ὁ ἄνθρωπος ἀρχισε νά σκέπτεται και νά συνειδητοποιῆ ὅτι ὑπάρχει ἐντός τοῦ μεγαλειώδους Σύμπαντος πού τόν περιέβαλε, δύο συναισθήματα ἀσφαλῶς τόν διηγειρον και τόν συνεκλόνιζον· ὁ ἀπεριόριστος και μέγιστος θαυμασμός του πρὸς τό ἀχανές και ἀσύλληπτον ἄπειρον, τό Σύμπαν, και ὁ ἀσίγαστος φόβος του διά τὰ ὅσα συνέβαινον μέ τὰ φυσικά φαινόμενα, πού ἐβλεπε γύρω του.

Και τήν μέν ἡμέραν ἐθαύμαζε τόν μεγαλοπρεπῆ, τόν θεῖον Ἡλίον, πού ἔλουζε μέ τό λαμπρόν φῶς του τήν Γῆν, τήν δέ νύκτα ἐκπληκτος, ἀνήσυχος, ἡ και φοβισμένος συνήθως, παρηκολούθει τὰς καθημερινὰς ἀξομειώσεις τῆς ὠχρᾶς Σελήνης και τόν μυστηριώδη και ἀπέραντον οὐρανόν, μέ τὰ φωτεινά στίγματα, τὰ ἄστρα, πού ἦσαν «καρφωμένα» εἰς τόν σκοτεινόν θόλον του.

Ἀλλά και ἡ ἀφύπνισις, ἡ ἀναζωογόνησις τῆς Φύσεως τήν ἀνοιξιν, ἡ ὠρί-

μασις τῶν καρπῶν τό θέρος, ἡ ἀπονέκρωσις τῶν πάντων τόν χειμῶνα, ὅπως καί αἱ τροπαί, αἱ μεταβολαί τῶν ἀνέμων ἀναλόγως τῶν ἐποχῶν, ἐξηνάγκαζον τούς ἀνθρώπους νά ἐπισημαίνουσι, νά παρατηροῦν, νά καταγράφουσι καί νά σημειώουσι ἀρχικῶς εἰς τήν μνήμην των καί ἀργότερον νά γράφουσι ἐπί πετρῶν, ἐπί πηλίνων πινακίδων, ἐπί λεπτῶν σανίδων, ἐπί παπύρων καί ἄλλων ὑλικῶν, καί νά ἐκμεταλλεύωνται πρός ὄφελός των αὐτά τά φαινόμενα, λόγω τῶν γνώσεων καί τῆς πείρας πού ἀποκοῦσαν ἐν τῷ μεταξύ, μέ τήν πάροδοι τῶν ἐτῶν

Γνωρίζομεν ὅμως ἐπίσης ὅτι τά φαινόμενα αὐτά δέν εἶχον προκαλέσει μόνον τήν περιέργειαν, τήν ἀνησυχίαν ἢ τόν φόβον, τῶν πρώτων παναρχαίων ἀνθρώπων. Ταυτοχρόνως πολλοί λαοί, ἀρκετά ἐνωρίς, εἶχον θεοποιήσει καί ὠρισμένα ἐκ τῶν φαινομένων αὐτῶν, ὅπως τόν Ἥλιον, τήν Σελήνην καί ἄλλα ὀδημιουργήματα τῆς φύσεως.

Οἱ Βαβυλώνιοι καί οἱ Χαλδαῖοι ἐλάτρευον τόν Ἥλιον, ὡς θεόν, μέ τό ὄνομα Βήλον, οἱ Πέρσαι ὡς Μίθραν ἢ Ὠρομάζδην, οἱ Ἀμμωνῖται, οἱ Ἐλαμίται καί οἱ Ἰδουμαῖοι καί ἄλλαι φυλαί τῆς Μεσοποταμίας ὡς Μολώχ, ἢ Μαρδούκ, οἱ Μωαβῖται ὡς Χιμώχ ἢ Βεελφεγὸρ, οἱ Αἰθίοπες ὡς Ἀσσαβινον, οἱ Ἀραβες ὡς Ἀδωνέα, οἱ Αἰγύπτιοι ὡς Ὠρον, Ἀμμωνά ἢ Ὀσιριν καί οἱ παλαιοί Ἑβραῖοι καί Φοίνικες ὡς Μολώχ ἢ Βάαλ. Ἀπόγονος καί υἱός τοῦ Ἥλιου εἶναι ἐξ ἄλλου ὁ Μικάδος, ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Ἰαπώνων καί ἐξαρτήσεις ἢ ἐπιδράσεις παναρχαίων Ἡλιακῶν παραδόσεων περιέχουσι αἱ δοξασίαι τοῦ Ταοῖσμου (Λάο Τσέ) καί ὁ Κομφουκισμός τῶν Κινέζων, ὁμοῦ μέ ἄλλας Φιλοσοφικάς καί Κοινωνιολογικάς θεωρίας, ὅπως καί ἡ Πυρολατρεία καί ὁ Βουδισμός τῶν Κορεατῶν, καί ὁ Μπόν τῶν Θιβητιανῶν, ὁ Ὀντίν τῶν Σκανδιναυῶν καί ὁ Βοτάν τῶν Γερμανῶν, οἱ σημαντικώτεροι θεοὶ τῶν ὁποίων προήλθον ἀπό τό Ἑλληνικόν δωδεκάθεον. Ἀπόδειξις ἀδιάσειστος τῆς προϊστορικῆς, τῆς παναρχαίας, ἐπιδράσεως τῶν Λαῶν τοῦ Αἰγαίου εἰς αὐτούς τούς Λαούς. (βλέπε καί «Ὠγυγίαν» Ἀθ. Σταγειρίτου Τόμος Β΄, σελίς 319 καί 372 καί τῶν DEGOUY - CHAL, LAYE - LEROY VIDAUD «Κίνα, Ἰαπωνία, Θιβέτ, Κορέα», ἔκδοσις εἰς τήν Ἑλληνικὴν «Κοραῆ» 1928) καί ἄλλων καί σχετικῶν ἄρθρα τῆς Ἑγλυκλοπαιδείας τοῦ «ἩΛΙΟΥ»

Ὅλοι αἱ θρησκείαι τῶν παναρχαίων λαῶν τόν Ἥλιον καί τήν Σελήνην πρωταρχικῶς λατρεύουσι. Αὐτά τά οὐράνια σώματα εἶναι οἱ πρώτιστοι, οἱ κυριώτεροι καί οἱ ἰσχυρότεροι θεοί, εἰς τούς ὁποίους πιστεύουσι. Εἶναι τά ἄστρα πού θεωροῦν ὡς ὑπερτάτας δυνάμεις καί ὡς αἰώνιους θεοὺς ὅλοι σχεδόν οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν, μὴδὲ τῶν Ἑλλήνων ἐξαιρουμένων. Ἀλλὰ τῶν Ἑλλήνων τῆς πλέον παλαιᾶς καί ἀπροσδιορίστου χρονολογικῆς παναρχαίας περιόδου τῆς πρό τῶν Ὀρφικῶν. Διότι καί κατά τήν πρωτόγονον Ἑλληνικὴν Μυθολογίαν καί Κοσμογονίαν, ὁ Οὐρανός καί ἡ Γῆ γεννοῦν μεταξύ τῶν ἄλλων καί τόν Τιτάνα Ὑπερίωνα. Τοῦ Ὑπερίονος δὲ καί τῆς Θεῖας ἢ Εὐρυφάεσσας, πού εἶχε λάβει ὡς γυναῖκα του ὁ Ὑπερίων, εἶναι παιδιὰ ὁ ὑπέρλαμπρος Ἥλιος, ἡ γλυκεῖα Σελήνη καί ἡ αἰθερία Ἥως, ἡ Αὐγή.

Ἀλλὰ ὁ Ὑπερίων κατά τήν Μυθολογίαν ὑπῆρξε καί βασιλεὺς τῶν μυθολογουμένων Ἀτλανταίων, ἀνθρώπων πού ἐζησαν ἐπὶ τῆς Γῆς πρό τῆς καταβυθίσεως τῆς Ἀτλαντίδος προφανῶς, ἢ τοῦ κατακλισμοῦ τοῦ Ὠγύγου. Τό ἐξόχως ὅμως ἐνδιαφέρον μέ τήν περίπτωσιν τοῦ Ὑπερίονος εἶναι ὅτι, κατά τὰς ἰδίας παραδόσεις, ἦτο οὗτος καί ὁ πρῶτος «παρατηρητῆς τῶν ἀστέρων», ἐνῶ ὁ Ἀστραῖος, υἱός τοῦ ἄλλου Τιτάνος Κοίου, ἢ

του Κρείου, αναφέρεται ότι είχε γεννήσει τὰ ἄστρα – δηλαδή ἀλληγορικήν ἔννοιαν ἔχει τὸ ὄνομά του. Κατ' ἄλλην ὁμως παράδοσιν ὁ Ἄστραϊὸς ἦτο ἀρχαῖος μαθηματικὸς καὶ Ἀστρονόμος καὶ ἐπειδὴ πρῶτος αὐτὸς ἔδωσεν ὀνομασίαν εἰς τὰ ἄστρα, ἐθεωρήθη καὶ ὡς πατὴρ των. («Ὠγυγία» Τόμος Γ', κεφάλαια Ε και ΣΤ, σελίδες 14 και 15, ἔκδοσις Βιέννης 1817 καὶ Διόδωρος Σικελιώτης, «Κριτικαὶ παραδόσεις»).

Ἐπίσης εἰς τὴν «Ὠγυγία» ἀναφέρεται ὅτι καὶ ὁ ἐκ τῆς Ἀρκαδίας καταγόμενος καὶ εἰς τὴν Βοιωτίαν ἐγκατασταθεὶς Ἄτλας (βλέπε Ὠγυγία, Τόμος Γ', σελίς 35 καὶ Πausανίου Βοιωτικά Κ, 3) ὑπῆρξε διάσημος ἀστρονόμος καὶ ὅτι καὶ εἰς τὴν Σικυῶνα εἶχε κατοικήσει κάποιος ἀπὸ τοὺς Τιτᾶνας, εἰς τὴν κορυφὴν ἐνὸς βουνοῦ ποῦ ἐλέγετο Τιτανίς, καὶ ὁ ὁποῖος κατεγίνετο μετὰ τὴν ἀστρονομίαν «Παρατηρῶν τὰς τροπὰς τοῦ Ἡλίου». («Ὠγυγία», Τόμος Γ', Κεφάλαιον ΙΓ', σελίς 36 καὶ Πausανίας Κορινθιακά Ι, α 5).

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ Ἀργοναυτικά ἀναφέρεται (στίχοι 208, 209 βλέπε ἐντὸς τῶν κειμένων), ὅτι ἓνας ἐκ τῶν Ἀργοναυτῶν, ὁ Ἀγκαῖος, ποῦ κατήγετο ἀπὸ τὴν Πλευρώνα τῆς Αἰτωλίας, ἐγνώριζεν ὄχι μόνον τὰς κυκλικὰς κινήσεις τῶν Ἀστέρων καὶ τῶν πλανητῶν ἐντὸς τῆς οὐρανοῦ σφαιρας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν μελέτην καὶ τὴν κίνησιν τῶν ἄστρον προέβλεπε καὶ προέλεγε διάφορα περιστατικά καὶ διὰ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων, καὶ συνεπῶς ὁ Ἀγκαῖος δὲν ἦτο μόνον ἀστρονόμος ἀλλὰ καὶ ἀστρολόγος, ἀναφερόμενος διὰ πρῶτην φορὰν εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἀστρολογίας.

Πληροφορίαι περίεργοι, ἀλλὰ καὶ ἐμφανέστατα σημαντικά καὶ ἐνδεικτικά, λόγῳ τῆς παναρχαίας προελεύσεώς των, ἀφοῦ, ἐὰν συνδυασθοῦν αὐτὰ μετὰ τὰς περὶ κοσμογονίας συστηματοποιημένας παραδόσεις καὶ θεωρίας τῶν Ὀρφικῶν, (περὶ τῶν ὁποίων βλέπε ἐντὸς τῶν κειμένων αὐτοῦ τοῦ βιβλίου) ὀρθῶς φθάνομεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι πρῶτοι οἱ Ἕλληνες εἰς ἐποχὴν παναρχαίαν εἶχον ἐγκαταλείψει πλήρως τὰς παλαιὰς μυθολογικὰς δοξασίας περὶ θεοποιήσεως τῶν φυσικῶν φαινομένων καὶ εἶχον ἐπιδοθῆ εἰς εὐρυτέρας καὶ πλέον θετικὰς καὶ χρησίμους ἐρεῦνας καὶ μελέτας περὶ τῶν φαινομένων αὐτῶν καὶ τοῦ κόσμου γενικώτερον.

Μέχρι πρό τινος, ἐν τούτοις, εἶχε καθιερωθῆ, χάρις εἰς τὰς ἐπιμόνους, συστηματικὰς καὶ σκοπίμους, ὅπως ἀποδεικνύεται, φροντίδας τῶν ξένων ἐπιστημόνων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἄγνοιαν, τὴν ἀμάθειαν ἢ τὴν δουλικότητα τῶν ἡμετέρων, νὰ πιστεύεται, ὅτι πρῶτοι οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ ἄλλοι διάφοροι λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς – Χαλδαῖοι, Βαβυλώνιοι, Φοίνικες κλπ. – εἶχον ἐπιτύχει παρατηρήσεις καὶ διαπιστώσεις σημαντικὰς καὶ πρωτοτύπους ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ καὶ τὰς ὁποίας, ὅπως ὑπεστήριζον οἱ ξένοι ἀρνηταὶ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς πραγματικότητος, ὄχι μόνον ἀγνοοῦσαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ τὰς εἶχον διδάξει οἱ λαοὶ αὐτοὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας!...

Ὡς ἠθελήμενη καὶ συστηματικὴ συσκότισις καὶ διαστρέβλωσις τῆς πραγματικῆς ἀληθείας ἐν προκειμένῳ, μετὰ ἐπιδίωξιν φανεράν τὸν παραμερισμόν καὶ τὴν μείωσιν τῆς ἀξίας τῶν ὄσων εἶχον ἐξακριβώσει καὶ διδάξει οἱ πανάρχαιοι Ἕλληνες ἐπὶ τοῦ προβλήματος αὐτοῦ, δύναται νὰ χαρακτηρισθῆ καὶ νὰ ἐρμηνευθῆ ἢ συμπεριφορὰ αὐτῆ τῶν ξένων ἐρευνητῶν καὶ συγγραφέων. Διότι ἡ ἐρευνα τοῦ προβλήματος τῆς κοσμογονίας καὶ τῆς δημιουργίας τοῦ Σύμπαντος, ὅπως καὶ αἱ ἀπόψεις ποῦ σχετικῶς διετύπωσαν οἱ νεώτεροι ξένοι ἐπιστήμονες, περιφρονοῦντες καὶ παραμερίζοντες τὰ κείμενα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν καὶ τὰς Ἑλληνικὰς παραδόσεις ἐπὶ τῶν θεμάτων

αὐτῶν, ἀποδεικνύει ὅτι εἰς ἄλλους ἀπέβλεπον σκοπούς καί ὅτι πάντως ἡ προσπάθειά των αὐτῆ δέν ἦτο ἀνεπίληπτος, ἔντιμος καί ἀμερόληπτος. (βλέπε καί «Ψυγγιάν» Ε΄ Τόμος σελίς 1, Εἰσαγωγή» καί Βασιλ. Βέλλα, «Φλαβίου Ἰωσήπου Λόγοι Α΄ καί Β΄ κατ΄ Ἀπίωνος» περί τῆς προσπάθειας αὐτῆς τῶν ξένων συγγραφέων, καί «Παγκόσμιος Ἱστορία τοῦ Πολιτισμοῦ» τοῦ W. Ντυράντ, καί «Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος» τοῦ Χερμάν Μπένγκτσον, καί τό ἄλλο νέον βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία» κ.ἄ.).

Εἶναι ἀπίστευτος, διά νά μή εἶπωμεν καί ὑποπτος ἄρκετά, ἡ ἐπιπολαιότης ἢ ἡ ἀνευθυνότης, μέ τήν ὁποίαν ἔξοχοι κατά τά ἄλλα ξένοι ἐρευνηταί, ἐπιστήμονες καί συγγραφεῖς, ἔχουν ἀσχοληθῆ μέ αὐτά τά σοβαρά θέματα. Ἐξοργιστική κυριολεκτικῶς εἶναι ἡ προχειρότης τῶν ξένων αὐτῶν συγγραφέων καί δῆθεν ἐρευνητῶν – ὅπως ἔχομεν ἀποδείξει καί εἰς τόν ἰδιαίτερον τόμον τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» ΤΟ «ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ» – μέ τήν ὁποίαν ἔχουν ἐρανισθῆ ἢ ἔχουν δημιουργῆσαι καί παραθέτουν διαφόρους ἀνεξελέγκτους ἢ ἀμφισβητούμενας συνθήτως πληροφορίας ἢ παραλείπουν ἄλλας σημαντικές διαπιστώσεις καί παραδόσεις, πού ἀναφέρονται εἰς τά κείμενα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν καί συγγραφέων περί Κοσμογονίας, Θρησκειολογίας, Ἀστρονομίας καί Ἀστροφυσικῆς, ὅπως καί περί τῆς Ἱστορίας καί τῆς καταγωγῆς τῆς Φιλοσοφίας, τῆς Κοινωνιολογίας καί γενικῶς τῆς ἐπιστήμης, διά νά μειώσουν ἐκ προθέσεως τήν τεραστίαν συμβολήν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνευματικοῦ παράγοντος εἰς τήν δημιουργίαν τῶν ἐπιστημῶν καί τοῦ πολιτισμοῦ. Ἐξυπηρετοῦντες συγκεκριμένους ξένους καί δολίους σκοπούς, πού ἀπέβλεπον καί ἀποβλέπουν εἰς τήν μείωσιν καί τήν ὑποβάθμισιν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ἐπιστήμης καί εἰς τόν ἀφανισμόν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό παρατιθέμενα κατωτέρω ἐντός αὐτῶν τῶν σελίδων καί κυρίως εἰς τόν ΕΠΙΛΟΓΟΝ τοῦ ἄλλου βιβλίου μου, «Ἡ ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ» ἀδιάψευστα στοιχεῖα, ἐπεχείρησαν διαφοροτρόπως νά παραποιήσουν καί νά διαστρεβλώσουν τήν πραγματικότητα, τήν ἀλήθειαν καί τήν Ἱστορίαν. (βλέπε καί τό ἄλλο βιβλίον μου «Τό Ἐγκλημα τῆς ἐπιστήμης» καί ἄλλην σημαντικὴν καί ἄγνωστον βιβλιογραφίαν εἰς τό τέλος αὐτοῦ τοῦ Προλόγου καί εἰς τό ἄλλο βιβλίον μου «Ἡ ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ».

Χιλιετηρίδας πρὶν ἐμφανισθοῦν οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ Χαλδαῖοι, οἱ Βαβυλώνιοι, οἱ Φοίνικες καί οἱ ἄλλοι λαοί τῆς Ἀνατολῆς, οἱ Ὀρφικοί, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τά κείμενα πού μᾶς ἐκληροδότησαν, εἶχον διατυπώσει τὰς θεωρίας των περί Σύμπαντος, περί Φύσεως, περί Ζωῆς, περί Μονοθεΐας κλπ. Καί τὰς θεωρίας των αὐτὰς, ὅπως ἔχει διαπιστωθῆ, οὔτε ἐγγώριζον, οὔτε ἦσαν εἰς θέσιν νά διατυπώσουν οἱ ἄλλοι ἀρχαῖοι λαοί, ὅπως ἔχει ἐξακριβωθῆ ἀπό τοὺς Ὑμνοὺς τοῦ Ὀρφέως, τοὺς ὁποίους ἐν τούτοις ὄχι μόνον ἠγγόνησαν καί ἀπέφυγον νά ἐρευνησοῦν καί οὐδέποτε προσέβαλον οἱ ξένοι ἐπιστήμονες, ἀλλὰ δυστυχῶς δέν ἐπρόσεξαν καί δέν ἠσχολήθησαν μέ αὐτοὺς οὔτε καί οἱ Ἕλληνας ἐπιστήμονες καί ἐρευνηταί.

Καί ὁμως, ὅπως ἀπέδειξαν παλαιότερον ὁ Ἕλληνας ἀστρονόμος Ἀντωνιάδης (βλέπε σχετικόν ἄρθρον εἰς τήν Ἐγκυκλοπαιδείαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ») ὁ ὁποῖος ἀπεκάλυψε τὰς κλοπὰς τοῦ Κοπερνίκου καί ἐσχάτως (1967) ὁ Ἕλληνας ἀστρονόμος καί συνεργάτης τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» Κ. Χασάπης, μέ τὰς ἐκπληκτικὰς καί ἐντελῶς πρωτοτύπους παρατηρήσεις του, πού περιέχονται εἰς τήν ἀπωλεσθεῖσαν μέσα εἰς τά σκονισμένα «χρο-

νοντούλαπα» του Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν διατριβὴν του ἐπὶ διδασκαλία, πρῶτοι οἱ Ὀρφικοὶ εἶχον συλλάβει καὶ διαιτυπῶσαι τὴν ἔννοιαν τοῦ ἡλιοκεντρικοῦ συστήματος. Καὶ πρῶτοι αὐτοὶ διαιτυπῶσαν ἐπίσης τὴν γνώμην, ὅτι ὁ Ἥλιος εὐρίσκετο κατὰ τὴν ἑαρινὴν Ἰσημερινὰν εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Ταύρου ἀπὸ τὸ 3.620 π.Χ. μέχρι τοῦ 1.841 π.Χ. καὶ ἀπὸ τὸ 5.000 π.Χ. εἶχον καθορίσει καὶ καταγράψαι τὰς διαδοχικὰς θέσεις τοῦ Βορείου Πόλου καὶ κατὰ συνέπειαν τὰς ἀποκλίσεις τοῦ Πόλου, ἐνῶ ἀπὸ τὸ 11860 π.Χ. εἶχον προηγμένας γνώσεις καὶ μελετοῦσαν τὰ φαινόμενα τοῦ Σύμπαντος, ὅταν οὐδεμία ἄλλη φυλὴ ἀνθρώπων προοδευμένων ὑπῆρχε εἰς τὸ προσκήνιον τῆς Ἱστορίας ἢ εἶχε παρομοίας γνώσεις καὶ τόσον προηγμένας.

Πάντως γενικὰ ἔχει πλέον διαπιστωθῆ, ὅτι ἀπὸ τὰς θεωρίας αὐτὰς τῶν Ὀρφικῶν προῆλθον καὶ αἱ πρῶται ἀρχαὶ τῆς Φυσιολογίας, τῆς Κοσμογονίας, τῆς Θεογονίας καὶ τῆς Φιλοσοφίας, πού διαιτυπώθησαν ἀργότερον ὑπὸ τῶν Προσωκρατικῶν καὶ τῶν μετέπειτα μεγάλων Ἑλλήνων φιλοσόφων καὶ διανοητῶν καὶ συνεπῶς κατ' ἐπέκτασιν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ὀρφικῶν εἶχον τεθῆ αἱ βάσεις καὶ τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης, ἡ ὁποία τὰ πάντα παρέλαβεν ἐν σπέρματι ἢ ὡς πλήρεις θεωρίας ἢ διαπιστώσεις καὶ ἐδιδάχθη ἀπὸ τούς ἀρχαίους Ἑλληνας σοφοὺς. (Βλέπε καὶ Τόμον «Τὸ Ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν Πνεῦμα» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Ὡς ἐκ τούτου εἶναι φανερόν ὅτι οἱ Ὀρφικοὶ παρέχουν γνώσεις, πού ἀποδεικνύουν βαθυτάτην καὶ εὐρυτάτην διείσδυσιν εἰς τὰ φυσικὰ φαινόμενα καὶ κυρίως εἰς τὴν ἔρευναν τοῦ Οὐρανοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν μελέτην τῶν πνευματικῶν ἐκδηλώσεων τῶν ἀτόμων, τῶν ἀνθρώπων καὶ ὡς κοινωνιῶν, ὅπως ἀποδεικνύουν τὰ παρατιθέμενα κατωτέρω κείμενα τῶν θεωριῶν των καὶ εἰς ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν κανένας ἄλλος λαὸς δὲν ἐμφανίζεται νὰ ἔχει παρομοίας γνώσεις. Ἐφ' ὅσον δὲ οἱ Ὀρφικοὶ ἐγνώριζον καὶ κατέγραφον φυσικὰ φαινόμενα τοῦ 3.600, τοῦ 5.000 καὶ τοῦ 11860 π.Χ., ὅπως ἀποδεικνύουν αἱ ἀστρονομικαὶ ἐρμηνεῖαι τῶν παρατηρήσεων των καὶ τῶν ἀπόψεων των, θὰ ἔπρεπε νὰ ἦσαν κάτοχοι παρατηρήσεων καὶ γνώσεων μερικῶν χιλιάδων ἐτῶν προηγουμένως, διὰ νὰ καθορίζουν καὶ νὰ ἐρμηνεύουν εἰς τὴν ἐποχὴν των, δηλαδὴ τὸ 5.000 ἢ τὸ 11.860 ἔτη π.Χ., τὰ φυσικὰ φαινόμενα πού ἀναφέρομεν ἀνωτέρω. Καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἐγνώριζον καὶ κατέγραφον τὰ φυσικὰ φαινόμενα κατὰ τὴν παναρχαίαν αὐτὴν ἐποχὴν δὲν εἶναι ὑπερβολὴ οὔτε προγονοπληξία, ἀλλ' ἡ ἀδιάσειστος ἀλήθεια πού βγαίνει ἀπὸ τὰ ἀδιάψευστα κείμενα. Διότι ἐάν δὲν ὑπῆρχον οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες σοφοὶ καὶ ἐρευνηταί, ἀσφαλῶς ἡ ἐπιστῆμη θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ εἶχε τόσον προοδεύσει εἰς τὴν ἐποχὴν μας, χωρὶς τὴν ἀφετηρίαν καὶ τὰς βάσεις πού ἔθεσαν ἐκεῖνοι, ἀφοῦ κατὰ γενικὴν παραδοχὴν, ὡς γνωστὸν, «ἡ ἀρχὴ εἶναι τὸ ἥμισυ τοῦ παντός».

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω εἶναι φανερόν, ὅτι, ἐάν ὁ Σχλῆμαν διὰ τῶν ἀνασκαφῶν του εἰς τὴν Τροίαν, τὴν Τίρυνθα, τὸν Ὀρχομενὸν καὶ τὰς Μυκήνας καὶ ὁ Ἐβανς εἰς τὴν Κνωσὸν, μετέθεσαν τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν παρά τὰς ἀντιδράσεις τῶν ξένων κατὰ 1000 τοῦλάχιστον ἔτη εἰς τὸ παρελθόν, ὁ ἔξοχος Ἑλληνας καὶ διεθνoῦς προβολῆς ἀστρονόμος καὶ συνεργάτης μου Κων. Χασάπης μὲ τὴν μελέτην του ἐπὶ τῶν «Ἕγμων» τοῦ Ὀρφέως καὶ τὴν ἐρμηνεῖαν των ἀστρονομικῶς - τὴν ὁποίαν καὶ παραθέτομεν κατωτέρω - ὄχι μόνον ἀπώθησε καὶ ἐξαπέστειλε τὴν Ἑλληνικὴν Προϊστορίαν εἰς τὸ ἀπώτατον παρελθόν, ἀλλὰ καὶ ἐδραίωσε καὶ κατέστησε ἀναμφισβήτητον

τήν πολλακίς κακοποιηθεΐσαν από τούς ξένους αλλά και από ώρισμένους συγχρόνους "Ελληνες δῆθεν συγγραφείς, περιφρονουμένην ἀλήθειαν, ὅτι οἱ "Ελληνες, ἡ Ἑλληνική φυλή, καί πρό τοῦ κατακλισμοῦ τοῦ Ὠγύγου καί τήν καταβύθισιν τῆς Αἰγιῆδος, δηλαδή ἀνέκαθεν καί ἀπό τήν ἐποχήν πού ἐνεφανίσθη ὁ ἄνθρωπος καί ὑπῆρξεν ἡ φυλή αὐτή, ἔζησε καί ζῆ ἀδιατάρακτος καί χωρίς νά ἐκριζωθῆ ἢ νά ἀλλοιωθῆ εἰς τόν ἴδιον χῶρον, εἰς τόν ὁποῖον καί σήμερον (1984) ὑπάρχει καί εὐρίσκεται.

Ἐννοεῖται ὅτι μετά τό τεράσιον αὐτό ἄλμα τῆς Προϊστορίας πρὸς τό ἀπροσδιόριστον χρονολογικῶς παρελθόν, αὐτομάτως ἀνακύπτει ὄχι μόνον ἡ ἀναδιάρθρωσις καί ἡ τοποθέτησις τῆς Ἑλληνικῆς Προϊστορίας εἰς παλαιότερους χρόνους ἀσφαλῶς, ἀλλά καί ἡ ἱστορική ἀναδιάρθρωσις τοῦ χώρου ὁλοκλήρου τῆς Μεσογείου καί τῆς Μεσοποταμίας, διὰ νά μή εἰπῶμεν καί τῆς ἐκπολιτισθείσης μετά ταῦτα ἀνθρωπότητος. Καί τήν ἀναδιάρθρωσιν αὐτήν ἐπεχειρήσα εἰς τό ἄλλο βιβλίον μου «Ἡ ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ», διότι ὅπως φαίνεται, ἀπό τόν χῶρον τοῦ Αἰγαίου, πρό καί μετά τήν καταβύθισιν τῆς Αἰγιῆδος, ἐσημειώθη καί ἐξεκίνησεν ἡ ἐξημέρωσις καί ὁ ἐκπολιτισμός τοῦ ἀνθρώπου καί ἡ πνευματική ἀνάπτυξις ἐκείνων πού ἐδημιούργησαν τόν πολιτισμόν, ἀδιάφορον ἐάν ἀνθρώπινα ὄντα εἶχον ἐμφανισθῆ καί εἰς ἄλλας περιοχάς τῆς γῆς - Ἀνατολήν, Νότον ἢ Δύσιν κατὰ διαφόρους ἐπιστήμονας ἀνθρωπολόγους καί ἄλλους - πρό, συγχρόνως ἢ καί ἀργότερον ἀπό τούς Αἰγίους, Ἄρχαιοέλληνες.

Καθ' ὅλα δέ τά δεδομένα καί τὰς ἀποδείξεις ἐκ τῶν ἀρχαίων παραδόσεων καί κειμένων, ἐκ τῶν προσφάτων ἀνασκαφῶν τῶν ἀρχαιολόγων (1960-1984) καί κυρίως ἀπό τήν ἐρμηνείαν, μέ ἀστρονομικάς μεθόδους, παρατηρήσεις καί διαπιστώσεις ἀδιασειστούς ἐκ τῶν «Ἕμνων τοῦ Ὀρφέως», τό ἔργον αὐτό, τοῦ ἐκπολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, ὑπῆρξε καί εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν συνεχῶν προσπαθειῶν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, τῶν παναρχαίων Αἰγίων, τῶν Ἀρχαιοελλήνων, καί ὄχι τῶν «Πρωτοελλήνων» ἢ τῶν Ἰνδοευρωπαίων, ὅπως ἀποκαλοῦν τούς Ἀρχαιοέλληνες, διάφοροι ἀμαθέστατοι ξένοι, ἀλλά καί "Ελληνες δῆθεν συγγραφείς, διαστροφεῖς τῆς Ἑλληνικῆς Προϊστορίας, καί τῶν μετά ταῦτα Ἑλλήνων τῆς ἱστορικῆς περιόδου, οἱ ὅποιοι ὑπῆρξαν, ἀποδεδειγμένως πλέον, ἀπόγονοι καί συνεχισταί τοῦ ἐκπολιτιστικοῦ ἔργου αὐτῶν τῶν προγόνων τῶν.

"Ἄλλως τε καί ἀπό τὰς παναρχαίας Ἑλληνικάς παραδόσεις καί τὰ κείμενα παλαιῶν Ἑλλήνων συγγραφέων, τὰ ὅποια εἶχον παραμερίσει καί σκοπίμως ἠγνόησαν οἱ ξένοι, καί οὐδέποτε προσεπάθησαν νά ἐρευνήσουν ἐπισταμένως αὐτά καί οἱ ἡμέτεροι, ἀποδεικνύεται, ὅτι οἱ Αἰγίοι, οἱ Ἀρχαιοέλληνες, ἀλλά καί οἱ ἀπόγονοί τῶν, ὄχι μόνον δέν εἶχαν ἔλθει ἀπό ἄλλους τόπους εἰς τήν Ἑλλάδα, ἀλλ' ἀντιθέτως, ἐκκινουῦντες ἀπό τόν χῶρον τοῦ Αἰγαίου, εἶχον ἐπεκταθῆ καί εἰσχωρήσει πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις τοῦ γνωστοῦ καί ἀγνώστου κόσμου τῆς ἐποχῆς τῶν, ἀπό τήν ἀπωτάτην ἀρχαιότητα, ἀφυπνίζοντες, διαφωτίζοντες καί ἐξημερώνοντες τίς πρωτόγονες καί ἀξεστες νομάδες φυλές ὄλων αὐτῶν τῶν περιοχῶν, δηλαδή πρὸς τήν ἀνατολήν καί τήν Δύσιν καί πρὸς τόν βορρᾶν καί τόν νότον, καί συνεπῶς ἦσαν γηγενεῖς, αὐτόχθονες, εἰς τόν χῶρον αὐτόν, πού ὑπῆρξαν, ἀνεδειχθησαν καί ὑπάρχουν. (Βλέπε καί Κούμαρη Ἰωάν. «Φυσική Ἀνθρωπολογία» εἰς τό Α' μέρος τοῦ Τόμου «ΕΛΛΑΣ», τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ», Ἀρη Πουλιανοῦ

«Ἡ Προέλευσις τῶν ΕΛΛΗΝΩΝ» καί «Ἡ καταγωγή τῶν Κρητῶν» καί βιβλίον μου «Ἡ ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ»).

Καί γνωρίζομεν ἐπίσης ὅτι πρὸς ἀνατολὰς εἶχον εἰσχωρήσει μέχρι καί πέραν προφανῶς τῶν Ἰνδιῶν (αἱ παραδόσεις περὶ Διονύσου πού ἀναφέρονται καί εἰς τὰ «Ὀρφικά» καί περὶ Ἡρακλέους, ὅταν ἐβάδιζε πρὸς τὸν Καύκασον, κατὰ τὸν Ἀρριανόν, διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τὸν Προμηθεά, ὅπως καί ἀποδείξεις περὶ ὑπάρξεως λευκῆς φυλῆς - οἱ Ἄϊνοῦ - εἰς τὴν Ἰαπωνίαν κ.τ.λ.) ἀλλὰ καί εἰς τὸν Ἰνδικόν Ὠκεανόν, εἰς τὴν νῆσον Παγχαίαν (κατὰ τὸν Εὐήμερον καί τὸν Λατίνον ποιητὴν Ἐννιον «Ἱερά ἀναγραφὴ») καί μέχρι τῆς Κίνας (περίπλους Μαρκιανοῦ τοῦ Ἡρακλεώτου) καί εἰς τὴν Μεσοποταμίαν (Σουμέριοι) εἰς τὴν Μηδεῖαν καί εἰς τὴν Περσίαν (οἱ Χετταῖοι παλαιότερον πού ἦσαν Κρήτες πανάρχαιοι, Ἑτεόκρητες καί Τυρσηνοὶ καί αὐτοί, καί αἱ παραδόσεις περὶ Μηδεΐας καί Περσέως) καί εἰς τὸν νότον ἢ παράδοσις, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἰδρυτὴς τῆς πρώτης Αἰγυπτιακῆς δυναστείας Μῆν ἢ Μένες ἢ Μηνᾶς, ἦτο Κρῆς.

Καί φυσικὰ τὸ διαπιστωθέν, τὸ ἐπισημανθέν κατὰ τὴν παροῦσαν ἔρευναν, εἰς τὰ Ἀργοναυτικά τοῦ Ὀρφέως (στίχοι 44 καί 102, 104) ὅτι ὁ Ὀρφεύς μεταβάς εἰς τὴν Αἴγυπτον καί εἰς τὴν Λιβύην «ἐξελόχευσε», ἐδίδαξε τὸν «ιερόν λόγον» εἰς ἀπροσδιόριστον ἀρχαίαν ἐποχὴν, δὲν δικαιολογεῖ τὴν ὑποστηριζομένην ὑπὸ τῶν ξένων καί ἐπικρατήσασαν διεθνῶς ἀποψιν, τὸ ἀσύστατον διεθνὲς ψεῦδος, ὅτι τόσοσιν ὁ Ὀρφεύς ὅσον καί ὁ Πυθαγόρας καί ὁ Πλάτων ἐδιδάχθησαν εἰς τὴν Αἴγυπτον τὴν ἀνύπαρκτον, ὅπως ἀπεδείχθη, σοφίαν τῶν Αἰγυπτίων, (σχετικῶς βλέπε καί ἐντὸς τῶν κειμένων).

Χαρακτηριστικαί ἐξ ἄλλου ἀποδείξεις τῆς διεισδύσεως τῶν Ἀρχαιοελληνῶν εἰς τὴν Δύσιν εἶναι ἡ ἐκστρατεία τοῦ Ἡρακλέους καί πέραν τῶν Ἡρακλειῶν στηλῶν, δηλαδὴ ἐντὸς τοῦ Ἀτλαντικοῦ καί πρὸς βορρᾶν μέχρι τῆς Κελτικῆς -εἰς τὴν κεντρικὴν Γαλλίαν (κατὰ τὸν Στράβωνα, Διόδωρον τὸν Σικελιώτην, Διονύσιον τὸν Ἀλικαρνασσέα καί ἄλλους) ὅπως καί ὁ διάπλους τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν, οἱ ὁποῖοι διὰ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ρίο-ντέ Λά Πλάτα, ὅπου ἀνευρέθησαν τὸ 1978 Ἑλληνικοὶ ἀρχαῖοι ἀμφορεῖς τοῦ 5ου αἰῶνος π.Χ., εἰς τὰ σύνορα Οὐρουγουάης καί Βραζιλίας, ἐφθασαν μέχρι τῶν Ἄνδεων κατὰ τὰ κείμενα τῶν Ὀρφικῶν τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Ροδίου, ἴσως δὲ καί εἰς τὸν Εἰρηνικόν, ἀφοῦ εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν κατοίκων τῆς Χαβάης διεσώθησαν αὐτοῦσαι Ἑλληνικαὶ λέξεις, δι' ἀλληλοδιαδόχων προφανῶς ἀφίξεων καί διεισδύσεων, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀποκλείεται καί νὰ δύνανται νὰ ἐπιλύσουν τὸ μυστήριον τῶν ἀγαλμάτων - προτομῶν - τῆς νήσου τοῦ Πάσχα, εἰς τὸν νότιον Εἰρηνικόν καί ὁ διάπλους ἀργότερον τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεῦς, πού εἶχε φθάσει μέχρι τοῦ κόλπου τοῦ Μεξικοῦ, ὅπως ἀπέδειξε μέ τὰς ἐκπληκτικὰς ἐρεῦνας τῆς καί μέ τὸ ἀποκαλυπτικόν βιβλίον τῆς "WINE DARK SEA" (ἡ "θάλασσα μέ τὸ σκοτεινὸ κρασᾶτο χρῶμα", ἔκδοσις Σικάγου 1965) ἢ Ἀμερικανὴς ἀρχαιολόγος Ἐνρ. Μέρτζ καί μέ τὸ βιβλίον τῆς «Ἀτλαντὶς» ("Ἐκδοσις Σικάγου 1974). Ἐπίσης βλέπε καί τὸ βιβλίον τοῦ Σάρλ Μπέριλτζ «ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΑΠΟ ΞΕΧΑΣΜΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ», ἀπὸ σελίδα 11-35 καί 45-168 κ.τ.λ.).

Ἡ ἐγκατάστασις ἐξ ἄλλου εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον παναρχαίων Ἑλλήνων ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰς πόλεις πού ἴδρυσαν εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν περιοχὴν καί ἀπὸ τὰ σημερινὰ ἀκόμη εὐρήματα τῶν ἀνασκαφῶν τῶν Σοβιετικῶν (1950-1980) πού δεῖχνουν πόσον παναρχαία ἦτο ἡ διεισδύσις τῶν Ἑλλήνων

εις αὐτάς τας χώρας τοῦ βορρᾶ (περὶ ὄλων αὐτῶν γράφω λεπτομερέστερον εἰς τὸ ἄλλο βιβλίον μου «**Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ**»).

Καὶ ἐνῶ ἀντιθέτως οὐδεμία πληροφορία ἢ παλαιὰ παράδοσις ὑπάρχει περὶ εἰσβολῆς εἰς τὸν Ἑλληνικὸν χῶρον, κατὰ τὴν Προϊστορικὴν περίοδον, ξένων φύλων ἢ ξένων λαῶν ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν, τὴν Δύσιν, τὸν Νότον ἢ τὸν Βορρᾶν, πλὴν τῶν γνωστῶν ἐκστρατειῶν τῶν Περσῶν κατὰ τὴν Ἱστορικὴν περίοδον καὶ ἄλλων τινῶν παλαιότερων, ἀλλὰ ἀσυστάτων Σιωνιστικῶν κυρίως μυθευμάτων καὶ κατασκευασμάτων, (περὶ Φοινίκων εἰς τὴν Ἀργολίδα, Θάσον κ.ἄ.) ἢ διαστροφή καὶ ἢ παραποίησης τῆς Ἑλληνικῆς Προϊστορίας καὶ Ἱστορίας ἦτο ὄχι μόνον ὑπουργός, συστηματικὴ καὶ ἐξοργιστικὴ, ἀλλὰ καὶ ἠλιθία, ἀφοῦ ὅλοι αὐτοὶ οἱ καλοθεληταὶ πού ἐδημιούργησαν τὰς γνωστὰς ἀνθελληνικὰς θεωρίας περὶ καθόδου εἰς τὸν Ἑλληνικὸν χῶρον ἀνυπάρκτων, ἀγνώστων καὶ σκοπίμως ἐφευρεθέντων Ἰνδοευρωπαίων, ἀγνοήσαντες τὰς παραδόσεις καὶ τὰ κείμενα, δὲν ἀντελήφθησαν, ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νά ἀποπνιγῇ καὶ νά στραγγαλισθῇ ἐπ' ἄπειρον ἡ πραγματικότης καὶ ἡ ἀλήθεια, ὅπως ἀποδεικνύουν κυρίως τὰ κείμενα τῶν Ὀρφικῶν καὶ αἱ τελευταῖαι ἀνασκαφαὶ τῶν Ἀρχαιολόγων.

Διότι καὶ αἱ πληροφορίες περὶ ἀφιξεως ξένων εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τὸν Κάδμον, τὸν Κέκρωπα, τῶν Δαναΐδων παλαιότερον ἢ Φοινίκων πού εἶχον ἔλθει εἰς τὸ Ἄργος ἀργότερον, ἐκτός τοῦ ὅτι εἶναι μυθεύματα νεωτέρας ἐποχῆς, εἶναι καὶ ἀσύστατα, ἀστήρικτα κατασκευάσματα νεωτέρων χρόνων, ὅπως ἐξηγῶ καὶ εἰς τὸ βιβλίον μου «**Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ**». Ἀλλὰ καὶ τὰ περὶ Ἀχαιῶν, πού ἤλθον ἀπὸ τὸν Πόντον καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ Αἰγαῖον, εἶναι πληροφορίες πού προέρχονται ἀπὸ κινήσεις παναρχαίων Ἑλληνικῶν φύλων, πού εἶχαν ἐγκατασταθῆ εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Εὐξεινοῦ Πόντου παλαιότερον, ἀπὸ ὅπου ἀργότερον λόγῳ προφανῶς ἐπεκτάσεως τῶν παγετῶνων, ὁμάδες ἐξ αὐτῶν κατῆλθον εἰς τὸ Αἰγαῖον καὶ ἀργότερον πάλιν, παρασύρουσαι καὶ ἄλλα στοιχεῖα, ὁμάδας, ἀπὸ τὸ Αἰγαῖον, ἐπέστρεφον εἰς τὰς χώρας τοῦ Εὐξεινοῦ Πόντου, τὰς ὁποίας καὶ ἐποίκισον, ἰδρύνοντες συνοικισμοὺς ἀρχικῶς καὶ πόλεις ὀλοκλήρους ἀκολουθῶς. Δηλαδὴ ἐπρόκειτο περὶ παλινδρομήσεων παναρχαίων Ἑλληνικῶν φύλων, Πελασγῶν καὶ ἄλλων, πού ἐξηκολούθησαν ὡς γνωστὸν καὶ κατὰ τὴν Ἱστορικὴν περίοδον καὶ ὄχι περὶ ἀνυπάρκτων Ἰνδοευρωπαίων!...

Ὡς πρὸς τὰς θεωρίας δὲ ὠρισμένων ἀνθρωπολόγων πού ὑποστηρίζουν καὶ ἐσχάτως ἀκόμη, ὅτι ἡ Προσθία Ἀσία, ἢ Ἀφρικὴ καὶ αἱ ἀκτὰὶ τῆς Μαύρης θαλάσσης εἶναι ὁ χῶρος ὅπου ἐγεννήθη ὁ Homo Sapiens, (ὁ ἔμφρων ἄνθρωπος) σφάλλουν ἀσφαλῶς, διότι ὅπως αἱ ἀκτὰὶ τῆς Μαύρης θαλάσσης (τοῦ Εὐξεινοῦ Πόντου) δὲν ἦσαν κατάλληλες δι' ἀνάπτυξιν καὶ ἐξέλιξιν τοῦ ἀνθρώπου, ἀφοῦ καὶ πρὸ 15 ἢ 12.000 ἐτῶν, ὅπως καὶ παλαιότερον, κατὰ τοὺς ἀρμοδίους ἐπιστήμονας, αἱ περιοχαὶ αὐταὶ ἐκαλύπτοντο κατὰ διαφόρους περιόδους ἀπὸ παγετῶνας καὶ συνεπῶς ἦτο ἀδύνατον νά ἐπιζῆσῃ καὶ νά ἀναπτυχθῇ ὁ ἄνθρωπος, τοιοῦτοτρόπως καὶ αἱ φλεγόμενα καὶ μάλιστα περισσότερο ἀπὸ σήμερον (1984) περιοχαὶ τῆς Ἀφρικῆς, δὲν ἦσαν ἐπίσης κατάλληλοι διὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἔμφρονος ἀνθρώπου καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν αἱ περιοχαὶ τοῦ Βορρᾶ καὶ τοῦ Νότου δὲν ἀνέδειξαν προηγμένους ἀνθρώπους (βλέπε καὶ σχετικὰς πληροφορίας καὶ ἀπόψεις εἰς τὸ νέον βιβλίον μου «**Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ**»).

Συνεπῶς ὁ πολιτισμένος ἄνθρωπος εἶναι δημιούργημα τῆς εὐκράτου

ζώνης και έμφανώς τής περιοχής τής Μεσογείου και κυρίως τής Ἐνατολικῆς, ὅπου και ένεφανίσθη και άνεπτύχθη και πρό τής καταβυθίσεως τής Αίγηδος, από ὅπου εξέλισσόμενος μέ τήν πάροδον τῶν έτών έφθασε εις τήν άνωτάτην βαθμίδα τής άναπτύξεώς του, μέ άποδείξεις άδιασειστους τήν καταπληκτικήν εξέλιξιν τής Ἐλληνικῆς φυλῆς. Πάντως οὔτε ὁ Βορρᾶς οὔτε ἡ Ἐνατολή, αλλά οὔτε και ὁ Νότος ένεφάνισαν διά μέσου τῶν χιλιετηρίδων πού παρήλθον πνευματικᾶς άνατάσεις και έκδηλώσεις ἢ καλλιτεχνικᾶς έπιδόσεις, ὅπως τᾶς άφθάστους και άπαραμίλλους έκδηλώσεις και κατακτήσεις τής Ἐλληνικῆς φυλῆς, τοῦ Ἐλληνικοῦ πνεύματος, τής Ἐλληνικῆς έπιστήμης, τής Ἐλληνικῆς τέχνης και γενικά τοῦ Ἐλληνικοῦ τρόπου ζωῆς, πού υπήρξε κατά γενικήν ὁμολογίαν και άναγνώρισιν τό παράδειγμα τοῦ προοδευμένου και πολιτισμένου άνθρώπου. (Βιβλιογραφίαν, σχετικήν μέ τά άνωτέρω βλέπε και εις τό τέλος τοῦ παρόντος κειμένου τής «Γενικῆς Είσαγωγῆς»).

Και ἄς μή σπεύσουν νά μοῦ προτάξουν επί τοῦ σημείου αὐτοῦ οἱ διάφοροι «ειδικοί μελετηταί», ὅτι υπήρξε και περίοδος, κατά τήν ὁποίαν εις τήν Σιβηρίαν ζοῦσαν άρκετά ζῶα τῶν τροπικῶν χωρῶν, διότι τό κλίμα ἦτο θερμόν, και συνεπῶς δέν άποκλείεται νά υπήρχον και άνθρωποι, πού θά κατήλθον και ὡς Ἰνδοευρωπαϊοί άργότερον εις τήν Ἐλλάδα!... Ἄλλά και εις τήν Ἐναρτακτίδα, υπήρξεν περίοδος, ἴσως ὁμοία μέ τήν άνωτέρω, κατά τήν ὁποίαν δέν έκαλύπτετο αὔτη από πάγους, ὅπως άποδεικνύουν παλαιοί χάρτες παρατιθέμενοι εις τό βιβλίον τοῦ Μπέρλιτζ «Μυστήρια από ξεχασμένους Κόσμους» και τεράστιοι δεινόσαυροι ζοῦσαν κατά παλαιότερους καιρούς εις τήν Ἐμερικήν και άλλας περιοχάς τής γῆς, αλλά ὁ άνθρωπος ένεφανίσθη άργότερον και δέν υπήρχεν, ὅταν εις τήν Σιβηρίαν, δέν υπήρχον πάγοι εις δέ τήν Ἐναρτακτικήν ὄχι μόνον δέν υπήρχον πάγοι, αλλά διόλου άπίθανον νά άφθονοῦσαν τότε ὡς προϊόντα εκεί τά βερούκκα, οἱ φράουλες και οἱ άνανάδες!!... Και έάν έχουν διάφορον γνώμην οἱ «ειδικοί», παρακαλοῦνται νά μᾶς τό άποδείξουν, διότι άρκετά σπουδαιοφανῆ μυθεύματα, μέ άδίστακτες ψευδολογίες και μέ έντέχνους παραποιήσεις έγραψαν και διέστρεψαν μέχρι σήμερα τήν Παγκόσμιον, αλλά και τήν Ἐλληνικήν Προϊστορίαν, ὅπως άποδεικνύεται μέ στοιχεία άδιάσειστα και εις τά κείμενα τοῦ άνά χείρας βιβλίου μου, αλλά και εις τό άλλο βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ».

Ἦτο γνώστον έν τούτοις από τήν άρχαίαν έποχήν, ὅτι, είτε λόγω ἡμιμαθείας ἢ κακῆς έκτιμήσεως και παρουσιάσεως παλαιότερων πληροφοριῶν (Ἰ Όμηρος, Ἰ Ηρόδοτος, Διόδωρος, Κτησίας, Μανέθων, Βήρωσος και άλλοι), είτε από φανεράν πρόθεσην παραλείψεως ἢ διαστροφῆς Ἰστορικῶν δεδομένων και γεγονότων άργότερον κατά τήν Ρωμαϊκήν και τήν Ἐλεξανδρινήν περίοδον, (Φλάβιος Ἰώσηπος, «Λόγοι Κατ' Ἐπίωνος», (α, β), «Ἰουδαϊκή Ἀρχαιολογία» εις εἴκοσι βιβλία, Φίλων ὁ Ἐλεξανδρεὺς, Ἀριστόβουλος και άλλοι) ἢ λόγω συστηματικῆς έπιμόνου και έντέχνου παραποιήσεως, κακοποιήσεως, άποκρύψεως ἢ και άγνοίας Ἰστορικῶν στοιχείων, νεωτέρων Ἰστορικῶν, γλωσσολόγων, άρχαιολόγων, έθνολόγων κ.τ.λ. και μεταξύ αὐτῶν τῶν Μεγυέρ, Μοργκάν, Γκλότζ, Φαλμερά ύερ, Γκόρντον, Βιλαμόβιτς, Κουρτίου, Βάν-Λόουν, Λίβιγκστον, Πάλμερ και αἱ πλήρεις διαστροφῶν και παραλείψεων έκδόσεις τής Ούνέσκο «Προϊστορία και Ἀρχαί τοῦ Πολιτισμοῦ» και «ὁ Ἀρχαῖος Κόσμος, 1200 π.Χ. - 500 π.Χ.» ὅπως και τό

ἀνθελληνικόν πολύτομον ἔργον τοῦ W. DURANT «Παγκόσμιος Ἱστορία τοῦ Πολιτισμοῦ» καί νεώτεραι Ἑλληνικά Ἱστορία καί δυστυχῶς μεταξύ αὐτῶν καί «Ἡ Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους» τῆς Ἐκδοτικῆς, –ἀξιάπαινη προσπάθεια–, ἡ ὁποία ὁμως καί αὐτή ἀτυχῶς λόγω τῆς ἀνεπαρκεστάτης καταρτίσεως τῶν συγγραφέων τῆς, δέν ἠδυνήθη νά διασπᾶσθαι τό φράγμα τῆς Μινωϊκῆς-Μυκηναϊκῆς περιόδου καί νά ἀπαλλαγῆ ἀπό τὰς ἐπιδράσεις τῶν ἀνθελληνικῶν θεωριῶν περὶ Ἰνδοευρωπαίων κ.τ.λ., καί ἄλλοι.

Καί ἓνα νέον ἔργον ἐπίσης πού περιέχει ἀπειρα στοιχεῖα διὰ τὴν γενομένην διαστροφήν τῆς Ἑλληνικῆς Προϊστορίας ὑπὸ τῶν ξένων καί πού μέχρι σήμερον ἔχει σημειώσει ἀρκετάς ἐκδόσεις, ἐνῶ ταυτοχρόνως περιέχει πληρεστάτην βιβλιογραφίαν καί ἀναφέρει, μέ συνέχειαν Ἱστορικὴν ὅλους τοὺς ξένους συγγραφεῖς, Γερμανοὺς, Ἄγγλους, Ἰταλοὺς, Γάλλους πού συνήρῃσαν εἰς τὴν παραποίησιν τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καί τῆς Παγκοσμίου Προϊστορίας, εἶναι «Ἡ Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος» (Griechische Geschichte) τοῦ HERMANN BENGTON (Χέρμαν Μπένγκτσον), καθηγητοῦ τῆς Ἀρχαίας Ἱστορίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Μονάχου, πού ἔχει μεταφρασθῆ καί εἰς τὴν Ἑλληνικὴν πρό τινας ἀπὸ τὴν «Μέλισσα»).

Ἐπισημαίνεται δέ εἰς τὰ κείμενα αὐτά, ὅτι ἡ ἔρευνα διὰ τὴν προσφορὰν τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ πολιτισμοῦ, κατὰ τὴν νεωτέραν περίοδον, δηλαδὴ μετὰ τὴν Ἀναγέννησιν, καθυστέρησε καί δέν προῆλθεν ἀπὸ τὴν Φιλολογίαν, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν τέχνην, τὴν ποίησιν καί τὴν Φιλοσοφίαν (σελίς 17) καί κυρίως ἡ σχετικὴ ἔρευνα διὰ τὸν Ἑλληνισμόν ἐπεβραδύνθη καί δέν ἐπροχώρησε ταχέως, ὅπως ἡ ἔρευνα διὰ τοὺς ἄλλους Λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς καί τοῦ Νότου, διότι ὁ Δεσποτισμὸς καί ὁ περιορισμὸς τῶν ἐλευθεριῶν, πού ἐπεκράτει εἰς τὴν Δύσιν (πρωτίστως Αὐστρουγγαρία, Γερμανία, Ρωσία), μέχρι καί τοῦ Πρώτου Παγκοσμίου πολέμου, λόγω τῆς Ἱερᾶς συμμαχίας κυρίως, (Ρωσία, Αὐστρουγγαρία, Γερμανία, Ἄγγλια), ἐβλεπε μέ ὑποπτον βλέμμα καί ἦτο φυσικὰ ἀσυμβίβαστος μέ τό φιλελεύθερον καὶ ἀδέσμευτον ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν πνεῦμα, πού ἐξέφραζον τὰ κείμενα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων. Ἀντιθέτως τό περιεχόμενον τῆς σφηνοειδοῦς γραφῆς τῶν Βαβυλωνίων, Ἀσσυρίων καί Περσῶν καί τὰ ἱερογλυφικά τῶν Αἰγυπτίων, τὰ ὁποῖα μέ τόσον ἐνδιαφέρον καί μέ ἀξιοθαύμαστον πρᾶγματι σπουδὴν ἐρευνουῦσαν ἀπὸ τὴν Ρωμαϊκὴν ἀκόμη περίοδον, ἀλλ' ἐντονώτερον ἀπὸ τὸν 15ον αἰῶνα καί μετὰ ὅλοι οἱ Εὐρωπαῖοι ἐρευνηταί, ἐπρόδιδε καί ἀπεδείκνυε τό ἀπολυταρχικὸν καί τυρανικὸν σύστημα, ὑπὸ τό ὁποῖον ἐζησαν καί ζοῦσαν ἀκόμη οἱ Λαοὶ αὐτοῖ τῆς Ἀνατολῆς, πού δέν ἦτο καί τόσον ἀντιπαθές εἰς τοὺς διοικοῦντας κατὰ τὴν νεωτέραν περίοδον τοὺς Λαοὺς τῆς Εὐρώπης (περισσοτέρας λεπτομερείας καί ἀποδείξεις διὰ τὴν διαστροφήν καί τὴν παραποίησιν τῆς Ἑλληνικῆς καί τῆς Παγκοσμίου Προϊστορίας καί Ἱστορίας βλέπε εἰς τό βιβλίον μου ἢ «ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ», ἔκδοσις 1984, ὅπου κυριολεκτικῶς ἀνατρέπονται καί ἐκμηδενίζοντα μέ ἀδιασείστους ἀποδείξεις αἱ γνωσταὶ ἀπόψεις τῶν ξένων διὰ τὴν Προϊστορίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος). Εἶναι ἄλλως τε γνωστὸν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία, ἀλλὰ κυρίως ἡ Προϊστορία, εἶχε δεινοπαθῆσαι, ἐπαναλαμβάνομεν, μέχρι πρό 100 ἐτῶν καί πρό τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Τροίας, τῶν Μυκηνῶν καί τῆς Κνωσοῦ.

Καί δέν εἶναι ὑπερβολὴ ἢ ἄσκοπον νά προστεθῆ ὅτι ὁμοῦ μέ τὴν Ἑλληνικὴν Προϊστορίαν ἀρκετὰ ἐδεινοπάθησεν καί ὁ «Παρείσακτος» καί κατεδιώ-

χθη μέ συνεχείς ανακοινώσεις και λοιδορίας από τό διεθνές, έπιστημονικόν δῆθεν κατεστημένον, τό όποίον είχε γελοιοποιήσει μέ τās έρεύνas του ό Σχλίμαν, ένας έμπορος τσαγιού!, ό όποίος έτόλμησε νά εισηγηθή εις τά οικόπεδα τών 'Αρχαιολόγων και τών άλλων «ειδικών έπιστημόνων», τά όποία, έν τούτοις, όπως κατέδειξεν ό έρασιτέχνης Σχλίμαν, ἦσαν άνίκανοι ούτοι νά τά άξιοποιήσουν. Καί φυσικά δικαίως ό Σ.Β. Σεράμ, εις τό έργον του «Θεοί, Τάφοι και Σοφοί», υπεραμύνεται του Σχλίμαν και τούς επικρίνει, αναφέρων συγχρόνως πόσοι άλλοι έρασιτέχνη έρευνηται έβοήθησαν μέ τās ανακαλύψεις των και τό έργον των εις τήν πρόοδον τῆς Επιστήμης, ένώ ταυτοχρόνως έκθέτει συνοπτικώς μέν, αλλά λίαν χαρακτηριστικώς τās άδιακόπους και έπιπόνους προσπάθειάς του Σχλίμαν νά περαιώση τό έργον του (έκδοσις και εις τήν 'Ελληνικήν, Γεμετζόπουλος, σελίδες 207-291).

'Αλλά και έσχάτως, κάποιος άστοιχειώτος και άμαθέστατος αλλά προβεβλημένος δυστυχώς 'Ολλανδός καθηγητής όνόματι Σάμ Μπέστ, και ό καθηγητής Σ. Μπρούκ τῆς 'Εθνογραφίας και Γεωγραφίας εις τό Πανεπιστήμιον τῆς Μόσχας (εις τό βιβλίον του «ό πληθυσμός του κόσμου» πού έδημοσιεύθη τό 1983 και στό Παρίσι) όπως και ή «Παγκόσμιος 'Ιστορία» τῆς Ακαδημίας τών 'Επιστημών τῆς Μόσχας και άλλοι διάφοροι ξένοι και "Ελληνες άτυχώς δῆθεν προοδευτικοί και υποτιθέμενοι μελετηται και έρευνηται τῆς 'Ελληνικῆς 'Ιστορίας και Προϊστορίας, όπως τούς αναφέρω εις τό βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ», υπεστήριζον, ότι ή 'Ελληνική 'Ιστορία άρχιζε από τό 876 π.Χ. ή τό 776 π.Χ. – ένarξis τών Ολυμπιακών αγώνων – ότι οι Φοίνικες και οι άλλοι Λαοί τῆς 'Ανατολῆς και τῆς Μεσογείου ἦσαν άρχαιότεροι τών 'Ελλήνων, εις τούς όποίους μάλιστα ειχον διδάξει και τήν γραφήν και τās έπιστήμας, όπως αναφέρω και άνωτέρω ότι οι Μακεδόνες και οι Θράκες δέν είναι πανάρχαιοι 'Ελληνες, ότι, ό Μέγας 'Αλέξανδρος ἦτο Σλαῦος, και ότι ή 'Ελληνική φυλή έχει πρό πολλοῦ άφανισθῆ, άλλιωθῆ και εξαφανισθῆ, από τās εισβολάς και από τήν έπιμιξίαν μετά τών ξένων κατακτητῶν, δηλαδή τών άλλων Λαών του βορρά, τῆς 'Ανατολῆς ή του Νότου, πού ειχον εισχωρήσει και έγκατασταθῆ, κατ' αὐτούς, εις τόν 'Ελληνικόν χῶρον κατά διαφόρους έποχάς.

Πρέπει όμως νά τονισθῆ, ότι εις τήν γενικήν αὐτήν συγχορδίαν τών ξένων κατά τῆς 'Ελλάδος υπῆρξαν και μερικαί έξαιρέσεις, μεταξύ τών όποιών του Τσέλερ, του Λάσκυ, του Γκαίτε, του Σίλλερ, του Σέλεϋ, του Βύρωνος, του Φάλκε, του Νίτσε, του Μ. Χάιντεγκερ και άλλων τινών, αί φωναί όμως τών όποιών έπνίγοντο, έχανοντο μέσα εις τόν εκκωφαντικόν θόρυβον όλων τών άλλων, πού ώμοίαζε κατά τόν Ντρόϋσεν, (Μακεδονικός 'Ελληνισμός) μέ τās κραυγάς και τούς άλαλαγμούς πού προκαλοῦσαν οι θυρσοφόροι Βάκχοι και οι εξαλλες Μαινάδες, κατά τās όργιαστικās τελετάς του Διονύσου.

Και ως πρός τās άσυστάτους θεωρίας περι άφανισμού και έθνολογικῆς άλλιώσεως τῆς φυλῆς τών 'Ελλήνων, ή έπιδειχθεισα και πρό τινος (1940-1949) προσήλωσις των εις τό υπέρτατον ιδεῶδες τῆς 'Ελευθερίας, πού είναι άποκλειστικόν και αιώνιον γνώρισμα τῆς 'Ελληνικῆς φυλῆς και τό όποιον, κατά τούς "Ελληνες, είναι και τό ὕψιστον αγαθόν του ανθρώπου, άσφαλῶς αὐτή αποτελεί τήν πλέον 'Ελληνοπρεπή και συντριπτικήν άπάντησιν εις τās θραυστάτας αὐτάς ψευδολογίας, διαστροφάς, παραποιήσεις και κακοηθείας.

Μαχόμενοι όλομόναχοι περίπου οί " Έλληνες, όπως οί " Αθηναίοι εις τόν Μαραθώνα, κατά τήν διάρκειαν του Β' Παγκοσμίου πολέμου εις τά χιονισμένα ύψίπεδα τής " Ηπείρου, τής " Αλβανίας και τής Μακεδονίας και εις τας αιματοβαμμένας πεδιάδας τής Κρήτης, έναντίον τών δύο καταφράκτων δυνάμεων του " Αξονος, (" Ιταλίας και Γερμανίας, αλλά και τής συμμάχου των Βουλγαρίας) άντέστησαν μέχρις έσχάτων, μέ αποτέλεσμα, λόγω τής καθυστερηθείσης εισβολής τών Γερμανών εις τήν Ρωσίαν, νά μεταβληθῆ ἡ τύχη του πολέμου υπέρ τών Δυτικών και τών Ρώσων. Καί ακολουθως κατισχύσαντες τής " Εθνοκτόνου και άφρονος επανάστασεως των κομμουνιστο-συμμοριτών, απέδειξαν, όπως άνέκαθεν, εις τήν κατάπληκτον ανθρωπότητα, ότι ἡ " Ελευθερία, τό ευγενέστερον, τό ωραιότερον αλλά και τό ισχυρότερον και άδέσμευτον συναίσθημα του ανθρωπού, έζησε, ζῆ και θά ζῆ, εις τά ιερά αυτά χώματα τής " Ελλάδος, διά να αιφνιδιάζῃ κάθε τόσο τούς άδιόρθωτους έχθρούς της και νά διαψεύδῃ τούς άδιστακτους, αλλά και άνοήτους ψευδολόγους και συκοφάντας της.

Και ἄς μή παραπλανηθοῦν ἢ παρασυρθοῦν νά πιστεύουν οί διάφοροι άσπονδοι φίλοι μας ἢ οί ἠλιθιοι έχθροι μας, ότι ἡ επίδρασις ενός οίουδήποτε εὐδαιμονισμοῦ, όπως του σημερινου, ἢ ἡ διαβρωτική μέθοδος διαφόρων ψεύτικων και δολίων ιδεολογιών που συνήγειρον παλαιότερον και συνεγείρουν και τούς καθυστερημένους και άμαθείς ἢ ενθουσιώδεις και άφελείς ανθρωπούς τής εποχῆς μας, είναι ικανά νά διαφθείρουν και νά εξουθενώσουν πλήρως τήν " Ελληνικήν ψυχήν. Διότι εις τήν κατάλληλον στιγμήν, όταν θά θιγῆ τό φιλότιμο, τό ιδιαίτερον αυτό και μοναδικόν γνώρισμα του " Έλληνος και διεγερθεῖ, από οίανδήποτε πρόκλησιν ἢ " Εθνική του συνειδησις, ἢ άκατανίκητη, ἢ τιτανική, ἢ φοβερά αυτή δύναμις του, που τόν παρόρμησε, τόν παρορμά και τόν ώθει εις άπίστευτες έκδηλώσεις, θά άποδειχθῆ και σήμερα και αύριον και πάντοτε, όπως συνέβῃ τουτο και κατά τό διάστημα τών χιλιετηριδων, που υπῆρξεν, υπάρχει και θά ύπάρχη αυτή ἡ αιωνία φυλή, ότι οὔτε διαφθείρεται ουσιαστικώς, οὔτε δαμάζεται τελικώς, οὔτε υποτάσσεται όριστικώς, επειδή έχει γαλουχηθῆ, διαποτισθῆ, εμπνέεται, οδηγείται και κατευθύνεται από τό πνεῦμα, από τας αρχάς και τά ιδεώδη του αρχαίου " Ελληνικού πνεύματος, τό όποιον είναι άδάμαστον, άδιάφθορον και άθάνατον και διά τούς λόγους αυτούς, όπως και ἡ " Ελευθερία, οὔτε συλλαμβάνεται, οὔτε υποκύπτει, οὔτε άποθνήσκει!!...

" Αποδείξεις δέ άναμφισβήτητος τής άκατάβλητης και άδάμαστης αυτής φυλής είναι, ότι όλαι αι ἄλλαι φυλαι που ενεφανίσθησαν, άνεδείχθησαν και εκυριάρχησαν κατά ώρισμένας περιόδους εις τόν γνωστόν κόσμον τής εποχῆς των (" Ασύριοι, Βαβυλώνιοι, Χετταίοι, Σουμέριοι, Αιγύπτιοι, Πέρσαι), ακολουθως, άργότερον εξεμηδενίσθησαν και εξηφανίσθησαν ἢ ως δυνάμεις υπερέχουσαι ἢ όλοσχερώς από τό προσκήνιον τής " Ιστορίας. Καί ασφαλώς δέν ειχον καλυτέραν τύχην αι αυτοκρατορια που εκυριάρχησαν του γνωστου κόσμου τής εποχῆς μας, (" Ισπανία, Αυστροουγγαρία, " Οθωμανική Αύτοκρατορία, " Αγγλία, Γερμανία), αφού, ἄλλαι μέν εξ αυτών κατέρρευσαν πρό πολλου, ἄλλαι δέ άποδυναμωθεισαι βαδίζουν συνεχώς και βεβαίως πρός πλήρη εξουθένωσιν, καταδικασμένα από τόν φυσικόν νόμον τής φθορᾶς.

" Ας μή φαντασθῆ δέ κανεις ότι από τόν μοιραϊον, τόν άδυσώπητον νόμον τής φθορᾶς θά διασωθοῦν εις τό μέλλον και αι δύο αντιμαχόμεναι υπερδυ-

νάμεις τῆς ἐποχῆς μας. Διότι ἡ μέν Ρωσία διαλυθεῖσα ἐπίσης ὡς Τσαρική Αὐτοκρατορία καί ἀνασθηθεῖσα ὡς Κομμουνιστική δῆθεν ὑπερδύναμις, ταχέως θά ἀπωλέσῃ τήν ὑποτιθεμένην σημερινήν ἰσχύν της, ἀφοῦ ὁμοιάζει μέ γίγαντα πού στηρίζεται σέ γυάλινα πόδια, ἐφ' ὅσον ἤδη εὐκρινῶς ἀκούονται οἱ τριγμοὶ τῆς ἐπερχομένης καταρρεύσεως, τὰ τεράστια ἐσωτερικά προβλήματα πού ἀντιμετωπίζει, (μείωσις κυρίως τῆς παραγωγῆς, καί αὐξανόμενη ἀντίδρασις, εἰς τὸ ανελεύθερον σύστημα πού ἐπικρατεῖ, τῶν ἀφυπνιζομένων μαζῶν) ἡ δέ ἐτέρα Ὑπερδύναμις τῆς Δύσεως, αἱ Η.Π.Α. τῆς Ἀμερικῆς, εἶναι ἀδύνατον νά ἀπαλλαγοῦν καί εἶναι καταδικασμένοι νά ὑποκύψουν εἰς τόν θανάσιμον ἐναγκαλισμόν τῶν Σιωνιστῶν, πού κατευθύνουν ἐκ τοῦ ἀφανοῦς καί σήμερον, τήν οἰκονομικήν καί ἐξωτερικήν πολιτικήν της, ὅπως προέβλεψεν δι' αὐτήν ἕνα ἀπό τὰ μεγαλύτερα τέκνα της, ὁ Φραγκλῖνος, ἐκτός ἐάν ἐπέμβει καί ἐκεῖ κάποιος νεώτερος Χίτλερ... (βλέπε καί ἀποκαλυπτικά στοιχεῖα, εἰς τὸ ἄλλο βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία».

Ἀλλά ὁ νόμος αὐτός τῆς φθορᾶς εἶναι ἀνίσχυρος νά κατισχύσῃ, ἢ μάλλον ὅπως ἔχει ἀποδειχθῆ, δέν ἰσχυσε καί δέν ἰσχύει, διὰ τήν ἀθάνατον Ἑλληνικήν φυλήν, ἡ ὁποία, ὡς ἄλλος Ἀνταῖος, πίπτει καί ἀνίσταται κατὰ τήν διάρκειαν τῶν χιλιετηρίδων πού παρήλθον, διότι ὅλοι οἱ ἐχθροὶ της, πού ἐπεδίωξαν νά τήν ὑποδουλώσουν, δέν ἀντελήφθησαν ὅτι ἡ Ἑλλάς δέν εἶναι Γεωγραφικός χώρος, διὰ νά κατακτηθῆ, ἀλλά ἀντιπροσωπεύει τὸ ἐλεύθερον, τὸ ἀδέσμευτον, τὸ ἀνυπότακτον, τὸ ἀθάνατον πνεῦμα τὸ ὁποῖον οὔτε συλλαμβάνεται, οὔτε δαμάζεται, οὔτε ἀποπνίγεται. Καί ἡ Ἑλλάς διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ πνεύματός της, ἀφοῦ ἐδημιούργησεν τόν ἀπαράμιλλον, τόν ὑπέροχον καί ἀνεπανάληπτον πολιτισμόν, πού γνωρίζομεν, ἀκολουθῶς διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ πνεύματός της ἐπίσης, ἐξεπολίτισεν καί τήν ὑπόλοιπον ἀνθρωπότητα, τήν ὁποίαν καλεῖται σήμερον καί πάλιν νά τήν σώσῃ εἰς τήν ἐποχὴν μας, μέ τὰς κραυγὰς πού ἀκούονται καί πάλιν εἰς τήν Δύσιν, «ὀπίσω εἰς τόν Πλάτωνα!», μετὰ τήν σημειουμένην ἄνοδον τῆς Νέας Δεξιᾶς εἰς τήν Γαλλίαν καί τήν πτῶσιν τῶν ἀριστερῶν ἰδεολογιῶν εἰς τήν Ἀγγλίαν, Γερμανίαν, Ἰταλίαν κ.ἄ., πού εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καταπτώσεως τῶν ἠθικῶν καί πνευματικῶν ἀξιών καί τῆς ἀηδίας καί τῆς ἀπογοητεύσεως τῶν ἀτόμων, ἀπό τίς ἐξαλλες καί ἀνατρεπτικές ἐκδηλώσεις τῶν δῆθεν προοδευτικῶν καί ἀνοήτων ὁπαδῶν καί ἐμπνευστῶν ἢ ἡγετῶν τῶν διαφόρων χρεωκοπημένων πολιτικοκοινωνικῶν συστημάτων τῆς ἐποχῆς μας.

Ἀλλά οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ δέν ἔχουν προσέξει πρὸς τούτοις, ὅτι ἐνῶ ἐπέτυχον νά τόν συρικνώσουν κατὰ τὰς ἀρχάς τοῦ παρόντος αἰῶνος (καταστροφή τοῦ Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ, τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς Αἰγύπτου, εἰς τήν νότιον Ρωσίαν καί ἀλλαχοῦ), παρά τήν ἀπεγνωσμένην, ἀλλ' ἄκαρπον προσπάθειαν τοῦ Ἐλευθ. Βενιζέλου, λόγω τῶν αἰώνιων ἐσωτερικῶν ἀντιθέσεων μας, ἤδη ἕνας ἄλλος Ἑλληνισμός, ὡς ἄλλη πολυκέφαλος Λερναία ὕδρα, τήν ὁποίαν δέν ὑπάρχει ὁ Ἡρακλῆς πού θά τήν ἀποκεφαλίσῃ, ἀνακύπτει, νεώτερος, σφριγηλός, δραστήριος, δυναμικός, καί ἀναπτύσσεται, ἀνθεῖ, ἐπεκτείνεται καί δρᾷ, εἰς τὰς οἰκονομικῶς ἰσχυράς καί ἐλευθέρας Χώρας τῆς ἐποχῆς μας, εἰς τὰς Η.Π.Α., εἰς τόν Καναδᾶν, εἰς τήν Αὐστραλίαν καί ἀλλαχοῦ, διδάσκων τήν ὑφήλιον, δηλαδὴ τοὺς ὑπόυλους φίλους καί τοὺς ἀνοήτους ἐχθρούς του, ὅτι οὐδέποτε θά διαψεύσῃ τήν Ἱστορίαν του καί τὰς παραδόσεις του, αἱ ὁποῖαι τόν ὑποχρεῶνουν ὑπὸ οἵασδήποτε καταδρομᾶς, διώξεως καί δοκιμασίας, νά ἴσταται ὀρ-

θιος, ακατάβλητος, οδηγός και σηματοφόρος μέ τό άθάνατον πνεύμα του, τών ώραιότερων και ύψηλοτέρων ιδανικών τών ανθρώπων, πού είναι ή Έλευθερία, ή δικαιοσύνη, ή Δημοκρατία, ιδανικά τά όποια πρώτοι οί Έλληνες, ώς γνωστόν, έδίδαξαν όλόκληρον τήν ανθρωπότητα!...

Καί φυσικά ούτε ό Πολιτισμός πρόκειται νά όπισθοδρομήσει και νά έξαφανισθί. Έκκινήσας από τήν Άνατολήν – τήν Ελλάδα όπου τό πρώτον ένεφανίσθη – έφθασε εις τήν Δύσιν – και έκειθεν εις τήν Άμερικην, διά νά μεταπηδήσει και πάλιν εις τήν Άνατολήν – εις τήν Ιαπωνίαν – όπου ήδη ανακύπτει, έξελίσσεται και αναπτύσσεται, ακολουθών τόν μοιραϊόν, τόν φυσικόν, τόν ανεμπόδιστον δρόμον τής αιωνίας ανακυκλώσεώς του.

Ός πρός τάς άλλας δέ διαστρεβλώσεις και παραποιήσεις τής Έλληνικής Προϊστορίας και Ιστορίας, ή συντριπτική έπίσης απάντησις δίδεται διά τών κατωτέρω.

Διότι από τήν μελέτην και τήν έρμηνειαν τών Όρφικών πού ακολουθούν, - δημοσιεύονται μετά τήν παρατιθεμένην προηγουμένως μελέτην του Κ. Χασάπη - δέν έξανεμίζονται μόνον αι άναφερθείσαι παλαιά ανθελληνικά θεωρία τών ξένων φίλων μας και ώρισμένων ανοήτων και άμαθεστάτων συγχρόνων ανιστόρητων Έλλήνων Ιστορικών, πού επιδιώκουν νά έρμηνεύσουν τόσον τήν παλαιάν όσον και τήν νεωτέραν Έλληνικήν Ιστορίαν, μέ τό χρεωκοπημένον πλέον Μαρξιστικόν σύστημα, ή τήν ξεπερασμένην, παλαιωθείσαν, διάτρητον και άποτυχούσαν έπίσης, μέθοδον του « Ιστορικού Υλισμού », εις τήν όποιαν άκόμη πιστεύουν, λόγω τής άμαθείας των και του άθεράπευτου και νοσηρού φανατισμού των, (βλέπε και βιβλίον μου « Τό Έγκλημα τής Έπιστήμης » και τήν εις αυτό περιεχομένην σημαντικήν και πλουσιωτάτην Μαρξιστικήν και αντίθετον βιβλιογραφίαν), αλλά προβάλλεται έπίσης και ή αδιάσειστος πλέον αλήθεια, ότι και ή επιστήμη και ή Φιλοσοφία, δηλαδή ΟΛΑΙ ΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ του ανθρώπου, αι έχουσαι κυρίως σχέσιν μέ τήν Φυσικήν, τήν Άστρονομίαν, αλλά και μέ τήν Βιολογίαν, τήν Λογικήν, τήν Ηθικήν, τήν Θρησκειολογίαν και τήν Κοινωνιολογίαν, προήλθον ή μάλλον ήσαν γνωστά και εις τούς Όρφικούς. Αναπτυχθείσαι δέ άργότερον από τούς Προσωκρατικούς και ακολουθώς από τόν Σωκράτη, τόν Πλάτωνα, τόν Άριστοτέλη και τούς άλλους άρχαίους Έλληνας σοφούς, μετεδόθησαν γνήσια ή παραποιημένα, όπως συνέβη συνήθως – και ιδίως μέ τάς άπόψεις τών σοφιστών και τών άλλων φιλοσόφων τής παρακμής – και εις όλους τούς άλλους άρχαίους και νεωτέρους Λαούς, μέ άποτέλεσμα νά άφυπνισθί και νά έκπολιτισθί ή ανθρωπότης.

Συνεπώς άποδεικνύεται έπίσης εκ τών Όρφικών, όχι μόνον ή παναρχαία καταγωγή τής Έλληνικής φυλής, αλλά και ή ΑΔΙΑΣΠΑΣΤΟΣ συνέχεια και συγγένεια του πνεύματος και τών γνώσεων τών Αρχαιοελλήνων, μέ τούς διανοητάς και σοφούς τής Ιστορικής περιόδου, τήν πνευματικήν προέλευσιν και άνάτασιν τών όποιων απέδιδον και ανεζήτουν οί νεώτεροι δήθεν έρευνηταί εις τήν άνύπαρκτον, όπως άπεδείχθη, σοφίαν και τήν έπίδρασιν τών άλλων άρχαίων Λαών τής Άνατολής και του Νότου, επί τών άρχαίων Έλλήνων.

Όποσδήποτε πρό τών Έλλήνων, καμμία ένδειξις, κανένα στοιχείον δέν ύπάρχει, έξ όσων τουλάχιστον γνωρίζομεν, και έξ όσων άποδεικνύεται εκ τών κειμένων και προκύπτει και από τάς νεωτέρας διαπιστώσεις τών διαφόρων έρευνητών Έθνολόγων, Γλωσσολόγων και Αρχαιολόγων, εκ του

όποιου νά δύναται νά υποστηριχθῆ βασίμως καί πειστικῶς, ὅτι ἄλλος Λαός, ἄλλη φυλή, εἶχε προαχθῆ, ἐκπολιτισθῆ καί γενικά ἀναπτυχθῆ πνευματικῶς καί διαφοροτρόπως, ἐνωρίτερον τῶν Ἑλλήνων, ἢ εἶχεν σημειωθῆ προσπάθεια διερευνήσεως τῶν φυσικῶν φαινομένων, πρό τῶν Ὀρφικῶν, τῶν Ἀρχαιοελλήνων. Καί φυσικά, οὔτε ἴχνος φιλοσοφικῆς σκέψεως δέν ὑπάρχει ἐπίσης εἰς τόν πνευματικόν ὀρίζοντα τῆς ἀνθρωπότητος, εἰς τὰ κείμενα ἄλλων ἀρχαίων Λαῶν, πρό τῶν Ὀρφικῶν καί τῶν μετέπειτα Ἑλλήνων σοφῶν, πλὴν διαφόρων θεοσοφικῶν ἀπόψεων ὠρισμένων ἀρχαίων Λαῶν, αἱ ὁποῖαι φυσικά οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μέ τήν συστηματικήν, τήν φωτεινήν, ἀνεπανάληπτον καί ἐδραιομένην Ἑλληνικήν Φιλοσοφίαν. (Βλέπε καί Τόμου «Τό Ἀρχαῖον Ἑλληνικόν Πνεῦμα», «Τό Σύμπαν», «Λαοί τῆς Ἀνατολῆς» καί «Προϊστορίαν» Τόμου «ΕΛΛΑΣ», μέρος Γ' τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας ΤΟΥ «ΗΛΙΟΥ», ὅπως καί τό βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ»).

Πρῶτος, ἄλλως τε, ὁ Αἰσχύλος, ἐξ ὅσων γνωρίζομεν, διὰ νά ἀποδείξῃ ὅτι καί εἰς τήν ἐποχήν του, ἀπό τὰς γνώσεις τῶν παλαιότερων ἀντιλόγων καί οἱ σύγχρονοί του, εἶχεν εἶπει χαρακτηριστικῶς διὰ τὰς τραγωδίας του ὅτι «ἦσαν τὰ ἀποφάνια ἀπό τὰ μεγάλα δειπνα τοῦ Ὀμήρου» (Πρόδρομος Ἑλληνικῆς βιβλιοθήκης Ἀδαμ. Κοραῆ, «Αὐτοσχέδιοι στοχασμοί» καί Ἀθηναῖος «Δειπνοσοφισταί», βιβλίον Η') χωρίς βεβαίως νά υποψιάζεται καί αὐτός – ὁ Αἰσχύλος – ὅτι καί ὁ Ὀμηρος καί ὁ Ἡσίοδος καί οἱ Προσωκρατικοί, ἀλλά καί ὁ Πλάτων καί ὁ Ἀριστοτέλης ἐν μέρει, κατά τήν ὁμολογίαν του ἐπίσης («Μεταφυσικά» (1, 983, β) καί «Πολιτικά» Α, Β, Γ, Ε), ὅπως καί ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀρχαῖοι σοφοί, φυσιολόγοι καί συγγραφεῖς, εἶχον εὐωχηθῆ, εἶχον δειπνήσει εἰς τό πνευματικῶς πλουσιώτατον τραπέζι τῶν πρό αὐτῶν διανοητῶν καί κυρίως τῶν Ὀρφικῶν, - διὰ νά μεταχειρισθῶμεν τό σχῆμα ἐκφράσεως τοῦ Αἰσχύλου, - ὅπως ἀποδεικνύουν τὰ κείμενα τῶν Ὀρφικῶν.¹

Ὅμοίως ἓνας ἀπό τοὺς σπουδαιότερους Ἑλληνιστάς τῆς νεωτέρας ἐποχῆς, ὁ Θωμᾶς Τέϋλορ, εἰς τό ἔργον του «THE MYSTICAL HYMNUS OF ORPHEUS» ὁμολογεῖ, ὅτι ἡ ἀρχαία Ἑλληνική Θεολογία προήλθεν ἀπό τοὺς Ὀρφικούς καί ὅτι τόσο ὁ Πυθαγόρας, ὅσον καί ὁ Πλάτων, ἐδανείσθησαν ἀπό τοὺς Ὀρφικούς πολλὰς ἀπό τὰς θεωρίας των, ὅπως εἶναι τοῦτο φανερόν ἀπό τήν σύγκρισιν τῶν κειμένων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν μέ τὰ κείμενα τῶν Ὀρφικῶν. (βλέπε εἰσαγωγὴν τοῦ ἀνωτέρω ἔργου τοῦ Θωμᾶ

1. (Περί Ὀμήρου καί Ἡσιόδου, πού εἶχον λεηλατήσῃ κυριολεκτικῶς τοὺς Ὀρφικούς, βλέπε κατωτέρω καί ἐντὸς τῶν κειμένων «Ἀποσπασμάτια» 6, 18, 31, 39, καί Ὀρφέως «ἀνέκδοτα ἀποσπάσματα» 24, καί 33 καί 41 περὶ Ἡσιόδου. Περί Πυθαγόρου καί Πυθαγορείων πού εἶχον ἀντλήσει ἐπίσης ἀπό τοὺς Ὀρφικούς βλέπε «Ἀποσπασμάτια» 24 καί 36, περὶ Ἡρακλείτου Ἀποσπασμάτων» 19, καί Ὑμνον 10, Ὀρφέως (στίχους 3, 6, 26), ὅπως καί Τόμον ΙΖ' σελίς 182 καί Τόμον «Τό Ἀρχαῖον Ἑλληνικόν Πνεῦμα», σελίς 206 τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ». Περί Πλάτωνος, βλέπε «Ὀρφέως ἀνέκδοτα ἀποσπάσματα» (FRAGMENTA INEDITA) ὑπ' ἀριθμόν 3, 15, 26, καί εἰς «Λυκόφρονα» Ἰωαν. Τζέτζη, (ἔκδοσις Ρώμης, 1803, παράγραφος 275). Διὰ τόν Ὀμηρον ἐπίσης βλέπε καί ἀποσπασμάτιον 33, ἀπό τό ὁποῖον ἐμφαίνεται ὅτι τό Ὀμηρικόν «εἰς κοίρανος - τύραννος - ἔστω, εἰς βασιλεὺς» εἶναι Ὀρφικόν καί διὰ τόν Ἡσίοδον ὅτι εἶχε δανείσθῃ πολλά ἀπό τοὺς Ὀρφικούς, βλέπε καί εἰς ἄλλας ἀποδείξεις πού ἀναφέρονται σχετικῶς ἐντὸς τῶν κειμένων καί ἀποσπασμάτων 41 καί 36 (ἀνέκδοτα Ὀρφέως), διὰ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται ὅτι, καί ὁ Ἐμπεδοκλῆς, ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ Εὐριπίδης καί ὅλοι οἱ ἀνωτέρω ἀρχαῖοι σοφοί εἶχον δανείσθῃ ἀπόψεις ἀπό τόν Ὀρφέα καί τοὺς Ὀρφικούς).

Τέ ύλορ). Ἄλλὰ ἀπέφυγε καὶ αὐτός νά ἐρμηνεύσῃ τούς Ὑμνους, ἢ ἴσως δέν ἤδυνήθη, διότι δέν ἦτο εἰς θέσιν νά ἐρμηνεύσῃ τούς «Ὑμνους τοῦ Ὀρφέως», ἐπειδή ἐστερεῖτο ἀστρονομικῶν γνώσεων, ὅπως καὶ ὄλοι οἱ ξένοι πού ἠσχολήθησαν μέ τούς Ὀρφικούς, διότι ἦσαν φιλόλογοι, (κατά τήν βεβαίωσιν καὶ ὁμολογίαν προσφάτως εἰς ἐμέ μεγάλου συγχρόνου Γερμανοῦ ἐπιστήμονος, μετά τήν δημοσίευσιν παρ' ἐμοῦ τῶν Ὀρφικῶν), περιορισθεῖς εἰς τήν κατά λέξιν μετάφρασιν τῶν κειμένων, ἢ ὅποια εἶναι ἀνευ ἀξίας καὶ εὐρυτέρας σημασίας διά τήν ἐπιστήμην. (CLASSICAL JOURNAL, FOR MARCH AND JUNE 1824, THE MYSTICAL HUMNUS OF ORPHEUS μεταφρασμένοι ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ ὑπό THOMAS-TAYLOR LONDON). Καί τήν ἴδιαν μορφήν καὶ περιεχόμενον, δηλαδή χωρίς ἐνδιαφέρουσαν ἐρμηνείαν, ἔχει καί ἡ ἔκδοσις ἀνωτύμου συγγραφέως, ἡ γενομένη τό 1792 πρὸς χάριν τοῦ ἀγνώστου συγγραφέως (ἔκδοσις ὑπό TO PAYVE AT THE MEWS GATE, B. WHITE καὶ υἱός FLEET STREET, LONDON).

Καί φυσικά δέν εἶναι διάφορα καὶ τά ἔργα τοῦ BOCK, "De Aeschylo poeta Orfico et Orfico - Pythagoreo", Ἰένα, 1914, τοῦ BOULANGER, "L'ORPHISME DANS Le Argonautique, d'Orphee" (Bulletin Bude Paris) janvier 1929, ὅπως καί τά ἔργα τοῦ E. ABEL. "ORFICA", Leipzig, 1885, τοῦ COMPARETI. D. "Laminette Orfiche", Florence, 1910, τοῦ CONWAY. R.S. "From Orpheus to Cicero", (Bulletin of the John Rylands Library 1933), τοῦ DOTTIN G. "Les Argonautiques d'Orphee, texte etabli et traduit", Paris (Bude) 1930, μεταξύ δέ καί ἄλλων πολλῶν ξένων συγγραφέων καὶ τοῦ W.K.C. GUTHRIE, "Orphee et la Religion Grecgoue", (PAYOT PARIS 1956) καὶ τοῦ VICTOR MAGNIEN, "Les MYSTERES D' ELEUSIS" (Payot, PARIS 1938), τοῦ Paul Diel, «Le symbolisme dans la mythologie grecque» ὅπως καί οἱ ἀναφερόμενοι, ὑπό τοῦ Π. Γράβιγγερ εἰς τό βιβλίον του «Ὀρφικοί Ὑμνοι», Συγγραφεῖς DAVID-KARL-DIETSCH, O.J. PLASSEMAN καὶ ἄλλοι, ἀλλά καί μερικοί παλαιότεροι ἐκδόται τῶν Ὀρφικῶν, οἱ ὅποιοι ὅπως καί οἱ ἡμέτεροι μελετηταί, διανοοῦμενοι, οὐδόλως ἀντελήφθησαν τήν βαθυτέραν ἔννοιαν καὶ τούς ἀπείρους συμβολισμούς τῶν Ὀρφικῶν, πού προδίδουν γνώσεις καὶ παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας οὔτε εἶχον ὑποψιασθῆ, ἢ ἐάν θέλετε, δέν ἤδυνήθησαν νά τὰς ἐννοήσουν ἢ ἀπό ἀγνοίαν, ἢ καί σκοπίμως περιορισθέντες ὄλοι ἀνεξαιρέτως εἰς τήν ἐρευναν τῶν θρησκευτικῶν δοξασιῶν καὶ τῶν μυστικιστικῶν τελετουργιῶν καὶ ἐκδηλώσεων καὶ ἀπόψεων τῶν Ὀρφικῶν.

Καί τήν αὐτήν σημασίαν καὶ ἀξίαν ἔχουν δυστυχῶς διά τήν προσπάθειαν τοῦ σχολιαστοῦ καὶ αἱ ἀναφερόμεναι ὑπό τοῦ Παναγ. Γεωργούντζου παλαιότεραι ἐκδόσεις τῶν Ὀρφικῶν, τὰς ὁποίας προβάλλει εἰς τόν Τόμον 34/35 τοῦ Δελτίου τῶν Ἑλλήνων φιλολόγων «Πλάτων» (ἔκδοσις 1984, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐκδόσεως τῶν Ὀρφικῶν ὑπό τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ»). ἀφοῦ καί αἱ ἐκδόσεις αὐταί δέν περιέχουν ἐρμηνείας, λόγω φυσικά ἀγνοίας τῶν σχολιαστῶν καὶ τῶν ἐκδοτῶν, μέ ἀστρονομικάς διαπιστώσεις. Καί φυσικά οἱ σχολιασταί καὶ οἱ ἐρευνηταί καὶ τῶν ἐκδόσεων αὐτῶν περιορίζονται MONON, ὅπως ὄλοι αἱ ἐκδόσεις, εἰς τήν ἀπλήν παράθεσιν τῶν κειμένων καὶ τήν ἐκθεσιν τῶν μυστηριακῶν ἀπόψεων καὶ τελετῶν τῶν Ὀρφικῶν, κατά τήν ἀντίληψιν ἢ γνώμην ἐκάστου ἐκδότου ἢ σχολιαστοῦ. Ὅπως δέ σαφῶς ἀναλύεται καί εἰς τά σχόλια τῶν «Ὑμνων τοῦ Ὀρφέως» τῆς ἀνά χειρας ἐκδόσεως τῶν Ὀρφικῶν ὑπό τοῦ γράφοντος, ἡ προσπάθεια αὕτη εἶναι μάλλον

άνωφελής και ματαΐα και φυσικά άνευ σοβαροῦ αποτελέσματος και άξιας διά τήν έπιστήμη, λόγω έλλειψεως θετικῶν πληροφοριῶν διά τας μυστηριακάς και μυστικιστικάς τελετάς τῶν Ὀρφικῶν και τήν άληθῆ έρμηνείαν τῶν συμβολισμῶν.

Ἀντιθέτως από τά διασωθέντα κείμενα πού περιέχονται εις τήν έκδοσιν ΤΑΥΧΗΝΙΤΙΖ τῆς Λειψίας τοῦ 1829, πού χρησιμοποιοῦ, αποδεικνύεται, μετά τήν έρμηνείαν τῶν «Ὑμνων τοῦ Ὀρφέως» από τόν Κ. Χασάπη, ὅτι τά κείμενα παρέχουν αποδείξεις και πληροφορίας, αι ὁποΐαι διά πρώτην φοράν έπιβεβαιώθησαν και έχουν έξακριβωθῆ άστρονομικῶς, τελευταίως δέ και διά άρχαιολογικῶν διαπιστώσεων, ὅπως αναφέρω και έντός τῶν κειμένων αὐτοῦ τοῦ βιβλίου μου και εις τό βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ».

Ἄλλά από τήν έπισταμένην μελέτην και τήν έρμηνείαν τῶν «Ὑμνων τοῦ Ὀρφέως» υπό τοῦ Κ. Χασάπη αποδεικνύεται επίσης, ὅτι ὁ Ὀρφεύς και οἱ Ὀρφικοί, ἤ οἱ Ἀρχαιοέλληνες, οἱ πανάρχαιοι κάτοικοι τῆς Χώρας αὐτῆς, πρώτοι ἠσχολήθησαν και μέ τήν έρευναν και τήν εξήγησιν τῶν Φυσικῶν φαινομένων και έφθασαν εις άπίστευτες άστρονομικές παρατηρήσεις και διαπιστώσεις, πού φθάνουν και πρό τοῦ 10.000 π.Χ., ὅπως έχει έξακριβωθῆ από τά κείμενα τῶν Ὑμνων πού παραθέτομεν (βλέπε κατωτέρω και κείμενον Κ. Χασάπη «Κεφάλαιον Θ, Ἡ ηλικία τῶν Ὀρφικῶν Ὑμνων»), και ὅτι πρώτοι οἱ Ὀρφικοί και ὄχι οἱ Ἰουδαῖοι, ὅπως ισχυρίζονται διάφοροι κατά καιρούς Σιωνισταί, Ἑβραῖοι συγγραφεῖς, (βλέπε σχετικὰς πληροφορίας εις τά βιβλία μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ» και «Τό Ἐγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» Προσάρτημα Β΄, διά τήν φανεράν ἤ άφανῆ δρᾶσιν τῶν Ἑβραίων Σιωνιστῶν κατά τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς και τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους και σήμεραν άκόμη), καθιέρωσαν τήν Μονοθεΐαν, εις εποχήν κατά τήν ὁποΐαν ἦσαν άνύπαρκτοι και ὡς φυλή οἱ Ἰουδαῖοι, οἱ Ἑβραῖοι και οἱ ἄλλοι Ἀνατολικοὶ Λαοί, και τήν ὁποΐαν έδίδαξαν άκολουθῶς και εις ὄλους τοὺς ἄλλους άρχαίους Λαοὺς (βλέπε άποσπασμάτια 2, 3, 4, 6, 18, 36, 39 και άνέκδοτα άποσπασμάτια Ὀρφέως 11 και 15, και ύποσημειώσεις εις τό κείμενον Κ. Χασάπη 45 και 61) και ὅτι πρώτοι έγνώριζον επίσης οἱ Ὀρφικοί τό ἡλιοκεντρικόν σύστημα, πρό τοῦ Ἀριστάρχου και ὄλων τῶν ἄλλων άρχαίων Λαῶν (βλέπε και «Ὑμνον τοῦ ΗΛΙΟΥ» αριθμός 8) και Ὑμνον τοῦ Ἀπόλλωνος, (αριθμόν 34 και «Κεφάλαιον Δ΄ παράγραφοι 27 και 28 εις κείμενον Κ. Χασάπη, πού παραθέτομεν κατωτέρω).

Ἐπίσης πρώτοι οἱ Ὀρφικοί διετύπωσαν Κοσμογονικὰς θεωρίας έμφανῶς έπιστημονικὰς (ἡ θεωρία κατά τήν ὁποΐαν από τό «πρωτογενές» αὐγό πού έσπασε και εξῆλθεν έξ αὐτοῦ ὁ Φάνης), και αι ὁποΐαι έλάχιστα διαφέρουν από τὰς θεωρίας και τὰς διαπιστώσεις τῶν συγχρόνων μας Ἀστροφυσικῶν και έρευνητῶν (Θεωρία Τζήης, Βαϊζέκερ, Χόϋλ και ἄλλοι) τοῦ μακρόκοσμου, τοῦ Σύμπαντος πού ὁμιλοῦν περί μικρᾶς πρωταρχικῆς συμπεπυκνωμένης μάζας ὕλης, ἡ νεφέλωμα μικρόν πού διεσπάσθη, πού διερράγη και έπηκολούθησεν ἡ δημιουργία τοῦ Σύμπαντος, από τήν αύξανόμενην και έπεκτεινόμενην άρχικὴν αὐτὴν μάζαν τῆς ὕλης κ.τ.λ. (βλέπε και έντός τῶν κειμένων άποσπασμάτια 4, 5, 6, 7, 8, και 24, 26, 28 και 52 και άνέκδοτα άποσπάσματα Ὀρφέως αριθμοὺς 4, 5, 7 και 28).

Τὰ αναφερόμενα έξ ἄλλου εις τόν «Ὑμνον τοῦ Νόμου» στίχοι 4-6, 7-8, και 9-11, (βλέπε έντός τῶν κειμένων αριθμός Ὑμνου 64) και τά ὁποΐα σχετίζονται μέ τήν βιολογικήν, τήν λογικήν και τήν ἠθικήν ύπόστασιν, μορ-

φήν και εξέλιξιν τῶν ἀτόμων (τῶν ἀνθρώπων) ἀποτελοῦν ἐμφανῶς τὴν ἀφετηρίαν τῶν μετέπειτα ἀπόψεων, διαπιστώσεων καὶ διατυπώσεων, ἐπὶ τῶν θεμάτων αὐτῶν, τῶν Προσωκρατικῶν καὶ τῶν μετ' αὐτοὺς ἐρευνητῶν, φιλοσόφων καὶ συγγραφέων (τραγικῶν, κωμωδιογράφων κ.τ.λ.) ἀφοῦ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἐλαχίστους στίχους τοῦ «Ὑμνου τοῦ Νόμου» περιλαμβάνεται περιληπτικῶς, καὶ ὡς ἔναυσμα, ὡς κέντρισμα, θὰ ἠδύνατο νὰ λεχθῆ, ὅ,τι ἀκριβῶς γνωρίζομεν σχετικῶς ἀπὸ τὴν μετέπειτα ἀφθαστον πνευματικὴν ἐκδήλωσιν καὶ ἀνάτασιν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν.

Καὶ ὅμως τὴν καταπληκτικὴν αὐτὴν μελέτην τοῦ Κ. Χασάπη, ὅπως καὶ τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὴν Ἑγκυκλοπαιδεῖαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ» κείμενα ΟΛΩΝ τῶν Ὀρφικῶν, τὰ ὁποῖα εἰς ἄρθρον του δημοσιευθέν προσφάτως εἰς τὴν Ἐφημερίδα «ΕΣΤΙΑΝ» (28-4-83), καὶ ὁ παγκοσμίως γνωστός μεγάλος Ἑλλην Μαθηματικός, Εὐάγγελος Σταμάτης, ἐχαρακτήρισεν ὡς «ὑψίστην ἐθνικὴν προσφορὰν καὶ μοναδικὴν καὶ ἀνεκτίμητον βοήθειαν καὶ συμβολὴν διὰ τὴν ὀρθὴν τοποθέτησιν τῆς καταγωγῆς τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καὶ Ἐπιστήμης», ὅπως καὶ ἡμεῖς ὑποστηρίζομεν, οἱ ἀρμόδιοι τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, τῆς περιόδου 1965-1967 τὴν ἀπέκρυσαν καὶ τὴν κατέχωσαν εἰς τὰ «σκοτισμένα ντουλάπια» τοῦ Πανεπιστημίου.

Τόσον δὲ ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, ὅσον καὶ τὰ Πανεπιστήμια καὶ τὸ Πολυτεχνεῖον, ἐξακολουθοῦν νὰ ἐφαρμόζουσι ἐπὶ τοῦ τεραστίου αὐτοῦ Ἐθνικοῦ Θέματος «τὴν συνωμοσίαν τῆς σιωπῆς», ἐλπίζοντας ὅτι διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ θὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὰς τεραστίας εὐθύνας των ἀπεναντι τοῦ Ἑθνους καὶ τῆς Ἱστορίας. Καὶ παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ἀπὸ τὸ 1982, μαζὶ μετὰ τὴν ἀνωτέρω μελέτην τοῦ Κ. Χασάπη, ἡ Ἑγκυκλοπαιδεῖα τοῦ «ΗΛΙΟΥ» ἐδημοσίευσεν εἰς τὸν 24ον Τόμον της καὶ ΟΛΑ τὰ κείμενα τῶν Ὀρφικῶν με ἐρμηνείαν, κρίσεις καὶ σχόλια καὶ ἐκ τῶν ὁποίων, μετὰ βᾶσιν τὰς Ἀστρονομικὰς διαπιστώσεις καὶ ἐρμηνείας τοῦ Κ. Χασάπη, ἀποκαλύπτονται καὶ ἐκμηδενίζονται αἱ ἄθλια κακοποιήσεις, διαστρεβλώσεις καὶ παραποιήσεις τῆς Προϊστορίας τοῦ Ἑθνους μας, τῆς φυλῆς μας, ἀπὸ τοὺς ἀδίστακτους καὶ καταχθόνιους ξένους πολεμίους μας, οὐδεμίαν δυστυχῶς ἀντίδρασιν ἐσημειώθη ἐκ μέρους τῶν ἡμετέρων ἀρμοδίων καὶ ὑπευθύνων διὰ τὴν προάσπισιν τῶν ὑψίστων αὐτῶν συμφερόντων τοῦ Ἑθνους.

Διατί; Τὰ κείμενα ποῦ ἐδημοσιεύθησαν δὲν εἶναι γνήσια;

Αἱ διαπιστώσεις καὶ αἱ ἐρμηνεῖαι τοῦ Χασάπη, ποῦ ἐμφανίζουσι τοὺς προγόνους μας νὰ ὑπάρχουν καὶ πρό 10.000 ἐτῶν εἰς τὸν τόπον μας καὶ νὰ μελετοῦν τὰ ἄστρα, ἢ τῶν ἀρχαιολόγων Ἑλλήνων καὶ ξένων, ποῦ πιστοποιοῦν ὅτι οἱ Ἕλληνες ζοῦσαν εἰς τὸν τόπον αὐτὸν πρό 200 ἢ ἴσως καὶ 800.000 ἐτῶν εἶναι ἐσφαλμένοι; Ἡ εἶναι ἀνίκανοι μήπως νὰ συλλάβουν, νὰ ἐκτιμήσουν καὶ νὰ ἀξιολογήσουν τὰ ἐκτιθέμενα καὶ νὰ προβάλουν καὶ νὰ ὑπερασπισθοῦν τὸ Ἐθνικὸν συμφέρον, τὸ ὑπέρτατον καὶ πρωταρχικὸν Ἐθνικὸν συμφέρον, ποῦ εἶναι ἡ ἀπαλλαγὴ τῆς φυλῆς μας ἀπὸ τὰ σκόπιμα, ὑπουλα καὶ ψευδῆ κατασκευάσματα τῶν ξένων, ποῦ ἔχουν ἐπιβληθῆ διεθνῶς καὶ ἀκόμη σήμερον (1984) ἐπαναλαμβάνονται, διὰ τὴν καταγωγὴν μας, διὰ τὴν προέλευσιν τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ τὴν δημιουργίαν τοῦ Πολιτισμοῦ; Διατί σιωποῦν; Τὸ θέμα αὐτὸ δὲν εἶναι θέμα ὑψίστου ἐθνικοῦ συμφέροντος καὶ ἐνδιαφέροντος; Καὶ ἐπαναλαμβάνομεν: Διατί σιωποῦν; Τί συμβαίνει;

ἔχουν διαβρωθεῖ ἀπό τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἔθνους, ἢ ἔχουν ἀχρηστευθεῖ ἀπό τὸν εὐδαιμονισμόν τῆς ἐποχῆς μας, ἐνδιαφερόμενοι καὶ ἀσχολούμενοι κυρίως μὲ τὴν εὐζῳΐαν των.

Δημοσιεύοντες σήμερον διὰ πρώτην φοράν εἰς βιβλίον μὲ συμπληρωματικά σχόλια καὶ προσθέτους σημειώσεις τὴν μελέτην αὐτὴν τοῦ Κ. Χασάπη, τὴν παραθέτομεν, τὴν προτάσσομεν τοῦ ἀρχαίου κειμένου καὶ τῆς ἀποδόσεως εἰς τὴν σύγχρονον γλῶσσαν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Φιλολόγου Σ.Χ. Μαγγίνα, ὄλων τῶν κειμένων τῶν Ὀρφικῶν, τὰ ὁποῖα διὰ πρώτην φοράν ἐπίσης ἐκδίδονται εἰς τὴν Ἑλλάδα ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΩΣ, μὲ μετάφρασιν, σχόλια καὶ ἐρμηνείαν, μὲ ἀστρονομικὰς διαπιστώσεις, ὥστε ὁ ἀναγνώστης νὰ δύναται νὰ ἔχη εὐθύς ἐξ ἀρχῆς πλήρη τὴν εἰκόνα ἢ μᾶλλον τὴν ἐννοίαν καὶ τὴν ἀξίαν τῶν περιεχομένων πού ἀκολουθοῦν καὶ τῶν κρίσεων πού διατυπώνομεν.

Ἐπίσης παραθέτομεν καὶ περιλήψιν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν τῆς ἐρμηνείας τῶν «Ὑμνων τοῦ Ὀρφέως» ὑπὸ τοῦ Κ. Χασάπη πρὸς γενικόν κατατροπισμόν τῶν ξένων ἐπιστημόνων πού ἀγνοοῦν τὴν Ἑλληνικὴν, ἀφοῦ καὶ εἰς τὴν ξένην γραμματολογίαν τὰ κείμενα αὐτὰ εἶναι ἄγνωστα, δὲν ὑπάρχουν, μὲ τὰς ἀστρονομικὰς διαπιστώσεις τοῦ Κ. Χασάπη καὶ μὲ τὰς ἐρμηνείας καὶ τὰ σχόλια ἐπαναλαμβάνομεν πού δημοσιεύονται σήμερον (1984) εἰς αὐτὰς τὰς σελίδας.

Ἄς ἐλπίσωμεν δὲ ὅτι συντόμως θὰ εὑρεθοῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπεύθυνοι καὶ ὄχι ἐπαγγελματῆαι πολιτικοί, καὶ κατηρτισμένοι πνευματικοὶ ἡγέται καὶ πατριῶται ἀληθινοί, διὰ νὰ ἀξιοποιήσουν καὶ νὰ προβάλουν καὶ διεθνῶς αὐτὰ τὰ ἀθάνατα, χρησιμώτατα καὶ κυριολεκτικῶς ἐθνικὰ κείμενα, πρὸς μεγίστην ἐξυπηρέτησιν καὶ τῶν ξένων, οἱ ὁποῖοι ἐπιτέλους θὰ ἡσυχάσουν καὶ θὰ παύσουν εἰς τὸ μέλλον νὰ ἀγωνίζονται καὶ νὰ προσπαθοῦν νὰ διαστρέψουν μὲ τοὺς συνεχιζομένους κρωγμούς των τὴν Ἑλληνικὴν ἀλλὰ καὶ τὴν Παγκόσμιον Προϊστορίαν καὶ Ἱστορίαν, ἀφοῦ θὰ εἶναι ἀστήρικτοι καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος πλέον αἱ προσπάθειαι των, πρὸς συσκοτίσιν καὶ παραποίησιν τῆς Ἱστορικῆς πραγματικότητος μετὰ τὴν δημοσίευσιν καὶ τὴν διάδοσιν τῶν ἐρμηνευθέντων μὲ ἀστρονομικὰς διαπιστώσεις κειμένων τῶν Ὀρφικῶν.

Ἀλλὰ καὶ πρὸς ὄφελος τῆς πατρίδος μας θὰ εἶναι ἡ διάδοσις καὶ ἡ ἀξιοποίησις αὐτῶν τῶν κειμένων, ἀφοῦ δι' αὐτῶν θὰ διαφωτισθοῦν καὶ θὰ συνειδητοποιήσουν ὅπωςδῆποτε ὁ Λαὸς καὶ τὸ ἔθνος τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὴν ἀξίαν τῆς φυλῆς τῶν Ἑλλήνων, ἡ ὁποία ὅπως εἶναι φανερόν, ἠτύχησε κατὰ τὴν νεωτέραν περίοδον, ἀφοῦ ἔχει τόσοσ ἀδιαφόρους καὶ διατὶ ὄχι καὶ φθονερούς, ἀμαθεῖς ἢ καὶ ἀτόλμους, ἢ παραπλανηθέντας ἔστω, ἀλλ' ἐμφανῶς ἐργασθέντας καὶ ἐργαζομένους ὑπὲρ τῶν ἀπόψεων τῶν ξένων, πολιτικούς καὶ πνευματικούς ἡγέτας. Καὶ αὐτὸ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν ἐπίμονον καὶ συστηματικὴν ἀδιαφορίαν ἢ καὶ τὴν προφανῆ ἀδυναμίαν των νὰ ἐννοήσουν, νὰ ἐρμηνεύουν καὶ νὰ προβάλλουν ἀρχαῖα Ἑλληνικά κείμενα, ὅπως αὐτὰ πού δημοσιεύομεν εἰς τὰς ἐπομένους σελίδας καὶ τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν ἀναμφισβήτητον ἀπόδειξιν τῆς παναρχαίας καταγωγῆς τῆς φυλῆς μας καὶ τὴν ἀπαρχὴν, τὴν ἀφετηρίαν, τοῦ ἀφθάστου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος καὶ τὴν πλήρη καταρράκωσιν, ἐξουθένωσιν καὶ ἐκμηδένισιν ὄλων τῶν ἀνθελληνικῶν θεωριῶν, μὲ τὰς ὁποίας εἶχον κατακλύσει μέχρι σήμερον ἐπαναλαμβάνομεν, οἱ διάφοροι ξένοι δῆθεν φίλοι μας, ὀλόκληρον τὸν κόσμον...

Διότι, χωρὶς καμμίαν ὑπερβολὴν, ἐάν συνεχισθῇ καὶ εἰς τὸ μέλλον ἡ φανερά «συνωμοσία τῆς σιωπῆς», πού ἐπεδείχθη μέχρι σήμερον ἀπὸ τοὺς

πολιτικούς και πνευματικούς ηγέτας μας, έναντι τῶν ὑψίστων αὐτῶν συμφερόντων τοῦ Ἔθνους, ὀρθῶς καὶ δικαίως θά πρέπει νά χαρακτηρισθοῦν οὗτοι ὡς ΠΡΟΔΟΤΑΙ τοῦ Ἔθνους καὶ τοῦ Λαοῦ. Διά τῆς συνεχιζομένης ὁμως σιωπῆς των θά ἀποδείξουν ἐπίσης, ὅτι δυστυχῶς δέν εἶναι ὑπεύθυνοι καὶ συνειδητοὶ πολιτικοὶ ἡγέται τοῦ τόπου αὐτοῦ, καὶ πατριῶται, ἀλλά ἀπλῶς κινουῦνται καὶ δροῦν ὡς ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΑΙ πολιτικοί, «θηρεύοντες ΜΟΝΟΝ τὰς τιμάς καὶ τὰ κέρδη» τοῦ ἐπαγγέλματός των. Ἄλλά καὶ οἱ ἀρμόδιοι Ἀκαδημαϊκοὶ καὶ καθηγηταὶ τῶν Πανεπιστημίων καὶ τῶν ἄλλων ἀνωτάτων Πνευματικῶν Ἰδρυμάτων, ἐσφαλμένως καὶ κακῶς θά παριστάνουν καὶ σήμερον καὶ εἰς τό μέλλον τοὺς πνευματικούς ἡγέτας καὶ θά θεωροῦνται ὡς καθοδηγηταὶ τοῦ Λαοῦ καὶ ἐμπνευσταί, διδάσκαλοι καὶ ὑπερασπισταὶ τῶν Ἐθνικῶν ἰδεωδῶν καὶ τῆς ἀφθαστης πνευματικῆς κληρονομίας τοῦ Ἔθνους, ἐφ' ὅσον διά τῆς σιωπῆς των θά εἶναι πλέον φανερόν ὅτι ἐξυπηρετοῦν τὰς ἐπιδιώξεις καὶ τὰ συμφέροντα ἄλλων, τῶν γνωστῶν ὑπουργῶν, δολίων καὶ ἀφανῶν πολεμίων τοῦ Ἔθνους μας, τῆς φυλῆς τῶν Ἑλλήνων, πού εἶχον καὶ ἔχουν ἐπισημανθῆ διαφοροτρόπως, καὶ ἀπό τήν παλαιάν ἀκόμη ἐποχήν, ἀλλά καὶ ἐσχάτως, πρό τινος, κατηγγέλθησαν ἀπό ἐπίσημα χεῖλη, δημοσία¹, χωρὶς ὁμως καμμίαν συνέχειαν ἢ ἐνέργειαν δυστυχῶς πρὸς ἀντιματώπισιν των, ὅπως ἐκθέτω διά ἀποδείξεων συντριπτικῶν εἰς τό ἄλλο βιβλίον μου «**Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ**».

ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΗΜ. ΠΑΣΣΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ὁ Συγγραφεὺς τοῦ ἀνά χεῖρας βιβλίου, ἐκτός τῶν ἐντός τῶν κειμένων ἀναφερομένων ἔργων Ἑλλήνων καὶ ξένων συγγραφέων, ἐχρησιμοποίησεν, εἶχεν ὑπ' ὄψιν του καὶ τὰς στερεοτύπους ἐκδόσεις τῆς Λειψίας TEUBNERI, TAUCHNITZ, OTTONIS HOLTZE, τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν καὶ συγγραφέων, ὅπως καὶ τὰς ἀναλόγους ἐκδόσεις τῆς Ὁξφόρδης (Ἀγγλίας) καὶ DIDOT, BIDE, καὶ PAYOT (Παρίσι, Γαλλία) ὅπως καὶ ἄλλας ἀναφερομένας κατωτέρω παλαιότερας ἐκδόσεις, Βιέννης, Μόσχας, Ρώμης, περὶ τῶν ὁποίων βλέπε λεπτομερέστερον καὶ ἐιδικώτερον εἰς τήν κατωτέρω παρατιθεμένην βιβλιογραφίαν.

Ἐπίσης ἔχουν χρησιμοποιηθεῖ πρὸς πληρεστέραν ἐνημέρωσιν τοῦ γράψαντος καὶ αἱ ἐκδόσεις τῆς Βόννης (BONNAE) ἀπό τό 1829 καὶ ἐφεξῆς COPRUS SCRIPRORUM HISTORIAE BUZANTINAE (κειμένα Βυζαντινῶν Χρονικογράφων κ.τ.λ.).

Καὶ φυσικὰ ἐχρησιμοποίηθησαν καὶ αἱ Ἑλληνικαὶ ἐκδόσεις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν καὶ συγγραφέων τοῦ «ΦΕΞΗ», τοῦ «ΠΑΠΥΡΟΥ», τοῦ «ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΥ» καὶ τῆς «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ τῶν ΕΛΛΗΝΩΝ» αἱ ὁποῖα δυστυχῶς δέν εἶναι πλήρεις².

1. Καὶ ὁ κ. Κ. Καραμανλῆς, ὡς Πρωθυπουργός εἰς τό διάγγελμά του τῆς 25ης Μαρτίου 1979 ἀνέφερεν ὅτι «**ΚΑΤΙ ΤΟ ΥΠΟΠΤΟΝ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΝ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΟΤΙ ΟΡΑΤΟΙ ΚΑΙ ΑΟΡΑΤΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΜΑΣ ΑΠΕΙΛΟΥΝ**». Ἄλλ' ἔκτοτε καὶ αὐτὸς ἐσιώπησεν. Διατί; Ἀπετράπησαν οἱ κίνδυνοι πού μᾶς ἀπειλοῦσαν ἢ ἐγιγαντώθησαν; Διατί ὅλοι σιωποῦν; Μήπως πράγματι πολλοὶ πολιτικοὶ καὶ πνευματικοὶ ἡγέται μας σιωποῦν διότι εἶναι ἔνοχοι καὶ ΠΡΟΔΟΤΑΙ!... Δυστυχῶς πολλὰς καὶ σοβαρὰς ὑποψίας δημιουργοῦν τὰ ἐκτιθέμενα εἰς τό βιβλίον μου «**Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ**».

2. Εἶναι ἀπίστευτος, ἀλλά αὐταπόδεικτος, ἡ θλιβερὰ, ἡ τραγικὴ ἀλήθεια, ὅτι ἡ Ἑλλάς ἂν καὶ ἔχει ἀπελευθερωθεῖ πρό 160 καὶ πλέον ἐτῶν, οἱ διάφοροι κατὰ καιρούς πολιτικοὶ καὶ πνευματικοὶ ἡγέται τοῦ τόπου δέν ἐνδιαφέρθησαν σοβαρῶς, νά ἐκδώσουν τὰ κείμενα τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐν τούτοις ὀφείλει τήν προβολήν της διεθνῶς καὶ χάρις εἰς τὰς διδασκαλίας καὶ τὰ διδάγματα τῶν ὁποίων κυρίως ἐπέζησεν καὶ διεσώθει διά μέσου τῶν αἰῶνων ἡ φυλὴ τῶν Ἑλλήνων, ὅταν ἄλλαι ἀρχαῖαι φυλαὶ, ὄχι μόνον ἐξουθενώθησαν, ἀλλά καὶ ἐξηφανίσθησαν ὀριστικῶς ἀπό τό προσκήνιον τῆς Ἰστορίας. Καὶ εἶναι ἐπίσης γνωστόν, ὅτι καὶ οἱ λεγόμενοι προηγμένοι, πολιτισμένοι Λαοὶ τῆς

Όμοιως βλέπε αναλυτικότερον επί τῶν ἀπόψεων καί θέσεων τοῦ Συγγραφέως πού περιέχονται εἰς αὐτό τό βιβλίον καί τό Νέον βιβλίον τοῦ «**Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ**» καί περί Ὀμήρου, ἰδίως τά βιβλία: «**Τά Παραλειπόμενα**» εἰς Ὀμηρον» καί τό βιβλίον:

«**Αἱ καθ' Ὀμηρον Ἀρχαιότητες**» Κεφάλαιον Α' «**Περί Θεῶν τῶν παρά τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλήσι**» (σελίς 3 περί Ὀρφέως), (σελίς 81 «**Περί Μαγικῶν Τεχνῶν**») καί σελίς 253 περί Μουσικῆς) (Ἐκδοσις Μόσχας 1804) καί Ὀμήρου «**Ἐπιγόνους**» καί ὅπωςδῆποτε βλέπε καί «**Ἰλιάδα**», «**Ὀδύσσειαν**» καί

«**Ἡσιόδου Ἀπαντα**» ὑπό Καρόλου Σηττλ (Θεογονία, Ἔργα καί Ἡμέραι, Ἀσπίς Ἡρακλέους κ.τ.λ.) ἔκδοσις 1899 καί ἀναλυτικότερον εἰς σχετικόν ἄρθρον τῆς ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «**ΗΛΙΟΥ**».

Αἰσχύλου «**Ἰκέτιδες**» ΒΑ' ἀπό § 250-285 ἔκδοσις Λειψίας, καί «**Αἰσχύλου Τραγωδίαι**», ὑπό Θωμᾶ Στάνλεϋ (ἔκδοσις Λονδίνου 1663, πού περιέχει χρησιμώτατα σχόλια διά τό ἔργον τοῦ Αἰσχύλου καί πλήρη κατάλογον τῶν Τραγωδιῶν τοῦ (78) ὅπως καί τά εἰς αὐτόν ἐπιγράμματα, ἐπίσης βλέπε καί ἄρθρα Αἰσχύλος εἰς τόν Β' Τόμον καί εἰς τόν Τόμον «**Τό Ἀρχαῖον Ἑλληνικόν Πνεῦμα**» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «**ΗΛΙΟΥ**».

Σοφοκλέους Τραγωδία (Λειψία ΤΑΥΧΝΙΤΙΖ 1828), καί ἀνάλογα ἄρθρα εἰς τόν Τόμον «**ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ**» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «**ΗΛΙΟΥ**».

ἐποχῆς μας, ἀπό τās διδασκαλίας, ἀπό τά κείμενα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν ἤντησαν διά νά προσδεύσουν, ὑπό τήν ἐπίδρασιν δέ αὐτῶν καί ἐξεπολιτίσθησαν.

Ἀλλά καί ἡ νεωτέρα ἀνάστασις τοῦ ἔθνους, ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1821, ἐκαλλιεργήθει, ἐξέσπασε καί ἐπικράτησε, διότι εἶχεν προηγηθεῖ ἡ ἀφύπνισις ὀλίγον κατ' ὀλίγον τῶν δυναστευομένων Ἑλλήνων, ἀπό τās διδασκαλίας «**στό κρυφὸ σχολεῖο**» καί ἀπό τās παρορμησεῖς τῶν Φιλικῶν, τοῦ Ρήγα, τοῦ Κοραῆ, τοῦ Σταγειρίτου καί ἄλλων καί τās ἐκδόσεις τῶν ὁποίων ἐπλήρωσαν φιλοπάτριδες πλοῦσιοι Ἕλληνας, ὅπως οἱ Ζωσιμάδα καί ἄλλοι καί τās διένειμον δωρεάν εἰς τοὺς ὑπόδουλους Ἕλληνας, διά νά διεγείρουν τήν ἀγάπην τῶν πρὸς τήν ἐλευθερίαν. Καί ἐνῶ φιλοπάτριδες Ἕλληνας, ἐπαναλαμβάνω, ἐπλήρωσαν κατὰ τήν πρό τῆς Ἐπαναστάσεως περίοδον, διά τήν ἐκδοσιν, τήν διάδοσιν καί τήν προβολήν τῆς σημασίας καί τῆς ἀξίας τῶν κειμένων αὐτῶν, διά τήν χαλύβδωσιν τῆς Ἐθνικῆς συνειδήσεως τῶν σκλάβων Ἑλλήνων καί τήν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἔθνικοῦ τῶν συμφέροντος, μέ ἀποτέλεσμα τήν Ἐθνικὴν ἐκείνην ἐποποιῖαν, ἐμεῖς οἱ νεώτεροι, οἱ ἀπελευθερωθέντες καί προαχθέντες, οἱ σημερινοὶ Ἕλληνας, πληρώνομεν δυσβάστακτους φόρους καί ἀνεχώμεθα νά μᾶς κυβερνοῦν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι, ὄχι μόνον δέν ἐφρόντισαν νά διασώσουν τήν ἀπαράμιλλον αὐτὴν πνευματικὴν κληρονομίαν, ἀλλ' ἀντιθέτως, ἀντὶ νά τήν τελειοποιήσουν, νά τήν προστατεύσουν καί νά τήν διδάξουν ὡς Ἐθνικόν Εὐαγγέλιον εἰς τά παιδιὰ μας, εἰς τό λαὸ μας, τήν ἀπελάκτισαν, καί σήμερον τήν ὑποβαθμίζουν καί ἐπιδιώκουν νά τήν ἀφανίσουν, πολιτικοὶ καί πνευματικοὶ ἡγέται ἀμαθέστατοι, ἀδιάφοροι καί ἀπάτριδες. Διότι μέ τήν συμπεριφορὰν τῶν αὐτῶν εἶναι φανερόν ὅτι καθιστάμενοι, ἀθέλητα ἴσως, ὄργανα τῶν φανερῶν καί σήμερον ἐχθρῶν μας, προσπαθοῦν νά διαστρέψουν καί νά παραποιήσουν τήν γλῶσσαν μας καί νά περιορίσουν εἰς τό ἐλάχιστον τήν διδασκαλίαν τῶν ἀρχαίων κειμένων εἰς τά σχολεῖα μας, πού ἔχουν ἐπιβάλλει, καί πού ὄδηγεῖ τό ἔθνος εἰς κατὰπτωσιν μέ τήν ἀποκοπήν τοῦ ἀπὸ τās παναρχαίας καί ἰσχυρὰς ρίζας τοῦ, αἱ ὁποῖαι τό ἐστήριζαν διά μέσου τῶν αἰῶνων, ὅπως ἀποδεικνύουν καί τά κείμενα αὐτοῦ τοῦ βιβλίου καί τό ἐξωθούν καί τό καταδικάζουν εἰς πνευματικόν μαρασμόν καί εἰς μελλοντικὴν ἐξουθένωσιν καί ἐξαφάνισιν.

Πάντως καί χωρὶς ὑπερβολήν, Ἐθνικὴ εὐγνωμοσύνη ἀνήκει, εἰς τοὺς ξεχωριστοὺς ἀνωτέρω ἀναφερομένους ἐκδότας, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον χωρὶς καμμίαν Κρατικὴν βοήθειαν, ἀλλὰ συνήθως διωκόμενοι μέ ἀγρίαν φορολογίαν καί κατ' ἄλλους τρόπους ἀπὸ τό ἀκαταλόγιστον καί ἀνεκδιήγητον αὐτὸ Κράτος, (ὅπως ἐδιώχθη καί ἡ «**Ἐγκυκλοπαιδεία τοῦ «ΗΛΙΟΥ**» μέχρι ἐξοντώσεως, ἀλλ' ἀνεπιτυχῶς διότι τό ἔργον ὀλοκληρώθηκε), ἐπετέλεσαν τόν ἄθλον νά ἐκδώσουν ἀρκετοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς καί νά συμβάλλουν ἀποτελεσματικῶς, εἰς τήν πνευματικὴν καλλιέργειαν τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων, ὅταν πολιτικὴ καί πνευματικὴ ἡγεσία προσπαθεῖ νά ἀφανίσῃ καί νά ὑποδουλώσῃ τό ἔθνος. (Ἄλλὰ περί αὐτῶν καί τῶν κινδύνων πού μᾶς ἀπειλοῦν πλέον ὡς ἔθνος, βλέπε ἐντὸς τῶν κειμένων καί τοῦ ἀνά χεῖρας βιβλίου καί εἰς τόν ΕΠΙΛΟΓΟΝ τοῦ ἄλλου βιβλίου μου «**Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ**»).

Ευριπίδου Τραγωδία (Ὁξφόρδη 1832), καὶ ἀνάλογα ἄρθρα εἰς τὸν Τόμον «ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Σημειωτέον ὅτι τὰ ἄρθρα αὐτὰ περὶ τῶν ἔργων τῶν Τραγικῶν, ὅπως καὶ ἡ ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας, ἔχουν γραφεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τὸν μεγαλύτερον Ἑλληνιστὴν τῆς ἐποχῆς μας, τὸν Κῶν. Γεωργούλην.

Ἀριστοφάνους «Ὀρνίθες» σελίδες 58, 61, 67, ἔκδοσις Λειψίας, Τῶϊμπνερ.

Ἀπολλόδωρον τὸν Ἀθηναῖον «Περὶ Θεῶν» (βιβλία 3, ἔκδοσις Βιέννης 1811),

Ἡρόδοτον «Ἱστορίαι» (βιβλία 1-5), ἔκδοσις Παπύρου, Ἀθήναι 1939 καὶ HENRICUS STEIN «Ἡροδότου Ἱστορίαι», Βερολίνον 1884, καὶ ἀνάλογον ἄρθρον εἰς τὴν Ἐγκυκλοπαιδεῖαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Θουκυδίδην, βιβλίον Α, ἔκδοσις Ὁξφόρδης 1834 καὶ Ἐλευθ. Βενιζέλου Θουκυδίδης ἔκδοσις 1972 «Βιβλιοθήκη τῶν Ἑλλήνων» ἐπιμέλεια Κ.Δ. Στεργιοπούλου (Τόμοι 5), καὶ ἀνάλογον ἄρθρον εἰς τὴν Ἐγκυκλοπαιδεῖαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Πυθαγόραν, εἰς Διογένην Λαέρτιον, βιβλίον VIII σελίς 90 ἔκδοσις Λειψίας OTTONIS HOLTZE, 1870, εἰς «Προσωκρατικούς» H. DIELS Τόμος Α σελίς 96. Ἐπίσης βλέπε καὶ Πυθαγόρου «Χρυσὰ Ἔπη» μετάφρασις Ἐμ. Γ. Παντελάκη, ἔκδοσις «ΠΑΠΥΡΟΣ» Ἀθήναι 1938, καὶ Πυθαγόρας Εὐαγ. Σταμάτη, Ἀθήναι 1981 καὶ ἀνάλογον ἄρθρον εἰς τὸν Τόμον «ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Ἡράκλειτον, εἰς Διογένην Λαέρτιον, ἔκδοσις Λειψίας, 1870, βιβλίον VIII σελίς 130, εἰς H. Diels Τόμος Α σελίς 139 καὶ N.I. Σπυροπούλου «Ἡράκλειτος», Ἀθήναι 1948.

Ἐπίσης βλέπε εἰς Διογένην Λαέρτιον «Βίους Φιλοσόφων», ἔκδοσις Λειψίας OTTONIS HOLTZE 1870, Τόμος Α'.

Θαλῆς ἀπὸ σελίδα 10-20 περὶ Ἀναξιμάνδρου, Ἀναξίμενη, Ἀναξαγόρα, Ἀρχελάου, Σωκράτους ἀπὸ σελίδα 60-88 καὶ περὶ Σόλωνος, Πιττακοῦ, Βία, Κλεόβουλου, Περιάνδρου, Ἐπιμενίδη, Μύσωνος, Φερεκύδου, ἀπὸ σελίδα 21-60 καὶ εἰς τὸμον Β' ἀπὸ σελίδα 3-248, Ζήνων ὁ Κιτιεύς, Κλεάνθης, Χρύσιππος, Ἐμπεδοκλῆς, Ξενοφάνης, Παρμενίδης, Ζήνων ὁ Ἐλεάτης, Μέλισσος, Εὐδοξος, Λεύκιππος, Δημόκριτος, Πρωταγόρας, Διογένης ὁ Ἀπολλωνιάτης, Ἀνάξαρχος, Πύρρων ὁ Ἡλείος, Ἐπίκουρος. Καὶ πρὸς τούτοις βλέπε σχετικῶς καὶ HERMAN DIELS «Προσωκρατικούς» Τόμοι 3, ἔκδοσις 1961, ὅπου περιλαμβάνονται ὅλοι οἱ ἀνωτέρω Φυσιολόγοι καὶ Φιλόσοφοι καὶ εἰς τὸμον «Τὸ Ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν Πνεῦμα», τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ», ὅπου εὐρίσκειται πλήρης ἀνάλυσις τοῦ ἔργου καὶ τῶν θεωριῶν ΟΛΩΝ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων Φιλοσόφων καὶ Συγγραφέων καὶ ἐκτεταμένη μελέτη περὶ τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καὶ τῶν ἐπιτευγμάτων τῆς, μέ συστηματικὴν ἀντιπαράθεσιν τῶν θεωριῶν τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν θεωριῶν τῶν νεωτέρων Φιλοσόφων, ἐκ τῆς ὁποίας ἀποδεικνύεται ὅτι αἱ θεωρίαι τῶν νεωτέρων, ἢ εἶναι ἀπήχησις ἢ ἀντιγραφὴ καὶ πολλακίς διαστροφῆ τῶν θεωριῶν τῶν ἀρχαίων καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀποδεικνύεται ὅτι τίποτε τὸ σοβαρὸν ἢ μᾶλλον τὸ πρωτότυπον ἐπέτυχον νὰ δημιουργήσουσιν οἱ νεώτεροι. Ἐπίσης βλέπε καὶ

Ρωμαῖν Ρολλάν «Ἐμπεδοκλῆς ὁ Ἀκραγαντίνος»

Πινδάρου, μετάφρασις Π.Γ. Λεκατσᾶ, ἔκδοσις Δημητράκου, Ἀθήναι 1938.

Ἐπίσης βλέπε εἰς Πλάτωνα «Τίμαιον», «Κριτίαν», «Φαῖδρον», «Θεαίτητον», «Πολιτεῖαν» «Κρατύλον» καὶ κυρίως εἰς «Γοργίαν» καὶ «Φαῖδωνα» (Κεφάλαιον ΝΗ') Λειψία 1829, καὶ ἀνάλογα ἄρθρα τοῦ Τόμου «Τὸ Ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν Πνεῦμα», εἰς τὴν Ἐγκυκλοπαιδεῖαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Πλάτωνος Συμπόσιον ὑπὸ Ἰωάν. Συκουτρῆ, ἔκδοσις Ἰωάν. Κολλάρου, 1934, καὶ

Εἰς Ἀριστοτέλην «Μεταφυσικά» I, 3, 4, καὶ 12, 2 καὶ «Πολιτικά, Α, Β, Γ, Ε, καὶ «Ἠθικά Νικομάχεια» Κεφαλ. 1 καὶ 4 καὶ 5 καὶ 6 καὶ «Περὶ ψυχῆς» I, 5, «Περὶ Οὐρανοῦ» II, 13, «Φυσικά» I, 4, καὶ «Μετεωρολογικά» II, 7 καὶ «Φυσιογνωμικά» (εἰς ἔκδοσις Λειψίας, 1829) καὶ Κ. Γεωργούλη Ἀριστοτέλους «Πρώτη Φιλοσοφία» καὶ Ξενοφῶντα «Κύρου Ἀνάβασις», «Ἑλληνικά» καὶ «Συμπόσιον»

ΙΣΟΚΡΑΤΗ ὑπὸ Γουλ. Ντιντόλφι, Λειψία Τῶϊμπνερ 1825.

Ἐπικτήτου ἅπαντα Τόμοι 2, Α' Τόμος Ἐπικτήτου διατριβαί, κατ' Ἀρριανόν, σελίδες 680 καὶ Β' Τόμος Ἐπικτήτου Ἐγχειρίδιον, σελίδες 685-738 καὶ Ἀποσπάσματα Ἐπι-

κπῆτου, σελίδες 739-792. Ἐκδοσις (Τυπογραφεῖον TOMAS WOODWARD, Λονδῖνον 1741 (MDCCXLI)).

Λογγίνου Διον. «Περὶ Ὑψους» Ἐκδοσις Λονδίνου M.DCCXXIV (1724).

Φιλόστρατον μεταξύ τῶν ὁποίων «Τὰ εἰς Τυανέα Ἀπολλώνιον», «Βίοι Σοφιστῶν», «Ἡρωϊκός» «Νέρων» «Ἐπιστολαί» «Εἰκόνες» κ.τ.λ. (Ἐκδοσις TURICI, 1844-1846).

«Συγγραφαίς Ἐρωτικῶν λόγων» (Τόμος II) Ἀντωνίου Διογένους «Τῶν ὑπὲρ τὴν Θούλην ἀπίστων», ἔκδοσις Λειψίας Τῶμπνερ 1855.

Ἕλληνες Ρήτορες, ὑπὸ Λεονάρδου Σπένγκελ, Λειψία Τῶμπνερ 1853.

ANTHOLOGIA GRAECA ὑπὸ HUGO STADTMUELLER, Λειψία Τῶμπνερ, 1845.

Βιργιλίου «Αἰνεϊάς» βιβλία 4 καὶ κυρίως βλέπε «Σημειώσεις» εἰς βιβλία Α. (α, β, γ) καὶ «Ὑποσημειώσεις» εἰς βιβλία Α, Β, Γ, Δ, Ἐκδοσις Ἰωαν. Νοτάρη, ἐκ τοῦ Λατινικοῦ, Ἀθήναι 1890). Ἐπίσης βλέπε

Πλωτίνου «Αἰ Ἐννεάδες» (εἰσαγωγή, σελίδες 4-40)

Πρόκλου «Φυσικὴ» καὶ σχόλια εἰς «Τίμαιον» Πλάτωνος, ἐπίσης Πρόκλου «Πλατωνικὴ Θεολογία» (ἐκδόσεις Λειψίας Τῶμπνερ) καὶ «Στοιχειώσις Θεολογικὴ» (ἐκδοσις Ὁξφόρδης 1963, μὲ μετάφρασιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν (Ἐκδόσεις «Πολύτυπο»).

Τάκιτος ὑπὸ C. CORNELLI, Ἐκδότης CAROLI HALMII, Λειψία Τῶμπνερ (1856).

Ἀθ. Σταγειρίτου «Ὠγγυία» Τόμος Δ, σελίς 45 (ἐκδοσις Βιέννης 1818)

Φάλκε Ἰακώβου «Ἡ ΕΛΛΑΣ» (ὁ βίος τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων) μετάφρασις Ν.Γ. Πολίτου ἔκδοσις Ἀθήναι 1887.

ELISEE RECLUS «NOUVELLE GEOGRAPHIE, LA TERRE ET LES HOMMES» Ἐκδοσις Παρισίων 1877.

Πλουτάρχου «Συμπόσιον», «Περὶ ἀρεσκόντων τοῖς φιλοσόφοις», I, 3 καὶ «Ἠθικά» καὶ «Παράλληλοι βίοι». Ἐπίσης

«Τὰ Ἀργοναυτικά» τοῦ Ἀπολλωνίου Ροδίου, (βιβλία II καὶ III, στίχοι 1192-1198 ἔκδοσις 1961 Ὁξφόρδης).

Εἰς Ἀρριανόν (βιβλίον Ε΄, κεφάλαιον Α, 4 καὶ κεφάλαιον Ε΄, 8 περὶ τοῦ ὅτι «Ὁ Ἀλέξανδρος πολλὰ σημεῖα διαβάσεως τοῦ Διονύσου ἀπὸ τὰς Ἰνδίας ἀνεῦρεν»).

Ἐπίσης βλέπε Φουρνότου «Θεωρία περὶ τῆς τῶν θεῶν φύσεως» (σελίς 305 ἕως 365), Παλαιφάτου «Περὶ Ἀπίστων Ἱστορίαι» (σελίς 227-269), Ἡρακλείτου «Περὶ Ἀπίστων» (σελίς 285), εἰς Ἀπολλόδωρον (ἐκδοσις Βιέννης 1804) καὶ

Φ. Σαλινιάκ «Ἡ Ἱστορία τοῦ Τηλεμάχου» Ἐκδοσις Βενετίας (Ἐνετίησιν) 1803, ἢ «Αἰ τῦχα τοῦ Τηλεμάχου» καὶ

Παυσανίαν «Βοιωτικά», «Μεσσηνιακά», «Ἀρκαδικά», «Ἡλιακά» καὶ «Ἀττικά» (ἐκδοσις Λειψίας 1827),

Διοδώρου Σικελιώτου «Ἱστορικὴ βιβλιοθήκη» (βιβλία Α΄, Γ΄ καὶ Ε΄),

Ἀθηναίου «Δειπνοσοφισταί»,

Στοβαίου «Φυσικά» (Τόμος Α΄ σελίς 76) καὶ «Ἀνθολόγιον», Τόμος Β, 2, 3.

Στράβωνος «Γεωγραφικά» (βιβλία 3 καὶ 5 κυρίως) καὶ «Χρηστομάθειαι» (ἐκδοσις Κοραῆ, Παρίσι 1805).

Διονυσίου Ἀλικαρνασσεῶς «Ρωμαϊκὴ Ἀρχαιολογία» (βιβλίον Α), (ἐκδοσις Λειψίας Τῶμπνερ 1840)

Ἡρῶν ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ὑπὸ Wilhelm Schmidt, 2 Τόμοι, Λειψία Τῶμπνερ 1899.

Hermanns Peter, *Historicorum Romanorum (Fragmenta)*, Λειψία Τῶμπνερ, 1883.

Ἰωαν. Τζέτζη «Λυκόφρων» σελίς 275 (ἐκδοσις Ρώμης 1803),

«Ὁ Ἰησαυρός τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης» τοῦ Ἐρίκου Στεφάνου (Ἐκδοσις M.DLXXII 1572, Τόμοι 4).

Σουΐδα Λεξικόν, (5 Τόμοι) ἔκδοσις Λειψία Τῶμπνερ 1827.

Σκαρλάτου Βυζαντίου «Λεξικόν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης» (Ἀθήναι 1907).

Λεξικόν τοῦ Λιττρέ (Ἐκδοσις Γαλλικὴ 1894).

Ι. Πανταζίδη «Ὀμηρικόν Λεξικόν», μετά παραρτήματος Μιχ. Κωνσταντινίδη, ἔκδοσις Ἰωαν. Σιδέρη.

Παύλου Καρολίδη «Καθολικὴ ἢ Παγκόσμιος Ἱστορία», Ἀθήναι 1894.

HERMAN DIELS «Προσωκρατικοί», ἔτερα Ἐκδοσις 1954.

EDVAR SCHURE «Ἡ Γέννησις τῆς Τραγωδίας καὶ τὰ Ἐλευσίνια Μυστήρια».

Victor Magnien «Τα μυστήρια τῆς Ἐλευσίνος» Payot Paris 1938.

Ferdinand Noack «ΕΛΕΥΣΙΣ» έκδοσις πραγματικά μνημειώδης (Βερολίνον - Λειψία 1927) συνοδευομένη από όλόκληρον Τόμον (ιδιαιτερον) με σχεδιαγράμματα και ανα- παραστάσεις τῶν κτιρίων καί τῶν χώρων ὀλοκλήρου τοῦ ἱεροῦ συγκροτήματος.

Δ.Ν. Γουδῆ «Τά μυστήρια τῆς Ἐλευσίνας» (1935) με σημαντικὴν σχετικὴν βιβλιο- γραφίαν, ἔργον εἰς τὸ ὁποῖον ἐπίσης ἐπισημαίνεται ἡ ἀκαρπὸς προσπάθεια διὰ τὴν ἔρμηνειαν τῶν συμβολισμῶν καί τοῦ περιεχομένου τῶν Μυστηρίων.

C. Schlymberger, «Βυζαντινὴ Ἐποποιία». Ἐκδοσις Βιβλιοθήκης Μαρασλῆ 1905- 1906.

«Ἡ Θεία Γραφή» (Παλαιὰ καὶ Νέα Διαθήκη) έκδοσις Μόσχας 1821 δαπάνη τῶν Ζωσιμαδῶν.

Ἡ «Παλαιὰ Διαθήκη», έκδοσις Λειψίας, Μπρόκχάουζ 1880 εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Τόμοι Ζ.

«Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη» κατὰ τοὺς 70κοντα, ἐκ τοῦ ἐν Μόσχα πρωτοτύπου, μετατυπωθεῖσα φροντίδι τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλλάδος καὶ έκδοθεῖσα εἰς Ἀθή- νας ὑπὸ Χ. Νικολαΐδου - Φιλαδελφῆως τὸ ρωμγ´ (1843).

«Ἡ Καινὴ Διαθήκη» κατὰ τὴν έκδοσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντι- νουπόλεως, ἐπιμέλεια Θ. Κουντουρά, έκδοσις Μιχ. Σαλιβέρου Ἀθῆναι 1917.

«Ἡ Καινὴ Διαθήκη» (Ταμείον τῆς Ἁγίας Γραφῆς) C.H. BRUDER, έκδοσις Λειψίας 1888, ἐπιμέλεια Ἑλληνικῆς έκδόσεως, ἱερέως Ἰωάν. Κ. Διώτη, Ἀθῆναι 1978.

«Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη» ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Κριτικῆς, Ἰωάν. Κορδάτου, Ἐκδοσις Μπου- κουράνη 1973.

Ἀγγέλου Προκοπίου «Ὁ Λαὸς τῆς Βίβλου», Ἀθῆναι 1959.

«Πηδάλιον», τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, περιέχον ὅλους τοὺς ἱερούς καὶ θείους Κανόνας, ὑπὸ Μοναχοῦ Νικοδήμου, έκδοσις Ἰωάν. Νικολαΐδου, Ἀθῆναι 1908.

«Τὸ βιβλίον τοῦ Ἐνώχ» (χαρακτηρισθὲν ὡς ἀπόκρυφον) ὑπὸ Γρηγ. Κατσαρέα, έκδοσις Σπανοῦ, Ἀθῆναι 1973.

«Τά Ἀπόκρυφα Εὐαγγέλια» έκδοσις Λειψίας 1853. Ἐχει γραφεῖ με βάσιν τοὺς σημαντικώτερους Ἑλληνικούς καὶ Λατινικούς Κώδικας, ὑπὸ C. TISCHENDORF (ἐξε- δόθη καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, ὑπὸ τοῦ έκδοτικοῦ οἴκου Σπανοῦ τὸ 1972).

Π.Ν. Τρεμπέλα «Ἀπολογητικαὶ Μελέται», έκδοσις Ζωή, Ἀθῆναι 1930.

«Τὸ Κοράνιον» μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Ἀραβικοῦ ὑπὸ Γερασίμου Ι. Πεντάκη καὶ έκδοθὲν ὑπὸ Ἀνέστη Κωνσταντινίδη, Ἀθῆναι 1886.

«Ὁ Μωάμεθ» τοῦ Οὐάσιγκτον Ἐρβεγκ, έκδοσις Ἐλευθερσνδάκη 1930.

«Ὁ Βουδισμὸς» τοῦ PYS NTAIBINTS (μετάφρασις Β. Ρῶτα, έκδοσις Ἐλευθερου- δάκη 1931 Ἀθῆναι.

«Βραχμανισμὸς» βλέπε «Ἰνδικὰ» Δημ. Γαλανοῦ (Πρῶτη μετάφρασις), έκδοσις Πα- νεπιστημίου Ἀθηνῶν 1854.

ΤΑΟΪΣΜΟΣ, ΚΟΝΦΟΥΚΙΣΜΟΣ, «Ἡ Ἱστορία τῶν Ὀρησκεϊῶν» τοῦ P.D. CHANTE- RIE DE LA SAUSSAYE μετάφρασις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Α. Δαλεζίου, έκδοσις Μιχ. Σαλιβέρου Ἀθῆναι 1924 καὶ ἀνάλογα ἄρθρα, εἰς τὴν Ἐγκυκλοπαιδεϊαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

«Ἡ Προϊστορικὴ Ἀνθρωπότης» τοῦ M. HOLLEBECQUE 1928.

«Ἡ Ἀρχαία Ἰνδικὴ» M. HOLLEBECQUE (1924).

Οἱ Ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι GUSTAVE SEQUIER (1926).

DEGOUY CHALLAYE — LEROU VIDAUD - Κίνα, Ἰαπωνία, Θιβέτ, Κορέα (1925) καὶ ἀνάλογα ἄρθρα τῆς Ἐγκυκλοπαιδεϊας «ΗΛΙΟΥ».

Παγκόσμιος Μυθολογία τοῦ Ρισπέν, Παγκόσμιος Μυθολογία τοῦ Ντεσάρμ, Παγκό- σμιος Μυθολογία τοῦ Ντυπρέ καὶ Ἀθ. Σταγειρίτου «Ὠγυγία», Ἑλληνικὴ καὶ Παγκό- σμιος Μυθολογία καὶ Προϊστορία.

Ν. Κοτζιά «Ἡ Ἱστορία τῆς Φιλοσοφίας» Τόμος Α´ σελίδες 7-65 (1876). Ἐπίσης βλέπε

Κ. Σάθα «Μνημεῖα Ἑλληνικῆς Ἱστορίας» (φωτοτυπικὴ ἀνατύπωσις ὑπὸ Βασιλ. Γρηγοριάδη, Ἐκδοσις 1972, Τόμοι 9).

Ἀκαδημαϊκὰ Ἀναγνώσματα, Γεωρ. Ν. Χατζηδάκη, Τόμοι 2 έκδοσις Π.Δ. Σακελαρίου Ἀθῆναι 1902 καὶ τοῦ ἴδιου «Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης» Ἐκδοσις 1915.

Wer. JAEGER (παιδεῖα) μετάφρασις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ Γ. Βερροίου, ὅπου ὁ

διάσημος Γερμανός Έλληνοεπίστημος χαρακτηρίζει την επίδραση του Όρφοισμού εις την Έλληνικήν Φιλοσοφίαν καί την Έθικοθρησκευτικήν εξέλιξιν, ως άλμα μετά τό 700 π.Χ. (σελίς 203).

Γ. HEGEL «Ή Φιλοσοφία του Πνεύματος (Φαινομενολογία καί ψυχολογία του Πνεύματος), Μετάφρασις εις την Έλληνικήν καί έκδοσις Αναγνωστίδη, Άθήναι καί Κάντ. Έμμ. «Προλεγόμενα» εις την Κριτικήν του καθαρού Λόγου. Μετάφρασις «οίκου βιβλίου», Άθήναι καί

Θ. Καρλάυλ «Οι Ήρωες», έκδοσις Σαλιβέρου, Άθήναι 1923.

J.W.N. Sullivan 'Limitations of Science', (Αι κατακτήσεις της Έπιστήμης γύρω από τά μεγάλα προβλήματα), Έκδοσις εις την Έλληνικήν υπό «Φίλοι του Βιβλίου», 1947.

HENRY SCHLIEMANN (Σχλίμαν), «Ή Τροία», έκδοσις Λονδίνου 1884 μέ αφθονον εικονογράφησιν, καί

MARTIN D. NILSSON 'THE MINDAN—MYCENAEAN, RELIGION, LUND 1955.

Έβανς, «Σκρίπτα Μινώα» καί τετράτομον έργον «Τά ανάκτορα του Μίνως» καί Καββαδία «Προϊστορική Αρχαιολογία» καί «Ίστορία της Τέχνης» έκδοσις 1916, καί «Τό ιερόν του Άσκληπιού» Έκδοσις Άθήναι 1960, καί

Χρ. Τσούντα «Μυκήναι» καί η μνημειώδης έκδοσις αι «Προϊστορικά Άκροπόλεις Σέσκλου καί Διμηνίου» καί Ή Ίστορία της Αρχαίας Έλληνικής Τέχνης μετά 575 εικόνων, Άθήναι 1928.

Α.Π. Αραβαντινού «Άσκληπιός καί Άσκληπεία» Λειψία 1907.

Ίακώβου Θωμοπούλου τό κλασικόν έργον του «Πελασγικά», Έκδοσις 1912 καί Άνδ.

Α. Παπαγιαννοπούλου - Παλαιού «Άρχαίαι Έλληνικαί Έπιγραφαι»,

Σπύρου Μαρινάτου «Ή Αρχαίος Κρητικός Πολιτισμός», έκδοσις Ξεν. Ε. Στεργιάδου, 1927.

Δημ. Θεοχάρη «Νεολιθική Έλλάς» καί «Τά προϊστορικά θεμέλια του Έλληνικού Πολιτισμού», εις Αρχαιολογικά Άνάλεκτα Άθηνών, τόμος ΙΙ. Έπίσης βλέπε Βέντρις καί Τσάγκουϊκ «Μυκηναϊκά κείμενα» (1956) καί «Ή Γραμμική γραφή Β» του Τσάντγουϊκ, (Άθήναι 1963)

Άντιναυάρχου Π.Ε. Κώνστα «Ή Ναυτική Ήγεμονία των Μυκηνηών» καί

«Ή προέλευσις των Έλλήνων» του Άρ. Πουλιανού, καί «Ή καταγωγή των Κρητών» του ίδιου.

«Ή Αιγαίος Πολιτισμός» του Γκλότζ,

Λεονάρδ Γούλλεϋ «Αι άνασκαφαί εις την Ούρ» - καταγραφή εργασιών δώδεκα έτών» (εις Μεσοποταμίαν από τό 1920-1932).

ANDRE PARROT 'SUMER' Έκδοσις CALLIMARD, 1960 καί νεωτέρα έκδοσις 1981.

ANDRE PARROT 'ASSUR', Νέα έκδοσις CALLIMARD 1969.

KURT BITTEL, 'LES HITTITES', έκδοσις CALLIMARD 1976, (νέα έκδοσις) καί υπό

LOUIS DELAPORTE, 'LES HITTITES', μέ 34 φωτογραφίες, έκδοσις L' EVOLUTION DE L' HUMANITE, Παρίσι 1936 καί

'LES TRESORS de BABYLONE, έκδοσις PRINCESSE, Παρίσι 1981.

RENE DUSSAUD, LES CIVILISATIONS PREHELLENIQUES, PARIS 1914.

ED. SCHURE «Οι Μεγάλοι Μύσται», Έκδότης Άργύρης Παπαζήσης, Άθήναι 1940.

«Οι Άρχιμεταλλουργοί του Πόντου» του Γερ. Κανδηλάπτου καί

«Άτλανταίοι οι Πρωτοπόροι της Εύρώπης», του Βασ. Τσιτσιμπαση μέ αρκετές πληροφορίες διά τάς τελευταίας σημαντικές Αρχαιολογικές άνασκαφάς των Σοβιετικών, μετά τό 1950, εις τάς περιοχάς του Εύξεινου Πόντου.

«Ή Μινωϊκή Γραφή» του Κων. Κτιστοπούλου καί

«Άνθολογία αρχαίων κειμενων» Εύαγ. Σταμάτη.

Άπολλωνίου Κωνικά, υπό Εύαγ. Σταμάτη, Άθήναι 1975.

Διοφάνους Άριθμητικά, υπό Εύαγγέλου Σταμάτη, Άθήναι 1963.

Εύκλειδου Στοιχεία, 5 Τόμοι, υπό Εύαγγέλου Σταμάτη, έκδοσις Λειψίας Τωύμπνερ 1969.

Εύαγ. Σταμάτη, Εύκλειδου Γεωμετρία, Άθήναι 1958 καί

Στοιχεία Εὐκλείδου I.L. HEIBERG, Τόμοι 9, Ἐκδοσις Λειψία Τῴμπνερ 1883, καὶ ἐπίσης βλέπε

Εὐαγ. Σταμάτη, «Ἄπαντα τοῦ Ἀρχιμήδους», ἔκδοσις Ἀθηνῶν.

«Μακεδονία καὶ Μακεδόνες» τοῦ Ἀντ. Κεραμοπούλου,

«Ἡ Πλαστογράφεισι τῆς Ἱστορίας τῆς Μακεδονίας», ὑπὸ Ν.Κ. Μάρτη, Ἀθήναι 1983.

Βασίλ. Βέλλα «Λόγοι κατ' Ἀπίωνος (α' β') ἔκδοσις Παπύρου 1938.

Γιάννη Φουράκη «Ἐβραῖοι: Οἱ Πλαστογράφοι τῆς Ἱστορίας» Ἐκδόσεις Γραμμὴ 1982.

«Ἡ καταγωγὴ τῶν ἀρχαίων Μακεδόνων» τοῦ Παν. Γυόκα,

VOYAGE DU JEUNE ANACHARSIS EN GRECE, PAR J.J. BARTHELEMY, CHEZ FIRMIN DIDOT, PARIS 1843, συνοδευόμενον ἀπὸ τὸν ἐκδοθέντα εἰς τὴν Βιέννην Γεωγραφικὸν Ἀτλαντὰ τὸ 1837.

Ἀλφρέντ καὶ Μωρίς Κρουαζιέ, «Ἡ Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Λογοτεχνίας», Ἐκδοσις Ἀθηνῶν Παπύρου 1938.

ALBIN LESKY «Ἡ Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Λογοτεχνίας», μετάφρασις Γ. Τσοπανάκη, Ἐκδοσις Θεσσαλονίκη 1964, καὶ

HERMAN BENGTSOON «Ἡ Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος», ἔκδοσις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν «Μέλισσα».

Ἀλεξάνδρου Ραγκαβῆ «Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιολογίας.

Δ. Θερειανοῦ «Ἀδαμάντιος Κοραῆς (Τερνέστη 1889).

Ἀδαμαντίου Κοραῆ «Πρόδρομος Ἑλληνικῆς βιβλιοθήκης» Παρίσιοι, Ἐκδοσις Φιρμίνιου Διδότου, (DIDOT), περιέχων καὶ Κλαυδίου Αἰλιανοῦ τὴν «Ποικίλην Ἱστορίαν» καὶ τὰ σωζόμενα Ἡρακλείδου τοῦ Ποντικοῦ καὶ Νικολ. Δαμασκηνοῦ (Ἐκδόσεις δαπάνη τῶν ἀδελφῶν Ζωσιμαδῶν).

Ἀδαμ. Κοραῆ Ἐπιστολαὶ ἐκδοθεῖσαι εἰς Ἀθήνας τὸ 1885 ἐπιμελεῖα Νικ. Μ. Δαμαλά (1805).

Τὸ Ἄργος διὰ μέσου τῶν αἰώνων» τοῦ Γερ. Ζεγκίνη καὶ τὴν ἐνδιαφέρουσαν μελέτην τοῦ

Ξ. Λίβα «Ἡ Αἰγιῆς», ἐμπεριστατωμένη μελέτη μὲ πλείστας ἀναφορὰς εἰς τὴν Ἐγκυκλοπαιδεῖαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ» (Τόμος «ΕΛΛΑΣ»).

«Ἡ Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους» Κ. Παπαρηγοπούλου, ἔκδοσις Ἀνέστη Κωνσταντινίδη Ἀθήναι 1886 (Πρώτη ἔκδοσις Τόμοι 5) καὶ νεωτέρα 5η ἔκδοσις ἐπιμελεῖα Παύλου Καρολίδη Τόμοι 9 μετὰ προσθηκῶν καὶ σημειώσεων καὶ μὲ πλήρη κατάλογον Ἑλλήνων καὶ ξένων συγγραφέων πού ἔγραψαν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν ἢ σχετικὰς μονογραφίας, εἰς τὸν τελευταῖον Τόμον τοῦ ἔργου.

Καὶ ἐπίσης βλέπε τὸ «ΕΛΛΑΣ», Τρεῖς Τόμοι, δηλαδὴ ἡ Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν ἀπωτάτην ἀρχαιότητα μέχρι τῶν ἡμερῶν μας (1982), ἔκδοσις τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» μὲ πλουσιωτάτην εἰκονογράφειαν.

«Ἡ Ἱστορία τῆς Ρωσικῆς Αὐτοκρατορίας», ὑπὸ Ν. Καραμειζινοῦ (μετάφρασις Κ. Κροκιδᾶ) Ἀθήναι 1856 ἔκδοσις Χ. Νικολαΐδου - Φιλαδελφέως Τόμοι 12, καὶ ἀνάλογον ἄρθρον εἰς τὴν Ἐγκυκλοπαιδεῖαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Ἡ Ἱστορία τῆς Ὄθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας ὑπὸ Ἰ. Χάμμερ (μετάφρασις Κ. Κροκιδᾶ), ἔκδοσις Χ.Ν. Φιλαδελφέως Ἀθήναι 1844, Τόμοι 6, καὶ ἀνάλογον ἄρθρον εἰς τὸν Τόμον «Λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Ἡ Ἱστορία τῆς Γαλλίας, ἀνάλογον ἄρθρον εἰς τὴν Ἐγκυκλοπαιδεῖαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ» καὶ.

Ἡ Ἱστορία τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ F. Mignet καὶ A. Mathiez 1876.

«Ἡ Ἱστορία τῆς Ἰταλίας», μὲ ἀνάλογον ἄρθρον εἰς τὴν Ἐγκυκλοπαιδεῖαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Ἡ Ἱστορία τῆς Ἀγγλίας Μακώλεϋ, μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Ἐμ. Ροῖδη, ἔκδοσις βιβλιοθήκης Μαρασλῆ 1908 Τόμοι 6 καὶ Ἱστορία τῆς Ἀγγλίας Ἀντρέ Μωρουᾶ ἔκδοσις Ἀθήναι 1954, καὶ ἀνάλογον ἄρθρον εἰς τὴν Ἐγκυκλοπαιδεῖαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Ἡ Ἱστορία «Τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν» τῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ Μπραντόν (μετάφρασις Σ. Καραβιά) ἔκδοσις Ἀθήναι 1930, καὶ ANDRE MAUROIS «Ἡ Ἱστορία τῶν Ἠνω-

μένων Πολιτειών», Ἐκδοσις Ν. Ὑόρκης 1943, καὶ ἀνάλογον ἀρθρον εἰς τὴν Ἐγκυκλοπαιδεῖαν τοῦ «**ΗΑΙΟΥ**».

Παναγ. Κανελλοπούλου «Ἡ Ἱστορία τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πνεύματος», Ἐκδοσις «Οἱ Φίλοι τοῦ Βιβλίου» καὶ βιβλίον τοῦ «Ὁ Κάρλ Μάρξ».

«Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς καὶ ἡ ἐξελικτικὴ του πορεία» τοῦ Ἐλευθερίου Πρόκου, Ἡ σχέση τῶν Μεσσηνίων πρὸς τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς Ἴωνας» τοῦ Παν. Γεωργιῶτου (Ἄναττον ἀπὸ τὸ περιοδικὸν «Πλάτων» 1980)

«Ὁ Ἡρόδοτος εἰς τὴν Αἴγυπτον» τοῦ Ἰωσήφ Βόγκ,

«Τὸ πρῶτον κινουὺν ἀκίνητον κατ' Ἀριστοτέλην» καὶ «Αἱ περὶ χρόνου ἀντιλήψεις τοῦ Ἀριστοτέλους». Ἐμπεριστατωμένη μελέτη τῆς Χριστίνας Κ. Ζήση.

«Ἡ Γεωγραφικὴ Ἐνόησις τοῦ Ἑλληνικοῦ Μεσογειακοῦ χώρου» τοῦ Ἀλεξ. Σίνου, (Τόμος Α σελίδες 94-95 καὶ Τόμος Β σελίδες 179-182 κ.λ.)

«Ἡ Ἱστορία τῆς Γορτυνίας» τοῦ Ἰωάν. Κουτσοῦκου. Ἐπίσης τοῦ

Σ.Β. Σερὰμ (C.W. CERAM) «Θεοὶ καὶ Σοφοί», Ἐκδοσις καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν (Ἀθηναί Γεμετζοπούλου), μὲ θαυμασιὰν ἀνάλυσιν τῶν ἀνασκαφῶν καὶ τῶν ἐρευνῶν τῶν ἀρχαιολόγων εἰς ὄλας τὰς περιοχὰς τοῦ Κόσμου.

Φουριώτῃ Ἀγγέλου «Προομηρικὸι ποιητὲς» (Λίνος - ἀποκαλυπτικὴ μελέτη διὰ τὰς διαστροφὰς καὶ παραποιήσεις τῶν ξένων, ἐπὶ προσώπων τῆς Προϊστορίας.

Μίνας Ζωγράφου «Ἀμαζόνες» (ἔκδοσις εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀθῆναι 1972).

Ἐπίσης βλέπε εἰς Cambridge, Ancient Τόμος V, 10 σελίς 103 καὶ

Θόρ Χάγκερταλ «Τὸ Κόν-τίκι» καὶ Σάβα Γεωργίου «Τὸ Ταξειῖδι τῆς Χαράς» καὶ τὸ ταξειῖδι τῆς Ἰαπωνίδος Ἄλις Ὁ Τσοῦγκ Χάγκερ, ἡ ὁποία τὸ καλοκαίρι τοῦ 1984 εἰς διάστημα 78 ἡμερῶν καὶ μὲ σκάφος 9 μέτρων διέπλευσε μόνη καὶ εἰς ἡλικίαν 63 ἐτῶν τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν, ἀπὸ τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον εἰς τὴν Καγκοσίμα τῆς Ἰαπωνίας, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται ὅτι μὲ πρωτόγονα μέσα διαπλέονται καὶ σήμερον οἱ Ὠκεανοὶ.

Καὶ κυρίως βλέπε «Ἀρχαίους Ἑλληνας Γεωγράφους» (ἔκδοσις Βιέννης 2 τόμοι, 1804-1808). Καὶ μεταξὺ αὐτῶν (εἰς Α' Τόμον) «Περίπλους» Σκύλακος Καρυανδρῶς, ἐπὶ Δαρείου, σελ. 7-109, Ἀωννύμου «Εὐξεινοῦ Πόντου καὶ Μαιώτιδος λίμνης ἐξερεύνησις», σελ. 111-139, Ἀγαθημέρου τοῦ Ὀρθωνος «Περὶ παλαιῶν γεωγράφων» σελ. 141-190, Ἀγαθαρχίδου «Περίπλους Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης», σελ. 193-258, Ἀωννος, Καρχηδονίου Βασιλέως «Περίπλους» σελ. 260-267, Ἀρριανοῦ «Περίπλους Εὐξεινοῦ Πόντου» σελ. 270-333, Νεάρχου «Παράπλους» σελ. 337-373, Μαρκιανοῦ Ἡρακλεώτου «Περίπλους» σελ. 374-454 -(ἐνθα καὶ περιγραφὴ ἀγνώστος μέχρι τῆς ἐποχῆς του, (380 μ.Χ.) περὶ Ἰνδικῆς πέραν τοῦ Γάγγου καὶ περὶ Σινῶν (Κινέζων) μὲ διερευνησιν τῶν ἀνατολικῶν ἀκτῶν τῆς Κίνας, ἐκτάσεως 2650 σταδίων, ἀπὸ σελ. 408-453). - Ἀρτεμιδώρου τοῦ Ἐφεσίου, «Τεμάχια τῆς Ἐπιτομῆς τῶν 11 βιβλίων του» ἀπὸ σελίδος 455-476), «Μαρτυρίαι καὶ Τεμάχια» Μενίππου Περγαμηνοῦ σελ. 455-456, Δικαιάρχου «Βίος Ἑλλάδος» σελ. 479-504, Ἰσιδώρου Χαρακηνοῦ «Παρθικοὶ σταθμοὶ» σελ. 507-513, Σκύμνου τοῦ Χίου «Περιήγησις» σελ. 516-556, Πλουτάρχου «Περὶ ποταμῶν καὶ ὄρων ἐπωνυμίας» σελ. 557-605, «Χρηστομάθειαι» ἐκ τῶν τοῦ Στράβωνος «Γεωγραφικῶν» (μέγιστον μέρος τῶν βιβλίων τοῦ ὁποίου ἔχουν ἀπωλεσθῆ) σελ. 609-812.

Καὶ Β' τόμος ἔκδοσις Βιέννης, 1808, περιέχων Διονυσίου «Οἰκουμένης Περιήγησις», μετὰ τῶν παρεμβολῶν τοῦ Εὐσταθίου, ἀπὸ σελ. 6-262 (ὅπου ὑπάρχουν ἀπειροὶ καὶ λεπτομερέστατοι πληροφορίαι περὶ Ἀρχαιοελλήνων καὶ Πελασγῶν εἰς ὑποσημειώσεις, ἀπὸ σελ. 6-192 καὶ ἐφεξῆς). Ἀρριανοῦ ἢ μᾶλλον Ἀωννύμου «Περίπλους Εὐξεινοῦ Πόντου» (ἐτέρου Γεωγράφου συγγραφῆως ἀγνώστου) σελ. 266-276, Πτομαίου «Κανὼν ἐπισήμων πόλεων περὶ Ἀραβίας καὶ τῶν Ἀστερισμῶν ἐκθεσις» σελ. 279-392, Ἀωννύμου «Παράφρασις εἰς τὴν Διονυσίου Περιήγησιν», μὲ παρεκβολὰς καὶ ἀποσπάσματα γεωγραφικά, σελ. 393-530 καὶ Ἀμποῦλ Φεδά Ἰσμαήλ Ἀραβος βασιλέως Ἀπαμείας «ἐκ τῶν γεωγραφικῶν πινάκων».

Ἀπαντὰ τὰ ἀνωτέρω ἔργα τῶν ἀρχαίων Γεωγράφων περιέχουν ἀφάνταστον πλοῦτον πληροφοριῶν, περὶ τῶν παραδόσεων καὶ περὶ τῶν κινήσεων τῶν Ἀρχαιοελλήνων, τῶν Πελασγῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὴν Προϊστορικὴν περιόδον εἰς τὴν Μεσόγειον, τὸν Εὐξεινον Πόντον, τὴν Ἀραβικὴν καὶ Ἐρυθρὰν θάλασσαν, τὴν Ἰνδικὴν καὶ Κινεζικὴν θάλασσαν, τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν καὶ πέραν αὐτῶν τῶν πρὸς τὴν Ἀμερι-

κὴν, τὰς ὁποίας πληροφορίας οἱ Ξένοι δῆθεν σοφοὶ ἐρευνηταὶ σκοπίμως ἠγγόνησαν, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὰ ἔργα των, πού εἶναι κενὰ ἀπὸ παρομοίας πηγὰς, πλὴν ἐλαχίστων περιπτώσεων, ἐνῶ ἐγνώριζον καὶ γνωρίζουν, ὅτι οὐδεμία παράδοσις, καὶ οὐδεμία Ἱστορία, οὐδενός Λαοῦ, περιέχει ἢ παρέχει τόσον ἀπίστευτον πλοῦτον πληροφοριῶν.

Ἐξ ἴσου ὅμως σημαντικόν ἔργον τό ὁποῖον περιέχει τεράστιον πλοῦτον πληροφοριῶν, διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὴν δρᾶσιν τῶν Προϊστορικῶν Ἑλλήνων, καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ἀρχαίων Λαῶν, εἶναι ἡ πεντάτομος «Ὠγυγία» τοῦ Ἄθαν. Σταγειρίτου, καθηγητοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἀνατολικῶν γλωσσῶν τῆς Βιέννης, μεταξύ τοῦ 1796 καὶ 1820. Τό πεντάτομον αὐτό καὶ καταπληκτικόν ἔργον, συνετάχθη καὶ ἐξεδόθη μέ τὴν συνεργασίαν τοῦ περιφήμου βιβλιοθηκαρίου τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Βιέννης Χάαζε καὶ τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραῆ. Περιέχει δέ – ὅπως ἀναγράφεται εἰς τὰ περιεχόμενα ἐκάστου Τόμου, ὅπως καὶ εἰς τὰ περιεχόμενα τοῦ Ε΄ τόμου τοῦ ἔργου – Ἱστορίαν ὅλων τῶν Ἀρχαιοτάτων Ἐθνῶν, ἢ τῶν δύο πρώτων αἰῶνων, τοῦ «Ἀδήλου» καὶ τοῦ «Ἡρωϊκοῦ» τὴν Ἱστορίαν τῆς Κοσμογονίας, Θεογονίας, τὴν ἀρχὴν καὶ πρῶτον τῆς Εἰδωλολατρίας καὶ πάσης κτιστολατρίας, τὰς Ἱεροπραξίας, Ἱεροσκοπίαν, Μυθολογίαν Πληρεστάτην (σημειώσεις: οὐδεμία ἀπὸ τὰς γνωστάς ἀτελεστάτας Ξένας καὶ Ἑλληνικάς Μυθολογίας Ρισπέν, Ντεσάρμ Ντυπρέ καὶ ἄλλων, δύναται νά συγκριθῆ μέ αὐτὴν τὴν λεπτομερεστάτην Μυθολογίαν) περὶ θεῶν καὶ Ἡρώων, μέ γενεαλογίας σαφηνιζομένας, διὰ τῆς Ἱστορίας καὶ Ἀλληγορίας, τὰς Τελετάς, τοὺς Ἀγῶνας, τὰ Μαντεῖα καὶ Θεογονίας ὅλων τῶν ἀρχαίων Ἐθνῶν τῆς Ἀνατολῆς, τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς «καὶ πάντα τὰ συμβεβηκότα, συμβάντα καὶ ἔθιμα τῶν Λαῶν, πρὸς πληρεστέραν γνῶσιν (κατανόησιν καὶ ἐκμάθησιν) τῆς Ἀρχαιολογίας καὶ κατάληψιν (κατανόησιν) τῶν ἀρχαίων Ποιητῶν καὶ Συγγραφέων».

Πρόκειται περὶ πνευματικῆς ἔργου ἀνεκτιμήτου ἀξίας καὶ χρησιμωτάτου εἰς οἰονδῆποτε Ἱστορικόν καὶ ἐρευνητὴν. Ἐπίσης πρέπει νά προστεθῆ πρὸς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων ἐρευνητῶν, ὅτι εἰς τό τέλος τοῦ Ε΄ Τόμου τῆς «Ὠγυγίας» περιέχεται κατ' Ἀλφαβητικὴν σειρὰν καὶ τάξιν πίναξ «Κυρίων ὀνομάτων (σελίς 385-476) «Πίναξ Πραγματικός» (ὀνομάτων μέ ἐρμηνείας, σελίς 477-514) Πίναξ Γεωγραφικός (σελίς 515-549) Πίναξ ὀνομάτων ὅλων τῶν Ἀρχαίων Ἀθλητῶν (σελίς 550-558) Πίναξ Τεχνητῶν (σελίς 559-563) Πίναξ τῶν ἐν τῷ κειμένῳ ἀναφερομένων Συγγραφέων (σελίς 564-571) καὶ Πίναξ τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰς ὑποσημειώσεις Ἑλλήνων καὶ Ξένων Συγγραφέων (σελίς 572-576).

Καὶ τό ἔργον αὐτό, ὅπως καὶ οἱ δύο Τόμοι τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων Γεωγράφων, πού ἀναφέρονται ἀνωτέρω, εἰς αὐτὴν τὴν βιβλιογραφίαν, δέν ἐξεδόθησαν ποτέ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐξεδόθησαν κατὰ τὰ ἔτη 1804-1820 μόνον εἰς τὴν Βιέννην, καὶ δέν εἶναι ἄσκοπον νά λεχθῆ, ὅτι ἀγνοοῦνται, πλὴν ἐλαχίστων ἴσως, ἀπὸ τοὺς Ἑλλήνας διανοουμένους καὶ πνευματικούς ἡγέτας, ἰδίως τοὺς σημερινούς, ἀφοῦ εἰς κανένα ἔργον τους μέχρι σήμερον καὶ εἰς καμίαν βιβλιογραφίαν τους, δέν ἀναφέρονται αὐτὰ τὰ ἔργα, ὅπως καὶ ἄλλα πολλά, πού περιέχονται εἰς αὐτὴν τὴν βιβλιογραφίαν καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι σχετικὰ μέ τὴν Προϊστορίαν.

Ἀλλὰ χειροτέραν τακτικὴν ἠκολούθησαν καὶ ἀκολουθοῦν καὶ ὠρισμένοι σύγχρονοι Ἑλληνες δῆθεν συγγραφεῖς, ὁπαδοὶ τοῦ Ἱστορικοῦ ὕλισμου καὶ τῶν θεωριῶν τοῦ Μάρξ, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ξεπερασθεῖ σήμερον (1984) εἰς ὅλας τὰς ἐλευθέρως χώρας τῆς Εὐρώπης καὶ τὴν Ἀμερικὴν, ὅπου ἡ ἐλευθερία τῆς ἐκφράσεως καὶ τῆς δράσεως τῶν ἀτόμων, τῶν ἀνθρώπων, εἶναι ἀδέσμευτος, καὶ ἡ ἄνοδος τῆς νέας δεξιᾶς εἶναι ἐσχάτως ἐμφανής καὶ ἔχουν ἐγκαταλειφθῆ καὶ εἰς τὴν Μέκκαν τοῦ Κομμουνισμοῦ, τὴν Ρωσίαν, (βλέπε καὶ βιβλίον μου «Τό Ἐγκλημα τῆς Ἐπιστήμης»), οἱ ὁποῖοι αὐθαίρετως, χωρὶς καμίαν βιβλιογραφίαν καὶ μέ πλήρη περιφρόνησιν πρὸς τὰ ἀρχαῖα κείμενα, τὰς ἀρχαιολογικὰς διαπιστώσεις καὶ ἀνακαλύψεις, διότι τὰς ἀγνοοῦν οἱ ἀμαθέστατοι, ἐξακολουθοῦν νά τραυλίζουν τὰς κοινοτοποηθείσας πρό πολλοῦ παλαιὰς θεωρίας περὶ Ἰνδοευρωπαϊῶν, πού, ἤλθον καὶ κατέκτησαν τὴν Ἑλλάδα καὶ ἄλλα ἀσύστατα ψευδολογήματα καὶ μυθεύματα ἀσύστολα καὶ ἀστήρικτα περὶ Μακεδόνων πού δέν εἶναι Ἑλληνικὴ φυλὴ, ὅτι ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἦτο Σλαῦος καὶ ἄλλες ἀθλιότητες συναγωνιζόμενοι εἰς τοῦτο, ἢ ἐπηρεαζόμενοι ἀπὸ τὰς ἀνθελληνικὰς δημοσιεύσεις τοῦ περιβοητοῦ ιδρύματος Δραγάν, αἱ ὁποῖαι δημοσιεύονται ἐσχάτως καὶ

εις τήν Εὐρώπην (Γαλλίαν), τὰς Η.Π.Α., τὸν Καναδᾶν καὶ τήν Αὐστραλίαν, εἰς διαφόρους ἡμερησίους καὶ βιβλία, χωρὶς καμμίαν συστηματικὴν καὶ ἔντονον ἀντίδρασιν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἢ τῶν ἀρμοδίων πνευματικῶν ἡγετῶν, (βλέπε καὶ βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινὴ Προϊστορία») ὅπου ἐκμηδενίζονται κατὰ τρόπον συντριπτικόν, μὲ στοιχεῖα ἀδιάσειστα, τὰ παραμύθια τῶν ἀδιόρθωτων ἢ ἀμαθεστάτων αὐτῶν Ἑλλήνων, δῆθεν συγγραφῶν).

Πέραν ὅμως τῶν ἀναφερομένων ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφῶν, φαίνεται ὅτι, οἱ Προϊστορικοὶ Ἕλληνες εἶχον κατευθυνθῆ καὶ πρὸ τοῦ Κολόμβου φυσικὰ εἰς τὴν βόρειον καὶ Νότιον Ἀμερικὴν. Καὶ περὶ αὐτῶν βλέπε καὶ τευχίδιον Γερασίου Κολαΐτου πλοιάρχου «Ὀδυσσεὺς Περίπλους» (ἐκδοθὲν εἰς Ἰθάκην καὶ εἰς τὴν Ἀγγλικὴν τὸν Ἰούνιον τοῦ 1958) καὶ εἰς τὸ βιβλίον τῆς Ἐνριέττας Μέρτζ «The Wine Dark Sea» (ἐκδοσις Σικάγου 1965). Τὸ βιβλίον εὑρίσκεται καὶ εἰς τὴν ἐθνικὴν βιβλιοθήκην καὶ τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας Ἀθηνῶν, ἐὰν δὲν ἔχει ἐξαφανισθεῖ! Ὑπὸ τῆς Μέρτζ ἀναφέρεται ἡ περιπλάνησις τοῦ Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν, καὶ (περὶ τῶν κινήσεων τοῦ ὁποίου παραθέτομεν καὶ εἰδικούς χάρτας, δημοσιευθέντας διὰ πρώτην φοράν, εἰς τὸν Α΄ Τόμον, σελίδες 48-49, τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ», κατόπιν εὐγενεοῦς ἐκχωρήσεως αὐτῶν ὑπὸ τῆς συγγραφῆς). Ἡ ἴδια δὲ ὑποστηρίζει καὶ ἀποδεικνύει βάσει τῶν ἀστρονομικῶν πληροφοριῶν, πού περιέχονται εἰς τὰ «Ἀργοναυτικά» Ἀπολλωνίου τοῦ Ροδίου, ὅτι καὶ οἱ Ἀργοναῦται πρὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς μετέβησαν εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν φθάσαντες καὶ εἰσχωρήσαντες εἰς τὴν ξηρὰν μεταξὺ τῶν συνόρων Βραζιλίας καὶ Οὐρουγουάης, ὅπου εὑρέθησαν καὶ πινακίδες μὲ ἑλληνικὰ γράμματα, τρεῖς ἐκ τῶν ὁποίων καὶ δημοσιεύονται, κατὰ παραχώρησιν τῆς ἴδιας συγγραφῆς εἰς τὸν Α΄ Τόμον σελίδες 48-49 τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» καὶ εἰς τὸ παρὸν βιβλίον.

Ἡ Μέρτζ ἀναφέρει μάλιστα καὶ ἀρκετὰς πόλεις τῆς Βραζιλίας, πού καὶ σήμερον ἔχουν ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ ὀνόματα καὶ περιπτώσεις ἀνευρέσεως εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς ἀρχαίων κτισμάτων, πού ἐπρόδιδον παναρχαίαν Ἑλληνικὴν προέλευσιν καὶ ἐπίδρασιν καὶ τὰ ὅποια κατέστρεψαν αἱ Κυβερνητικαὶ Ὑπηρεσίαι, (σχετικῶς βλέπε τὸ βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινὴ Προϊστορία» καὶ εἰς τὸ βιβλίον «ΑΤΛΑΝΤΙΣ» τῆς Ἐνρ. Μέρτζ ἐκδοσις Σικάγου 1974) ὅπου λεπτομερέστερον ἐκτίθενται ὅλα τὰ ἀνωτέρω), ἐνῶ ὁ Τσάρλς Μπέρλιτζ εἰς τὸ βιβλίον του «Μυστήρια ἀπὸ Κόσμους ξεχασμένους» (σελίς 282) - τὸ βιβλίον ἐγγράφη μὲ τὴν συνεργασίαν 20 ξένων γνωστῶν ἐπιστημόνων - παραθέτει λέξεις Ἑλληνικὰς, αὐτουσίας πού περιέχονται εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Χαβανέζων. Ἀπὸ πολλὰς δὲ φωτογραφίας καὶ πληροφορίας πού δημοσιεύει εἰς τὸ βιβλίον του, μεταξὺ τῶν σελίδων 64-65, 160-161 καὶ 240-241, (σύνολον 32 φωτογραφιῶν) ὁ πειρασμὸς παρακινεῖ τὸν μελετητὴν νὰ υποθέσῃ, ὅτι καὶ οἱ ἀγνώστοι προελεύσεως ἀρχαῖοι Ἀμερικανικοὶ πολιτισμοὶ τῶν Ἀτζέκων, τῶν Ἰνκας καὶ τῶν Μάγυας, προήλθον καὶ ἐδημιουργήθησαν ἀπὸ Μεσογειακὰς κυρίως ἐπιδράσεις, ὅπως βεβαιώνουν καὶ ὁ Μπέρλιτζ καὶ ἡ Μέρτζ. Καὶ ἐπειδὴ κανένας ἄλλος ἀρχαῖος Λαὸς, πλὴν τῶν Ἀρχαιοελλήνων, τῶν Κυκλαδιτῶν, τῶν Μινωικῶν καὶ τῶν Μυκηναίων, καὶ τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἱστορικῆς περιόδου, δὲν εἶχεν ἐπιδοθῆ εἰς τὴν ναυσιπλοΐαν, κατὰ τὴν Προϊστορικὴν αὐτὴν περίοδον, οὐδόλως ἀποκλείεται, μετὰ τοῦς Ἀργοναύτας καὶ τὸν Ὀδυσσεῆ ἢ καὶ πρὸ αὐτῶν καὶ ἄλλοι τολμηροὶ Ἕλληνες θαλασσοπόροι, ἀγνώστοι εἰς ἡμᾶς, παρασυρόμενοι ἀπὸ «τὸ Γκόλφ-Στρήμ» νὰ ἔφθασαν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, προσελκυσμένοι καὶ ἀπὸ πληροφορίας παλαιότερων, διὰ τὸν ἀφθονον χρυσόν «τὸ χρυσόμαλον δέρας» - τὸ ὅποιον καὶ ἡ Μέρτζ τοποθετεῖ εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν - καὶ τὰς πολυτίμους πέτρας πού ὑπῆρχον καὶ ὑπάρχουν καὶ σήμερον (1984) ἐκεῖ, ὅπως ἦτο καὶ ἡ πραγματικότης καὶ ὅπως ἀπεδείχθη καὶ ἀπὸ τὴν λεηλασίαν καὶ τὴν πλουσίαν λείαν πού ἀπεκόμισαν, οἱ πρῶτοι Ἰσπανοὶ ἐπιδρομεῖς κατὰ τὴν νεωτέραν ἐποχὴν.

Ἀλλὰ διὰ πληρεστέραν ἐνημέρωσιν ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἐκτὸς τῶν ὄσων παραθέτω εἰς τὸ βιβλίον μου «Ἡ ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ», βλέπε καὶ τὸ βιβλίον τοῦ Henri Stierlin, «L'ART AZTEQUE» ἐκδοσις 1982, Office du Livre. S.A. Fribourg Suisse) σελίδες 30, 74-76, φωτογραφίας μὲ σχήματα πυραμίδων, σελίς 72 κτίσμα, ὅπως ἡ εἰσοδος τοῦ Τάφου τοῦ Ἀτρέως εἰς τὰς Μυκῆνας, σελίδες 111 καὶ 112, κοσμήματα, ὅπως Ἑλληνι-

κά Ἀρχαϊκά, κολιέ μέ μικρά κρεμαστά βελανίδια καί ἄλλα σχήματα κ.τ.λ. πού εἶναι ἄγνωστα καί ὡς σχήματα, καί ὡς προέλευσις ἢ δημιουργήματα καλλιτεχνικά ἄλλων ἐποχῶν παλαιῶν καί Λαῶν. Ἐπίσης βλέπε τό βιβλίον τοῦ Simone Waisbard L' ART INCAS ἔκδοσις 1980, Ἀτλαντίς Verlag. S.A. Zurich καί ἔκδοσις 1980 Παρισίων (Edition Arthaud Paris) σελίδες 65, 73, 76 καί εἰς ἄλλας εἰκόνας τοῦ βιβλίου, πού ἐμφανίζει τοιχοδομίαν, ὅπως τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν κτισμάτων καί σχήματα πυραμίδων, ὁμοίως καί σελίς 125 χῶρος θεάτρου μέ κερκίδες, πού σοῦ θυμίζουν θέατρον ἀρχαῖον Ἑλληνικόν. Ἐπίσης βλέπε καί τό νεώτερον βιβλίον τοῦ Henri Stierlin L' ART INCAS Office du Livre S.A. Fribourg, ἔκδοσις 1983 (Suisse), ὅπου εἰς τās σελίδας 173, 174 καί 257 παρατίθενται φωτογραφίες πού ἐμφανίζουν κτίσματα ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ (Μυκηναϊκοῦ) ρυθμοῦ, εἰς τās σελίδας 166-167, κτίσματα συνεχομένων οἰκῶν συνοικισμοῦ, ὅπως τοῦ Σέσκλου καί Διμηνίου καί εἰς τήν εἰκόνα 163 παρατίθεται κάτι τό ἀπίστευτον πράγματι, ἀλλά ἀληθέστατον. Φωτογραφία ποτηριοῦ μέ διακοσμήσεις Ἑλληνικοῦ Μαιάνδρου (Γκρέκα) διά νά ἐπιβεβαιώσῃ τήν ἀποψιν τῆς Μέρτζ καί τοῦ Μπέρλιτζ, ὅτι ἀρχαιοέλληνες εἶχον φθάσει εἰς τήν Κεντρικήν Ἀμερικὴν καί εἶχον εἰσδύσει εἰς τό ἐσωτερικόν τῶν περιοχῶν, ὅπου ἀνεπτύχθησαν κατοπίν καί ἀνεδειχθησαν ἐκεῖ, οἱ Ἀζτέκοι, οἱ Μάγυας καί οἱ Ἴνκας. Ἐπίσης βλέπε

Καί τό βιβλίον τοῦ Henri Stierlin L'ART MAYA ἔκδοσις 1981 Office du Livre S.A. Fribourg, Suisse, φωτογραφίες 145, 149, 159, 166, 179, 187 μέ σχήματα ἀπό διάφορα κτίσματα ἐπιδράσεως Αἰγαιακῆς καί μέ Πυραμίδας, πού δέν ὁμοιάζουν καθόλου μέ τās Αἰγυπτιακάς, θυμίζουν ὅμως τήν λατρευτικήν συνήθειαν τοῦ Μίνως πού ἀνήρχεται εἰς τό ὄρος διά νά συνομιλεῖ μέ τόν θεόν, συνήθεια ἡ ὅποια μετεφέρθη ἀργότερον ὑπό τῶν Κρητῶν προφανῶς καί εἰς τήν Αἴγυπτον, ὅπου ἀνηγέρθησαν καί ἐκεῖ Πυραμίδες καί εἰς τήν Σουμερίαν, ὅπου ἀφθονοῦν αἱ λατρευτικοὶ λόφοι - τά Ζιγκουράτ - ἀπό ὅπου ἐπίσης, δηλαδὴ ἐκ τῶν Κρητῶν καί ἡ ἐπίδρασις ἐπί τοῦ Μωυσέως πού κατέφυγεν εἰς τό ὄρος, διά νά λάβῃ τās 10 ἐντολάς ἀπό τόν Ἰαχβέ καί ἡ ὅποια λατρευτική συνήθεια δέν ἀποκλείεται νά εἶχε μεταφεθῆ ἀπό παναρχαίους Κρητίας θαλασσοπόρους καί εἰς τήν Κεντρικήν Ἀμερικὴν, διότι πυραμίδες ἀσχετες ὡς μορφή ἀπό τās Αἰγυπτιακάς, δέν ἀναφέρονται πουθενά ἄλλου ὡς ὑπάρχουσαι κατὰ τās προϊστορικές αὐτάς περιόδους. Ἐπίσης καί εἰς τήν κοιλάδα τοῦ Μισισσιππῆ, ἀφθονοῦν οἱ ἀγνώστου προελεύσεως μυστηριώδεις λόφοι, ἐνῶ ἀπό τās ἐρευνῶν τῆς Ἐνρ. Μέρτζ ἐπὶ τῶν « Ἀργοναυτικῶν » Ἀπολλωνίου τοῦ Ροδίου καί τῆς « Ὀδυσσεΐας » τοῦ Ὀμήρου ἀπεδειχθῆ (βλέπε καί βιβλίον μου « Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία ») ὅτι τόσοσιν οἱ Ἀργοναῦται ὅσον καί ὁ Ὀδυσσεύς εἶχον φθάσει καί εἰς τήν Ἀμερικὴν, ἴσως δέ πρό αὐτῶν καί ἄλλοι Προϊστορικοὶ Ἕλληνες θαλασσοπόροι.

Τό περιεργότερον ὅμως μέ τούς Ἴνκας, Ἀτζέκους καί Μάγυας εἶναι, ὅτι πολλὰ ἀπό τὰ διασωθέντα κτίσματα αὐτῶν τῶν Λαῶν καί κυρίως τῶν Ἴνκας, σοῦ θυμίζουν (βλέπε φωτογραφίας ἐντός τῶν ἀνωτέρω βιβλίων) καί μάλιστα χωρὶς μεγάλην προσάθειαν τῆς φαντασίας σου καί ρυθμοῦ Βυζαντινοῦ τοῦ 4ου καί 5ου αἰῶνος μ.Χ., ὅπως ὁ ρυθμὸς τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, Ροτόντα, (4 αἰὼν μ.Χ.) τῆς Ἁγίας Σοφίας (5ος αἰὼν) καί τῆς Θεοτόκου τῆς Ἀχειροποιήτου τῆς Θεσσαλονίκης (5 αἰὼν μ.Χ.) χρονικὴ περίοδος κατὰ τήν ὅποιαν προσδιορίζεται ὑπό τῶν ἐρευνητῶν καί ἡ πρώτη ἐμφανὴς ἐξέλιξις καί ἡ τεχνικὴ ἀνάπτυξις τῶν πολιτισμῶν τῶν Λαῶν αὐτῶν τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς. Ἐάν εἰς τὰ ἀνωτέρω προστεθῆ ὅτι εἰς τήν γλῶσσαν Κετούα ἡ Κουίτσουάς τῶν Ἴνκας ὑπάρχουν ἀρκετές λέξεις Ἑλληνικῆς, ὅπως καί εἰς τās γλώσσας τῶν Ἀζτέκων, τῶν Μάγυας καί τῶν Πολυνησίων τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἡ πιθανότης ὅτι οἱ Λαοὶ αὐτοὶ τῆς Ἀμερικῆς, νά ὑπέστησαν ἐπιδράσεις ἀρχαιοελλήνων, πού ἐφθασαν εἰς τās περιοχὰς αὐτάς μέ τήν βοήθειαν, ἢ παρασυρθέντες ἀπό τό Γκόλφ Στρήμ, προσεγγίζει ἐκπληκτικὰς πράγματι διαπιστώσεις, διά τήν δρᾶσιν τῶν Ἀρχαιοελλήνων καί τήν ἀπροσδιόριστον φυσικὰ Προϊστορικὴν περίοδον, κατὰ τήν ὅποιαν ἐφθασαν οὗτοι εἰς τήν Ἀμερικανικὴν Ἠπειρον. Καί πιθανῶς νά ἐξηγηθεῖ καί τό μυστήριον τῶν ἀγαλμάτων τῆς νήσου τοῦ Πάσχα, εἰς τόν Νότιον Εἰρηνικόν, ἀφοῦ εἶναι δυνατόν ἀρχαιοέλληνες νά διήλθον ἐκεῖθεν, ἐφ' ὅσον εἰς τήν Πολυνησίαν οἱ κάτοικοι ἐνθυμοῦνται ὡς λευκοὺς τούς προγόνους των καί εἰς τήν γλῶσσαν τῶν κατοίκων τῆς Χαβάης, ὑπάρχουν αὐτούσαι λέξεις Ἑλληνικαί (ἀετός, Νοῦς, Μανθάνω, Λαός,

Μελωδία, φθάνω και άλλες) βλέπε και «Μυστήρια από ξεχασμένους κόσμους», του Σ. Μπέρλιτζ σελίς 282 και από σελίδες 12-25 και από 32 έως 53 και 115 και έφεξης), και Σ.Β. Σεράμ «Θεοί, Τάφοι και Σοφοί» από σελίδες 388 περί Ἀζτέκων, Τολτέκων και μέχρι 406 περί νέων, μελλοντικών έρευνών τών έπιστημόνων, άφοϋ, ως γνωστόν, η ἱστορική και γενικά η Ἀρχαιολογική έρευνα εις τό θέμα τής Προϊστορίας εμφανώς καρκινοβατεί και συνεπώς δέν γνωρίζομεν ποίας έκπλήξεις μάς έπιφυλάσσει και από τής πλευράς αϋτής τό μέλλον. (βλέπε κυρίως και βιβλίον μου « Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία» επί του άνωτέρω θέματος, όπου μέ άδιόσειστα στοιχεΐα και μέ τήν βοήθειαν τών Ἀστρονομικών διαπιστώσεων του Κ. Χασάπη και τής Ἑνρ. Μέρτζ, ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΝΕΤΑΙ ΠΛΗΡΩΣ, ΟΧΙ ΜΟΝΟΝ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΛΛΑ ΚΑΙ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ. Χρειάζεται να προστεθῆ διά τήν άξιοπιστίαν του Μπέρλιτζ, επί τών θεμάτων αϋτών, ότι εις τās πρώτας σελίδας του έργου του «Μυστήρια από ξεχασμένους Κόσμους», ο Μπέρλιτζ γράφει και τά έξής: « Ὁ συγγραφεύς έπιθυμεί - δηλαδή ο Μπέρλιτζ - να εύχαριστήση γιά τήν συνεργασία του τόν Τζ. Μάνσον Βαλεντάιν, Δόκτορα τής Φιλοσοφίας, Ἐπίτιμον Ἐπιθεωρητή του «Μουσείου τής Ἐπιστήμης του Μαϊάμι» και Μέλος τής Ὁμάδας Ἐρευνών του «Μουσείου Μπίσοπ» τής Χονολουλου. Ὁ Δρ. Βαλεντάιν προσφέρει σ' αϋτό τό βιβλίον τήν μακρόχρονη πείρα του, τίς θεωρίες του και τά εύρήματά του σχετικά μέ τήν προϊστορική άρχαιολογία, πού πραγματοποιήσε σέ άποστολές στην Κεντρική και Νότιο Ἀμερική, στή νησιά Φίτζι, στή Χαβάη, στή Νέα Ζηλανδία, στην Ἰρλανδία, στή Λαπωνία, στή Βόρειο Ἀφρική, στίς Κανάριες, στίς Δυτικές Ἰνδίες και στίς Μπαχάμες, όπου συνέχισε τίς έρευνές του γιά τούς πολιτισμούς πού χάθηκαν στίς ζουγκλες, στά βουνά, στίς σπηλιές και κάτω από τήν θάλασσα. Οί περισσότερες φωτογραφίες αϋτου του βιβλίου πάρθηκαν σ' αϋτές τίς άποστολές και πολλές δημοσιεύονται έδω γιά πρώτη φορά». Ἐπίσης και η Μέρτζ εις τό βιβλίον της « Ἀτλαντίς», όπου παραθέτει και ένα Κρητικόν πίθον μέ διπλοϋς πελέκεις, πού άνευρέθη εις τήν περιοχήν Ἄνδρος - Μπιμίνοι, εις τās Μπαχάμες, άναφέρεται εις τās εργασίας του Βάλενστάιν (βλέπε και βιβλίον μου «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ».

Και έπιπροσθέτως προσάγω, διά τό γεγονός, τό φαινόμενον, ότι η Προϊστορία καρκινοβατεί, η στραγγαλίζεται εις τās χείρας ύπουλων και καταχθονίων διωκτών της, και τήν διαμαρτυρίαν του άναφερομένου άνωτέρω συγγραφέως και έρευνητου τής Προϊστορίας, Σ.Β. Σεράμ, ο όποιος εις τό βιβλίον του «Θεοί, Τάφοι, και Σοφοί», δέν διατάζει να έπικρίνει χωρίς καμμίαν έπιφύλαξιν και τούς Ἀμερικανούς και τούς Εύρωπαιούς άρχαιολόγους και άλλους ειδικούς έπιστήμονας, διότι, ένω, ήρέυνησαν και έρευνούν τās Χώρας τής Μεσοποταμίας και τήν Αἴγυπτον, άποφεύγουν να άσχοληθούν και δέν έρευνούν έπισταμένως τās Χώρας τής Κεντρικής Ἀμερικής πού έζησαν και άνεπτύχθησαν οί Ἴνκας, οί Ἀζτέκοι, οί Τολτέκοι και οί Μάγυας, και όπου είχαν δημιουργήσει άξιόλογους παλαιούς πολιτισμούς. Φαινόμενον τό όποϊον ισχύει ως γνωστόν και διά τήν Ἑλλάδα, διά τόν Ἑλληνικόν χῶρον, ο όποιος είναι φανερόν και πασιγνωστόν, ότι δέν έχει έρευνηθεῖ έπαρκώς, ένω από πολύ παλαιότερα, όλοι περίπου οί Ξένοι έρευνηταί και συγγραφείς είχαν άποφανθεῖ κατηγορηματικώς, ότι οί Ἕλληνες δέν ήσαν αϋτόχθονες, γηγενείς εις τήν Ἑλλάδα, ότι ήλθον και έγκατεστάθησαν εις τήν Ἑλλάδα, από άλλας χώρας, ότι τό άρχαϊον Ἑλληνικόν πνεϋμα πού άνεπτύχθη και έλαμψεν εις τόν τόπον αϋτόν, είναι δάνειον, τό έπήραν οί Ἕλληνες από τούς καθυστερημένους, όπως άποδεικνύεται Λαούς τής Ἀνατολῆς και τήν Αἴγυπτον, και τά άλλα γνωστά μυθεύματα, πού κονιορτοποιούνται πλέον από τά Ὀρφικά και τās τελευταίας Ἀρχαιολογικές άνασκαφές εις τήν Ἑλλάδα.

Ὅπως δὲποτε η άπάντησις επί όλων αϋτῶν εύρίσκειται νομιζω εις τās καταγγελίας και τās άποκαλύψεις τής Ἑνρ. Μέρτζ διά τήν Ἑλληνικήν και τήν Παγκόσμιον Προϊστορίαν, πού περιέχονται εις τό βιβλίον μου « Ἡ Ἀληθινή Προϊστορία», όπου έκτίθεται έπίσης, ότι «αἱ άρμόδια Ἀμερικανικά ύπηρεσία κατευθυνόμενα, η έπηρεαζόμενα από γνωστούς πολεμίους του Ἑλληνισμοϋ, πού είναι και σήμερα γνωστοί, τούς Ἑβραϊούς Σιωνιστάς, συστηματικώς άφανίζουν τās άποδείξεις πού ύπήρχον, διά τήν διεϊσδυσιν Ἀρχαιοελλήνων (Ἀργοναυτῶν, Ὀδυσσέως και άλλων άκολουθῶς) εις τήν Ἀμερικήν, κατά τήν προϊστορικήν περιόδον, επιδιώκοντες να καταστή-

σουν αδιάβλητον τήν ἀποψιν πού ὑποστηρίζουν καί προβάλλουν, ὅτι πρῶτος ὁ Κολόμβος μετέβη καί ἀνεκάλυψεν τήν Ἀμερικὴν, μέ προφανή, ἢ μάλλον ἐμφανεστάτην ἐπίδιωξιν, τῆς πλήρους ἐξαφανίσεως παντός ὑπάρχοντος στοιχείου, πού θά ἀποδείκνυεν τὰς διωισδύσεις, τήν δραστηριότητα καί τὰς ἐπιδράσεις, ἀλλὰ καί τήν ὑπεροχὴν καί τήν ἐκπολιτιστικὴν προσπάθειαν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς παντοῦ ὅπου ἐνεφανίσθη καί ἐδρασεν, ἀπὸ τὴν ἀνωτάτην Ἀρχαιοτῆτα.

Καί τὰ ἀνωτέρω ἔχουν καταγγελεῖ ἀπὸ τὴν Μέρτζ καί εἰς διεθνή συνέδρια, ὅπως καί ὁ πόλεμος πού διεξάγεται ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἀμερικὴν καί τὴν Εὐρώπην, κατὰ τοῦ συνδέσμου τῶν «Ἀμερικανιστῶν», οἱ ὅποιοι ὑποστηρίζουν, ὅτι πρῶτοι οἱ ἈρχαιοἝλληνες ἐφθασαν εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Καί ὅλα αὐτὰ συνέβαινον καί συμβαίνουν, ἐνῶ οἱ ἡμέτεροι ἀρμόδιοι ἐκάθευδον ἢ καθεύδουν, κοιμοῦνται, ἀφοῦ δὲν ἀντιδρῶν. (βλέπε εἰς τὸ βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινὴ Προϊστορία» καί τὰς ἐν Ἑλλάδι περιπετείας τῆς Μέρτζ, τοῦ Σχλίμαν παλαιότερα καί ἄλλων).

Καί ὅταν ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀποδεικνύεται ὅτι εἰς τὴν Βραζιλίαν ὑπάρχουν πόλεις μέ ἀρχαία Ἑλληνικά ὀνόματα καί ἀπειρες ἐπιγραφές εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, καί ὅτι τόσον οἱ Ἀργοναῦται ὅσον καί ὁ Ὀδυσσεύς εἶχον μεταβεῖ εἰς τὴν Βόρειον καί Νότιον Ἀμερικὴν, κατὰ τὰς διαπιστώσεις καί τὰς ἀποκαλύψεις τῆς Μέρτζ, ὅταν κτίσματα διάφορα εἰς τὰς περιοχὰς τῶν Ἀζτέκων, τῶν Μάγυας καί τῶν Ἰνκας τῆς κεντρικῆς Ἀμερικῆς, ὁμοιάζουν μέ ἀρχαία Ἑλληνικά, κυρίως Μυκηναϊκά καί κοσμήματα καί κεραμεϊκὰ εἶναι φανερὰς ἐπιδράσεως ἢ ὁμοιάζουν μέ ἀρχαία Ἑλληνικά καί Κρητικὰ καί ὅταν αὐτοῦσαι Ἑλληνικαὶ λέξεις ὑπάρχουν εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Χαβανέζων, ὅπως ἔ φέρθη ἀνωτέρω, δηλαδὴ ἐκεῖθεν τοῦ Εἰρηνικοῦ, ὅταν εἰς τὰς Μπαχάμας ἔχουν ἀνασυρθεῖ πίθοι Κρητικοὶ μέ διπλοὺς πελέκεις καί εἰς τὸ Ρίο-ντέ-Λα-Πλάτα ἀμφορεῖς Ἑλληνικαὶ καί εἰς τὰ εὐρήματα τῶν Ἰνκας ὑπάρχουν ἀντικείμενα μέ διακοσμήσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Μαιάνδρου καί τέλος ὅταν ὁ Χασάπης μέ τὴν ἐρμηνεῖαν τῶν Ὑμνων τοῦ Ὀρφέως, καθορίζει τὴν Προϊστορικὴν ὑπαρξιν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καί τὴν καταγωγὴν τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, ὅπως ἀποδεικνύεται εἰς τὰς σελίδας αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, ποίας ἄλλας ἀδισείστους ἄραγε ἀποδείξεις χρειάζονται οἱ ἀμέριμνοι τουλάχιστον – διὰ νὰ μὴν χρησιμοποιήσω τὸ ἐπιθετον καί τὸν χαρακτηρισμὸν πού χρειάζεται εἰς τὴν θλιβεράν αὐτὴν περίπτωσιν – πολιτικοὶ καί πνευματικοὶ ἡγέται τοῦ τόπου αὐτοῦ – Ἀκαδημία, Πανεπιστήμια, Πολυτεχνεῖον – διὰ νὰ δραστηριοποιηθοῦν καί νὰ διακηρύξουν εἰς τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης, ὅπου ἔχει διασυρθεῖ καί δυσφημισθεῖ αὐτὴ ἡ Ἀθάνατος, ἡ θαυμασία φυλὴ, τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων ὅτι, εἶναι ἐκεῖνο πού ἐξημέρωσε τοὺς ἀνθρώπους καί τοὺς ἀνέσους ἀπὸ τὴν ἀμάθειαν καί τοὺς ἐξεπολίτισεν, χωρὶς οὐδεμίαν πλέον ἀμφιβολίαν; Ποίας ἄλλας συντριπτικὰς καί ἀδιάψευστους ἀποδείξεις χρειάζονται;

Ἐάν οἱ Ἑβραῖοι Σιωνισταί, οἱ ἀφανεῖς καί φανεροὶ ἐχθροὶ καί διώκται τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τοῦ Χριστιανισμοῦ καί τοῦ Πολιτισμοῦ, ἀπὸ τὴν παναρχαίαν ἐποχὴν, ὅπως ἀποδεικνύεται εἰς τὸ ἀνά χεῖρας βιβλίον μου «ΤΑ ΟΡΦΙΚΑ» καί εἰς τὸ βιβλίον μου «Ἡ Ἀληθινὴ Προϊστορία», διέθετον παρόμοια στοιχεῖα, θά εἶχον συνεγείρει τὴν ἀνθρωπότητα διὰ νὰ δικαιολογήσουν τοὺς ἰσχυρισμούς των, ὅτι εἶναι «ἡ ἐκλεκτὴ φυλὴ τοῦ Θεοῦ!». Ἀντιθέτως οἱ σημερινοὶ ἡγέται αὐτῆς τῆς αἰωνίας καί ἀθάνατης Ἑλληνικῆς φυλῆς, ἢ ὅποια ἐξεπολίτισεν ἀποδεδειγμένως πλέον τὴν ἀνθρωπότητα ὅχι μόνον ἀδρανοῦν καί ἀδιαφοροῦν διὰ τὴν προβολὴν αὐτῶν τῶν ἐπιτευγμάτων της, ἀλλὰ καί ὑπονομεύουν καί διαλύουν τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν παιδιῶν μας. Κακοποιοῦν δὲ καί διαφθείρουν μέ ἐξοργιστικοὺς βαρβαρισμούς τὴν γλυκυτάτην, τὴν θεῖαν γλῶσσαν μας ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἔχουν δανεισθῆ καί τὰ 25% περίπου τοῦ λεξιλογίου των, αἱ γλῶσσαι ΟΛΩΝ τῶν δῆθεν προηγμένων Ἐθνῶν τῆς ἐποχῆς μας, χωρὶς ὅμως καί οὐδεμίαν ἐξ' αὐτῶν νὰ εἶναι πληρεστέρα, περισσότερον εὐέλκτος, εὐφωνος, εὐήχος καὶ οὐδεμίαν αἰσικώτερη καί πλουσιώτερη εἰς ἐκφράσεις ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μας, ἐνῶ ταυτοχρόνως προσπαθοῦν νὰ διαστρέψουν καί νὰ παραποιήσουν καί τὴν ἀσύγκριτον Ἱστορίαν μας, μέ τὰς βλακειὰς καί τὰς Ἱστορικὰς ἀνακριβείας καί διαστροφὰς πού διδάσκουν ἀκόμη καί σήμερον (1984) εἰς τὰ Σχολεῖα μας οἱ ἄφρονες, οἱ ἀστοιχείωτοι, οἱ ἡμιμαθεῖς!... Ἐντροπή!!!... Ἐντροπή!!!... τίποτε ἄλλο!...

Ι.Δ.Π.